

1999. 07. 08.

„Az Atya olyan, mint a fényes Nap,
életet, fényt, meleget ad.
Válogatás nélkül árasztja ránk,
mindenkit szerető jó Atyánk. Lá-lá-lá..

A Fiú olyan, mint a napsugár,
az Atya küldi, és a Földre száll.
Mindenkihez eljut, mindent beragyog,
Általa kapjuk, mit Atyánk adott. Lá-lá-lá...

A Lélek, akit az Atya küld nekünk,
erőnk, békénk és az életünk.
Szeretetre gyújtó, olthatatlan láng
árassz el fényeddel, szállj le ránk. Lá-lá-lá...

Ha vállalod azt, hogy tükör leszel,
ha vállalod szívvel-lélekkel,
szolgálod bátran a Nap sugarát,
általad szebb lesz az egész világ. Lá-lá-lá... (ének)

Feri bácsi imája: Urunk, Jézus! Köszönjük jelenlétedet! Köszönjük, hogy újra kinyílhatsz Feléd, és Te, mint ajándékozó Isten, újra gazdagítani akarsz bennünket. Hála, hogy így tudunk Veled találkozni! Köszönjük, hogy az életünk a Te kezedben van, és így a legjobb helyen van. Kérünk szeretettel, segíts Lelkeddél, hogy valóban egészséges nyitottsággal tudjunk élni életünkben, ami annyit jelent számunkra, hogy Feléd legyünk nyitottak. Ugyanakkor tudjuk lezárni magunkat mindenféle ártó erővel kapcsolatban! Ámen.

Drága Testvérek, szeretettel köszöntelek benneteket! Kinek van kérdése?

Kérdező: Nem értem azt a részt az Apcsel-ből (5/1-10) amikor Ananiás és Szafira mindenüket eladják, majd megjelennek Péter előtt, aki számon kéri őket: miért csapták be a Szentlelket? A lelkiismeretük miatt haltak meg, vagy Péter tette rájuk a halált? Mi már tudjuk, hogy az Isten irgalmas...

Feri bácsi: Tulajdonképpen Péter azzal sokkolta őket, hogy rájuk olvasta, hogy a Szentléleknek hazudtak.
Ez azt igazolja, hogy Péternél még nagyon az elején tartott a gondolkodás-átalakítás, mint lehetőség.

Kérdező: Az ember azt gondolja, hogy ha őt Jézus megváltotta...

Feri bácsi: Mi az, hogy megváltotta?

Testvérek! Én ezt most elmondom nektek az elejétől a végéig!

Onnan kell elindulni, hogy egyetlen bűn van a világon: az eredeti bűn.
Ugyanakkor egyetlen egy Isten által elgondolt hit van a világon: az
ősmeggyőződésbe vetett hit.

Mi az, hogy eredeti bűn?

Az mindegyikünk előtt világos, hogy mi teremtmények vagyunk. Azért vagyunk teremtmények, mert az Isten megteremtett bennünket. De mivel a saját boldogságára teremtett, ezért az általam megélhető boldogsághoz nem elég az, hogy csak létezzen. Szükséges az is, hogy igent mondjak arra, aki egyedül képes engem boldogítani. Ha nem tudok igent mondani rá, akkor nem leszek boldog, hiába vagyok megteremtve.

Az Isten azért teremtett meg, hogy az Ő boldogságát elfogadva úgy részesüljek az Isten boldogságában, ahogy csak képes vagyok. Úgy legyek boldog, ahogy Ő gondolta.

Az Isten megadta a leghatékonyabb lehetőséget ahhoz, hogy igent mondjak Rá! De a teremtettségem folytán valamiképpen úgy döntöttem, hogy másképp akarok boldog lenni, nem úgy, ahogy azt az Isten gondolta. Azt bemutatta, hogy az Isten világában a mindent adásból van a mindent birtoklás, tehát azt, hogy csak a szeretet boldogít.

Mi, akik itt vagyunk a Földön, úgy gondoltuk, hogy akkor leszünk boldogok, ha ennek forrásául önmagunkat választjuk. Aztán, ha nem jön be az, amiről azt gondoltuk, hogy majd boldogít bennünket, áthárítjuk a felelősséget.

Tulajdonképpen ezt a bűnt mi a színről-színre látás állapotában követtük el, és ezt ott már visszacsínálni nem lehetett. Ha a diák a legkönnyebb kérdésre sem tud válaszolni, akkor a tanár nem tud vele mit kezdeni! Azzal a hasonlattal tudom ezt kifejezni, hogy: elrontottuk a látásunkat. Azt a fényt, amiben voltunk, már nem voltunk képesek meglátni, mert ennek hátat fordítottunk.

Az Isten viszont hű maradt a szándékához, hogy szellemi teremtményeit boldognak akarja tudni. Ezért mit csinál? A gondolatát az anyagvilágba összesűrűsítette. Ebben az összesűrűsített létben ugyanaz van benne, mint a másik létformában: a fejlődés magja és lehetősége.

Testvérek! A fejlődés örök! Aki él, az mindig fejlődik. A fejlődés a test halálával sem áll meg! A Mennysors ország nem köldöknézés! Szeretés – látás, látás – szeretés soha véget nem érően.

Egy idő után az anyagvilág – a kölcsönhatások folytán – már képessé vált arra, hogy szellemi lényeket tudott befogadni. Ekkor lett lehetőségünk arra, hogy kilépve a szellemvilágból, anyagtestbe öltözve megszülessünk a Földre. Milyen céllal? Miután nemet mondtunk arra, hogy az Isten legyen a boldogságunk forrása, és megszűnt annak a lehetősége, hogy ezt visszacsináljuk, három lelkületre oszlott a szellemvilág.

Az egyik csoport az, amelyik az önzése által gonosszá válva törekszik arra, hogy önmaga legyen a boldogsága forrása. A másik csoport mélyen megbánta, hogy az önzés által akart boldog lenni. De rájött, hogy nem tud. A Földön való testben élés mindkét lelkületnek lehetőséget ad az önzése megélésére. A harmadik az angyalok lelkülete, akik igent mondtak az Isten boldogító szeretetére.

Azoknak, akik azért jönnek le, hogy ártsanak, azt mondta Jézus, hogy: ti az ördögatyából vagytok. „*Nem a világért kérlek*” – mondja Jézus a Jn 17;9 –nél olvasható imájában. Tehát nem ezekért imádkozik!

Akik pedig megbánták, hogy elfordultak az Istentől, azokra azt mondjuk, hogy megtévedtek voltak. A megtévedett annyit jelent, hogy megbánta az elfordulását, és meg akar javulni, vagyis át akarja alakítani a gondolkodását. Találkozni szeretne az Istennel! Ahogy lehet!

Miután lejöttünk az anyagvilágba, az Isten a maga szeretetében meg tudta oldani, hogy letranszformálódott a mi szintünkre. Így már tudunk „látni”, ha akarunk. Jézus azt mondta: „*Én vagyok a világ világossága*” (Jn 8;12), és ebben a fényben – ha akartok – már tudtok látni!

A megváltás az, hogy az Isten újra lehetővé tette a szellemi teremtményeinek, hogy igent tudjunk mondani Neki. Tudjuk meglátni és megélni, hogy szeretjük Őt. A Mennyországban nincs az Isten rászoruló módon. Csak itt a Földön él az Isten a teremtményeiben rászoruló módon.

A megváltás annyit jelent, hogy Jézus eljött közénk, hogy lehetővé tegye azt, hogy Istenért szeressem az embert, és az emberben tudjam szeretni az Istent.

Ide kapcsolódik az, hogy az ősmeggyőződés az egyetlen hit, amire át kell alakítani a gondolkodásomat, mert az Isten ember lett, igazi, valóságos ember. Az ősmeggyőződés másik neve a Földön az általános hit. Minden ember hisz abban, hogy ő ember, joga van, hogy mástól is elvárja, hogy embernek nézzék. Nekem pedig feladatom, hogy embert lássak a másokban. Akkor is, ha iszákos, ha drogos.

Ezzel a hittel tudom meglátni az Istent, és a magatartásommal ezt igazolni, ha embernek nézem a másikat. Jézus azért jött, hogy megmutassa nekünk, hogy az ember hogyan tudja magához ölelni az emberen keresztül az Istent.

Bennünk odaát már megszületett a vágykeresztség. Leszülettünk, hogy a gondolkodásunkat az ősmeggyőződés felé alakítsuk. Igen ám! De az ember nehezen tanul, és gyorsan felejt. A helyzet az, hogy a Földre leszületve ahhoz alakítja az ember a gondolkodását, akivel szellemileg találkozik: Buddhához, Mohamedhez stb.

Itt van ez a könyvecske, amelyet a dalai Láma írt. Ez egy nagyon okos ember! Csuda okos dolgokat ír, és szinte szó szerint beszél az univerzális hitről, mintha itt, nálunk hallgatózott volna. Viszont, mivel nem ismeri Jézust, ezért ezt a gondolatát a világ hatalmasaihoz viszi, hogy azokat térítse meg.

Jézust már csak kötélvégen lehetett ezekhez vinni, mert tudta, hogy ezeknél nincs remény. Ezek az ördögatyától vannak. Mi keresni valója van náluk? A Föld soha nem lesz Mennysország.

Jézus elmondta Magáról, hogy szolgálni jött, nem pedig az uralkodókat megtéríteni. Ti csak magatokat és csak magatokat akarjátok megtéríteni! Ha látják rajtatok, hogy jónak lenni jó, akkor azok, akik vágykeresztségben születtek le, rákérdeznek erre.

Sajnos az a helyzet, hogy sok jó szándékú ember – aki vágykeresztségben születik le – nem találkozik olyanokkal, akiken az látszik, hogy jónak lenni jó, még akkor is, ha nehéz. Tehát ha nem találkozik olyannal, aki a jézusi gondolkodásban él, akkor jó szándékkal ugyan, de egy másik, téves vonalon áll be a gondolkodása átalakításába. Ez egy nagyon nagy tragédia, mert akármennyire jó szándékú, akármilyen meggyőződéssel hal meg, nem tud üdvözülni. Nem tud! Jézus azt mondta, hogy csak Átala lehet az Atyához jutni. Ő a KAPU! „*Senki sem jut az Atyához, csak általam*”.

Újjászületés nélkül nincs Mennysország – mert azt mondta az Úr Jézus, hogy: aki nem születik újjá nem mehet be a mennyek országába. Ezt nem lehet kidumálni! A János 3-ban, amikor Nikodémussal beszél, ezt magyarázza.

Akkor Jézus nélkül nem üdvözül senki? Nem!

Testvérek! Az, aki az életével azt igazolja, hogy valóban jó szándékú, az lejön újra, és egészen biztos, hogy annak az Isten lehetővé teszi azt, hogy Jézussal találkozzon.

Mondják, hogy az Isten olyan irgalmas. Persze, hogy irgalmas, de nem az Isten fog engem ott megítélni. Én magam döbbenek rá, hogy mit mulasztottam. A Tibor is meg a Laci is – akik a klinikai halál állapotából jöttek vissza – azt mondták, hogy a legnagyobb fájdalomnak azt élték meg, amit mulasztással vétkeztek.

A mulasztás nagyon komoly felelősséggel jár. Csak gondoljatok arra, hogy vannak ismerőseitek, akik tudják, hogy ti most itt vagytok. És ők nincsenek itt! Azért, mert nem érnek rá, azért, mert más fontosabb nekik.

Aki az ősmeggyőződést akarja a magáévá tenni, annak Jézus egy „terülj, terülj, asztalkám”!

Jézus ezt képviselte, élte, tanította. Az a mi megváltásunk, hogy már látjuk azt, hogy mitől vagyunk megváltva. Mitől? A sötétségtől, a butaságtól.

Jézus az, akivel igen komolyan kell foglalkoznunk.

Felmerül a kérdés: Jézusig nem volt üdvözülés? A válasz az, hogy nem volt! De miért baj ez?

Egy atya mondta annak idején – persze pozitív módon: – Az én örökkévalóságomból nem vesz el semmit, ha sokáig élek a Földön. És igaza volt neki!

Ugyanúgy mondhatom, hogy az én örökkévalóságomból nem vesz el semmit az, ha csak nagy sokára döbbenek rá arra, hogy Jézus a megoldás.

De higgyük el, hogy ez a lehetőség mindenkinek megadatik!

Testvérek! Gondoljatok bele, hogy jön ez a napfogyatkozás. Mindenki erről beszél!

A valóság az, hogy egyszer az Úristen megjelent itt a Földön! Aki engem lát, látja az Atyát – mondja Jézus. Mivel ezt cáfolni nem tudták, ezért kinyírták! Amikor Jézus az ellenségeitől kérdezte, hogy: annyi jót tettem, most melyikért bántotok Engem? „*Ki vádolhat engem közületek bűnről?*” Erre csak hallgattak, mint a csuka.

Testvérek! Jézus nem akárki! Vagy Ő az alap, vagy senki. Ezért említi többször a Hang: *vagy első vagyok valakinek az életében, vagy nem is vagyok ott.* Nincs olyan, hogy Jézuskának is meg Béluskának is.

Az ember szíve olyan, hogy vagy az Istenben nyugszik meg, vagy nem lesz nyugodt soha.

A speciális hit nagyon sokat ártott az elmúlt kétezer év alatt. Meggyőződésem, hogy vissza kell térnünk arra az ősmeggyőződésre, amit Jézus elmondott és bemutatott: arra, hogy embernek lenni olyan nehéz, hogy eddig csak az Istennek sikerült. De Jézusban az Istennek sikerült! Jézus se tudott volna igazi ember lenni az istensége nélkül. Az a mi óriási előnyünk, hogy mivel Ő egylényegű az Atyával, ezért soha nem volt olyan szituációban, hogy mi azt mondhatnánk Róla, hogy most nem volt emberséges. Neki soha nem kellett azt mondania este, hogy: 'ha újra kezdeném a napot, akkor másképp csinálnám'. Ennek az egyszerű magyarázata az, hogy Jézus mindent az Atya vezetésével tett. Az imáiban mindent megbeszél az Atyával.

A mi bajunk az, hogy megcsináljuk a butaságainkat, és utána kezdünk imádkozni.

És akkor sópánkodunk, hogy: – jaj, de kár, de másképp csinálnám, ha újra kezddhetném!

Kérdező: Ha Jézusnak se sikerült volna az istensége nélkül embernek lennie, akkor mit szóljunk, mi? Az ember igyekszik, és mégis sokszor olyan kilátástalannak látszik. Olyan nehéz! Megkapjuk mi ezt a kegyelmet?

Feri bácsi: Az Isten nélkül nekünk se sikerülhet! Az istentelen ember embertelen ember!

Figyeljete csak! Ha ezt megérted, akkor mindez nem is olyan ijesztő.

Jézusnak nincs a történelemhez küldetése. Jézusnak az egyes emberhez van küldetése! Ha én befogadom Őt az életembe – a gondolkodás-átalakítás által –, akkor az egyáltalán nem kilátástalan, mert a gondolkodás-átalakításnak pont az az érdekessége, hogy kezdesz másképp látni. Fényeket kapunk. Pl: a fejedre esik a téglá. Ez csak a javadra válhat! Ami velem történik – bár nem tehetek róla –, az csak javamra válhat. Olyan nincs, hogy pont nem figyelt a Jóisten, és kiszúrtak az Ő gyerekével! A legszörnyűbb tragédiának Jézus keresztre feszítését mondhatjuk. És mégis erre mondta Jézus azt, hogy: 'Nekem ez volt a legjobb!' Ezt azzal vezeti be, hogy: „*ti balgák és restszívűek! Hát nem ezeket kellett szenvedni a Krisztusnak és bemenni az Ő dicsőségébe?*” (Lk 24;26)
Az Istent szeretőknek minden a javukra válik! Nekünk akkor kellene spekulálni, ha az történik, amit mi látunk jónak!

Kérdező: Mennyi döntést kell hoznunk életünk során!

Feri bácsi: Itt jön az, hogy a gondolkodás-átalakítás nem olyan, hogy szánok rá egy hetet, hogy átalakítsam a gondolkodásom. Ilyen nincs! Ez egy állapotszerű feladatunk az egész életünkre vonatkozóan.

Vegyünk ki a Hang-könyvekből néhány fontos gondolatot:

Még a gyerekemért sem felelek, csak magamért! És ez a látásmód megoldja azt, hogy senkiben sem fogok csalódnai, mert tudom, hogy: megtettem azt, amit kell? Igen! Akkor oké!

Balczó Bandi azt mondta, hogy őt nem szokta meghatni se a magyar himnusz, se az, amikor a nyakába akasztották az aranyérmeket. Ő mindig arra gondolt, megtette-e azt, amit meg kellett tennie. Ha igen, akkor minden rendben volt. Akkor is, ha nem nyert.

Ő akkor is olyan boldog volt, mintha nyert volna.

Az ember rádöbben, hogy amikor a világ fiai káromkodnak, dühösek, nekünk akkor kell a legjobban allelujázni. Mert: mikor dühösek ők? Ha valaki kiszúrt velük. Nekünk pedig azt kell látni – pont a gondolkodás-átalakítás által –, hogy velünk nem lehet kiszúrni. Nincs olyan, hogy van az Isten meg a krampusz, és ők vitatkoznak.

Jézus azt mondta: bízzatok, Én legyőztem a világot! A bennünk lévő is meg a rajtunk kívülit is.

Az Isten a szeretet körén belül mindenható!

Szánjatok naponta öt percet arra, hogy ezt az élő hitet erősítsétek magatokban! Hogyan? Az eszem használatával: – 'Az Isten a Mennyei Atya. Ki az én atyám? Az Isten, aki ezt a világmindenséget teremtette? Ő az én apukám? Hű! Én a gyermeke vagyok? Igazi gyermeke?'
Ha erre rászánsz öt percet, akkor egy világ nyílik meg benned. Viszont látnunk kell, hogy előbb-utóbb minden sablonossá válik bennünk, mert minden megszokottá tud válni.

Kérdező: Feri bácsi! Mi a boldogság?

Feri bácsi: A boldogság a legnagyobb jó birtoklása az elvesztés félelme nélkül.

Az elvesztés félelme nélkül egyetlen jó van: az Isten!
Így van egy olyan jó, amire ha vigyázok, azt el nem veszíthetem. Más el nem veheti tőlem, csak én mondhatok le róla. És ez **az Isten!** És azt a jót akarom másnak is, amit az Isten is akar neki.
Ha ő ebből nem kér, az az ő ügye, de én a szándékomban felajánlom neki. És azért nem fogok soha csalódní, mert nem azért ajánlom, hogyha 'agyonvágjak, akkor is boldoggá csináljak.' Ilyen nincs. Viszont ennek a fordítottja is igaz! Boldogtalanná se tudjuk csinálni a másikat! Mindenki a saját látása szerint lesz boldog vagy boldogtalan.

Nem véletlenül mondta Jézus azt, hogy: – alakítsátok át a gondolkodásotokat!
Nem azt mondta, hogy: – elérkezett az idő, eljött hozzátok Isten Országá, engedjétek meg, hogy átalakítsam a gondolkodásotokat. Nem! Azt se mondta, hogy: – legyetek szívesek, alakítsátok át a másik gondolkodását! Nem!
Ti alakítsátok át a gondolkodásotokat!

Ez egy komoly szellemi munka, amit vállalni kell, hisz szellemi lények vagyunk, és csak a jézusi gondolkodás-átalakítás következménye az újjászületés!

Ez nem azonos a Lélekkeresztséggel! Lélekkeresztelt lehet egy pogány is, egy nem keresztény is, mert a Lélekkeresztség egy olyan Isten-élmény, amelyben az Isten bizonyos emberi tulajdonságokat megtisztít és felerősít mások javára.
Feladatot ad.

Újjászületés nélkül nincs Mennysország, ezért a hangsúlyt erre kell tenni. Ez olyan, mint amikor a kiscsirke kijön a tojásból. Igen gyakran éjjel jön ki a tojásból, tehát nem lát mindjárt másképp. De feljön a Nap! És Jézus azt mondta, hogy Ő a világ világossága, és akkor az Ő fényében kezdek látni. Ahány szellemi áramlat van a mi korunkban, annyiféle fény, neoncsövek, színek! Azt, hogy milyen színe van valaminek a maga valóságában, azt csak a Napon látod!

Ezért tehát Jézus az, akinek a mérlegére kell tennünk a döntéseinket

Kérdező: Ki rászoruló?

Feri bácsi: Nem könnyű első hallásra feldolgozni azt, amit most mondok.
Az Isten-szerető ember soha nem lehet rászoruló, mert neki minden a javára válik.

Akkor is, ha magára hagyják. Ez az egyik.

A másik pedig: ti különféle ennivalókat hoztok nekem. Nagyon örülök ennek! De én akkor is örülnék nektek, ha nem hoznátok semmit. Igen, mert ettől nem érzem magam lekenyerezve! De aki ezt gondolja, annál az első gomb nincs jól begombolva.

Amit lehet, mindent fogadjunk el! Ha túl sokat kapunk, adjunk a szomszédnak.

Ami a karmikus görcsöket illeti, arról azt mondhatom, hogy amikor te azt veszed észre, hogy valami nagyon nehezen megy – de közben tudod, hogy ez így jó –, az a karmikus görcs.

Vannak aranyos testvéreim, akik mindenhol elkesnek! Tréfásan azt szoktam mondani, hogy 'te öt perccel később születél, és ezt nem bírod behozni'! Bár tréfásan van megfogalmazva, de ez egy karmikus görcs. Ezzel vagy együtt élsz, vagy törekszel arra, hogy kezelni tudd. Meg kell tanulnunk kezelni a nehézségeinket, problémáinkat. Akkor nem lesz teher a számunkra, és nem fog elkeseríteni!

Amikor valaki meri vállalni a gondolkodás-átalakítást, akkor képes a benső hazataláltság örömét megélni. Ezt nem lehet másképp elérni, csak azáltal, hogy elhiszem azt, hogy az Isten tenyerén van az életem. A feleség, a gyerek, a szomszéd mind olyan eszközök, amelyek felhívják a figyelmemet arra, hogy ebben a mulandó földi életemben hogyan válhatok rugalmasabbá. Olyanná, aki békét sugároz, és a másik embert is emberként kezeli. Ez nem jelenti azt, hogy akik bántanak, azokat úgy szeressem, hogy rendszeresen felkeresem őket. Nem vagyunk mi mazochisták! Aki bánt engem, azt kerülöm, ahogy csak lehet! Persze ha összetalálkozunk, akkor kedves vagyok, és gyakorolom azt a hitet, hogy ő is ember.

Nagyon fájlalom – ezt a Hang válaszaiban Jézus is mondta –, hogy az egyház vezetői általában nem hiteles emberek. Ezért Jézusból kiábrándulnak azok, akik kapcsolatba kerülnek velük. A tanításuknak semmi köze ahhoz a Jézus Krisztushoz, aki azért jött, hogy értelmileg rádöbbenjünk arra, hogy mindaz, ami történik velünk, az: **mi ez az örökkévalósághoz képest?**

Hogy kezdjük már el szeretni egymást! Hogy nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer bocsássunk meg! Hogy irgalmasságot akarok, nem áldozatbemutatást! Rettenetesen távol vagyunk ettől!

Kérdező: Feri bácsi! Beszélne a Szentháromságról?

Feri bácsi: Testvérek! A teológián azt mondták, hogy az Isten teljesen más, mint amilyennek mi gondoljuk. Miért mondjuk azt, hogy Szentháromság? Azért, mert Jézus azt mondta: aki Őt látja, látja az Atyát is. Bemerítő János hallotta, hogy: ez az én szeretett Fiam! Jézus meg úgy beszél a Szentlélekről, mint személyről: elküldöm a Vigasztalót, Ő majd eszetekbe juttat mindent. Tehát Jézus a Szentlélekről, mint Valakiről beszél. Az Atyáról egyértelműen úgy beszél, mint Valakiről, Ő pedig láthatóan Valaki.

Hogy milyen a Szentháromság világa? Szent Ágoston azt mondja, hogy van egy Isten. Ez az Isten kijelenti Önmagát. Ez az Ige, akit mi Fiúnak hívunk. A kettőjük világa egy olyan csoda világ, ahol csak szeretet van, és ez a Szentlélek. Az Isten belső világa Szent Ágoston szerint három személy. De nem úgy személyek, mint ahogy mi vagyunk azok.

Te bármennyire szereted a gyerekedet, ha fáj a foga, te is szenvedsz vele, de nem tudod fájni a fájdalmát. Ugyanis ez olyan személyes dolog, amit nem lehet átadni. Ugyanígy vagyunk az örömmel is. Te tudsz örülni a másik ember örömének, de nem tudod örülni az örömét. Az ő örömét csak ő tudja örülni. A te örömöd a te örömöd, mert az öröm is egy olyan személyes tulajdonság, amit nem lehet átadni.

Az Istenben, a Szentháromságban, a Szentlélek egy olyan személy, aki által az Atya tudja fájni a Fiú fájdalmát, a Fiú tudja örülni az Atya örömét. A Szentlélek képes átjárni a mi lelkünket is. Tulajdonképpen a Lélekkeresztségben ez történik. Kinyílik a szellemünk, és az Isten-élményben azt éljük meg, hogy mennyire szeret bennünket az Isten. Ilyenkor Isten szeretetét szereted. Azt éled meg!

Jézus a Szentlélek által tudja fájni a mi fájdalmunkat. Mi meg tudjuk örülni az Ő örömét, mert a Szentlélek át tudja járni a lelkünket, szellemünket.

De tudnotok kell, hogy Jézus nem „utazott arra”, hogy tanítványai elmélyült tudói legyenek! Ő úgy gondolta, hogy a saját szintjükön el kell fogadniuk azt, hogy Benne megjelent az Isten. Jézus, aki a Szentlélektől született, és testbe öltözött Istenként mutatta meg azt az Ut-at, hogy kell kinéznie egy embernek. A Szentlélek képes arra, hogy Átala megtapasztaljuk az Istent. Jézus azt mondja a tanítványoknak: Maradjatok a városban, majd erő száll rátok, és tanúim lesztek!

Nem ismereteket fognak kapni, mert azt Jézus mind elmondta. Amire meg nem volt még érett az ember, azt magjában mondta el. A tanítványok a Szentlélekbe való bemerítésük által tapasztalatokat kaptak.

Valaki azt mondta, hogy neki még soha nem volt Isten-élménye.

Még soha nem volt lelkiismeret-furdalásod? – kérdeztem. A lelkiismeret-furdalás egy Isten-élmény! Ha pedig nem volt valami megrázóan nagy Isten-élményed, örülj neki.

Egy édesanya sem szól a gyerekére, ha nem kell rászólni. Ha meg kell, akkor rászól. Minden Isten-élmény nemcsak erőforrás, hanem a béke, a hazataláltság öröme is.

Mindenképpen igaz az, testvérek, hogy nem nagyon ismerjük Jézust, ezért el kell kezdenünk nagyon komolyan foglalkozni Vele. Ezért szoktam mondani, hogy olvassátok az evangéliumokat, mert Jézus azt mondta, hogy: nektek adatott tudni az Isten Országa titkait. De ehhez az kell, hogy a józan ész határán belül úgy kell érteni Jézus szavait, ahogy Ő mondta. Rangsorolni kell a Bibliában, mert ha nem tesszük, akkor nem látjuk meg a lényegét, hiszen benne van minden meg az ellenkezője is!

Lehet, hogy furcsa lesz, amit most mondok: indulásban nem lehet megkülönböztetni a pokol tüzét a Szentlélek tüzétől. Nincs ember, aki ezt meg tudná tenni, hacsak nincs birtokában a szellemek megkülönböztetésének a karizmája. Ezért nagyon meg kell tanulnunk várakozni.

1976. október 4-én volt az én Isten-élményem, amelynek következményei lettek a Hang-könyvek. Ennek több mint húsz éve. Ennyi idő után már lehet látni gyümölcsöket. Szerdán és pénteken óránként jönnek – az ország különböző tájairól – emberek életgyónásra. És ez csak itt nálam van. Hétről hétre! Ha ez nem gyümölcs, akkor nincs gyümölcs! Látni, hogy a Mennyei Atya akarja azt, hogy az, amit Ő ültetett, annak a bennem kiérlelt gyümölcseit a jó szándékú emberek észrevegyék. De azt is tudnotok kell, hogy ettől én nem vagyok jobb. Valaki azt mondta, hogy: ön az Isten kegyeltje. Egy frászt! Te is az Isten kegyeltje vagy úgy, mint én meg a másik is. De hogy benne nem szólalt meg a Hang? Lelkiismerete neki is van! Az, hogy bennem a te lelkiismereted szólal meg, az egy más dolog. Az a te érdekedben van! De én is csak attól leszek jobb, ha jobb leszek, ha nő bennem a szeretet. Egyikünk se lesz attól jobb, hogy az Isten mennyire szereti. **Mindenki attól lesz jobb, ha ő szereti a Jóistent.**

Testvérek! Nem szabad a másikat irigyelnünk a szerepéért! Ugyanakkor jó volna, ha azt éreznénk, hogy: irigylem őt, mert azt látom rajta, hogy az a szerep, amit kapott, az mindenkinek áldás. De ha elgondolkozol, rájöhetsz arra, hogy neked is van olyan szereped, ami mindenkinek áldás lehet.

Azt én is meg tudom csinálni, hogy nem ártok senkinek, mindenkinek megbocsátok, és segítek, ahol tudok. Állítom, hogy alig van közöttetek olyan, akinek ne mondhatták volna már többen, hogy: olyan jó veled beszélgetni. Ez árad belőlünk, testvérek!

Mi nem szervezkedünk, mert ahol ez van, ott az engedelmeskedtetést be kell vezetni, mert anélkül ez nem megy. Itt viszont tudnunk kell, hogy azt a szabadságot, amit Jézus kínál nekem, azt el kell tudnom fogadni.

A Hang azt írja egy levélben valakinek, aki bocsánatot kér Istentől, hogy: ez szép, hogy kéred a bocsánatomat, de hidd el, nem ez a lényeg, hanem az, hogy fogadd el az Én irgalmamat! Fogadd el, hogy meg van neked bocsátva! Ezt meg csak úgy tudod elfogadni, hogy elhiszed!

A szabadság is olyan, hogy aki még nem tapasztalta meg, az nem is tudja elképzelni, hogy az milyen. Éppen ezért csak hitben lehet elfogadni.

Ha elhiszem, hogy bennem az Isten Lelkének a szabadsága van, akkor úgy is élek. Ha elhiszem, hogy elfogadtam Jézus irgalmát, akkor nincsenek lelkiismereti gondjaim, mert bennem él Jézus irgalma!

Nagyon fontos a sorrend! Nem az fogja a te hitedet erősíteni, ha csodákat látsz, hanem ha hited lesz, akkor csodákat fogsz látni! A hitet pedig értelemmel lehet erősíteni!

A döbbenetes az, testvérek – ha belegondolunk –, hogy az eddigi életünkben hogyan irányított, segített minket ahhoz az Isten, hogy mi most itt lehessünk, és ne máshol! Ennyire bennünk élt a vágykeresztség, ami az Isten részéről egy kegyelem felénk. Bizonyos értelemben ez öntudatot is jelent. Ezért nem mehetünk bele abba – ami a legtöbb ember tudatában van –, hogy aki megtér, az hülye. Vagy aki Istenben hisz, az nem normális!

Igenis, mi vagyunk azok, akik a világ világossága vagyunk! Ha mi nem lennénk, akkor Isten nem látná az értelmét annak, hogy létben tartsa a Földet.

Kérdező: Azt tanuljuk, hogy azon dolgozzunk, hogy a halálunk órája legyen a legboldogabb óránk. Mi van a megbánt bűneinkkel? Újra találkozunk ezekkel? Vagy nem?

Feri bácsi: Ennél a problémánál, amikor a bűnbánatodra – akár életgyónásban, akár egyéb gyónásban – megkaptad a feloldozást, nem a megbocsátásnál van a gondod. Hogy hol van? A múlt már nincs, de van emlékezetem. Az emlékezetembe sok gubanc ragadt bele a múltból. Ezért nagyon fontos az emlékezet gyógyítása! Az meg úgy megy, hogyha lehetőségem van, évente egyszer vagy kétszer – ahogy vissza tudok emlékezni – visszagondolok az életemre, a kapcsolataimra, hogy ki bántott engem, és kit bántottam meg én. Aki bántott, afelé a megbocsátó szeretetemet küldöm, akit meg én bántottam, arra kérem az Isten áldását. Ha bocsánatot kértél, akkor megbocsátott az Isten. A pokolba senkit sem az Isten taszít! Nagyon fontosnak tartom, hogy szívből megbocsássunk azoknak, akik bántottak.

Loyolai Ignác, aki a jezsuita rendet megalapította, azt mondta, ha a szerzetesrendet feloszlatnák, az egy akkora tragédia lenne a számára, hogy legalább fél óra imába telne, amíg helyreállna a lelke békéje. Fél óra ima! Ha ebbe belegondolsz, akkor baj, nehézség idején legalább tíz perc ima kell, hogy újra helyreálljon a lelked békéje. És ez valóban csak így megy!

1999. 07. 15.

Feri bácsi imája: Urunk, Jézus! Valóban eljöttünk Hozzád, hisz a Te nevedben vagyunk itt. Hála Néked, hogy van ilyen megjelenési formád. Köszönjük Néked, hogy a szívünknek van szeme, tehát hiszünk abban, hogy Veled élő kapcsolatban lehetünk. Köszönjük, hogy ez az élő kapcsolat végeredményben minden problémánk megoldásának a kulcsa. Köszönjük azt, hogy Te bennünket valóban a világ világosságának gondolsz, és Lelkessel mindent elkövetsz azért, hogy abban a problémaerdőben, amelyben az emberiség él, mi kis lámpácskák legyünk, és ezek a kis lámpácskák be tudják világítani az utat – legalább a következő lépésig –, hogy minél több ember-testvérünk előbb-utóbb kitaláljon ebből a sötétségből. Köszönjük Néked ezt a szerepet! Ámen.

Szeretettel köszöntelek benneteket, testvérek!

Tegnap voltam a tatai Hang-táborban. Ez a tábor lényegében egy gondolkodás-átalakítást felkínáló esemény, ahol csoportokban bontanak ki különböző témákat. Az a meglátásom, hogy azok, akik a szívükben tényleg a békét kívánják, azok megtalálják azt a lehetőséget, hogy a bódulatot le tudják váltani a boldogságra. Viszont az, hogy a mindenféle haladást jelző dolgok nagymértékben a rendelkezésünkre állnak körülöttünk, ennek a nagy veszélye az, hogy a bódulat felé visznek bennünket. Bizony az embernek keményen kell küzdenie azért, hogy legyen ideje okos dolgokkal foglalkozni, okos írásokat elolvasni, vagy emberekkel találkozással beszélgetni. A rádió, a Tv, a sajtó nagyon tömény módon próbál bennünket ettől eltéríteni!

Testvérek! Volt-e valaki mostanában egy olyan vallási szekta rendezvényén, ahol a hangsúlyt a gyógyításra teszik?

Mert e gyógyítások csak tüneti kezelések. Jézusról tudjuk, hogy gyógyított, de a tanítást fontosabbnak tartotta. Amit csak lehet, mindent elkövetett, hogy elsősorban tanítson. Egy beteg ember így kiáltott Jézushoz: tudom, ha akarod, meggyógyítasz. És Jézus meggyógyította.

Viszont azokra, akiket Jézus meggyógyított, ráparancsolt, hogy ezt ne mondják el senkinek. Ahol pedig sokan összegyűltek, hogy gyógyítsa őket, onnan továbbment, és azt mondta: „*menjünk máshová, a közeli városokba, hogy ott is hirdessem az evangéliumot, mert azért jöttem*”. (Mk 1;38) A hangsúlyt nagyon

arra tette, hogy a gondolkodásunkban legyen változás. Ennek a gondolkodás-átalakításnak a munkáját nem spórolhatjuk meg.

Megtérni annyit jelent, hogy átalakítom a gondolkodásomat.

Az nem megtérés, ha bevallom a bűneimet. Ez csak az egyik oldala annak, hogy a régi életemből már nem kérek. A másik oldala, hogy miből kérek. Mire teszem a hangsúlyt? Mi az, amit a jövőben akarok? Amíg az ember ezt nem látja, nem teszi helyre, addig elmegy a lényeg mellett.

Nézzétek, hol tartunk! Állítólag egy keresztény Európa van, és állandóan marják egymást az emberek. Olyan szellemi, lelki, erkölcsi sötétség van, hogy... Sőt, nemcsak hogy erkölcsi sötétség van, hanem kiröhögnek az emberek, ha ti azt képviselitek, amit Jézus mondott. Nekünk éppen azért, mert el akarjuk Jézust fogadni, nagyon komolyan rá kell koncentrálnunk a hitünk erősítésére.

A vasárnapi szentmisén is hallhattátok, hogy két lábbal jár az ember pszichikailag és lelkileg.

Az egyik „lábad” a szeretet, a másik „lábad” a hited. Hol az egyikre, hol a másikra kell tenned a hangsúlyt. Egy lábon csak ugrálni lehet.

Hinni nem csupán annyit jelent, hogy elhiszem azt, amit Jézus mondott, hanem azt, hogy befogadom, amit mondott. Hinnem kell, hogy a hitem élő valóság.

Hogy értsd: elmész a boltba, és megkérdezed, hogy van-e egy bizonyos ennivaló. Az én számomra is van? Aztán hazamész anélkül, hogy vennél.

Ha élő hited van, akkor az imában, az ima alatt azt kell átélned, hogy beszélgetsz valakivel. Meg kell élned, hogy valakihez szólsz!

A hitem az én részemről igenis erősíthető, növelhető. A benső béke, a boldogság, a hazataláltság öröme nem sültgalamb-ügy. Kemény szellemi munkát igényel. Azt kérdezed: miért ilyennek teremtett minket a Jóisten? Nem ilyenek teremtett! Az a baj, hogy elszúrtuk ezt a dolgot. És hála az Istennek, hogy leszülethettünk az anyagvilágba, mert a szellemvilágban már nem tudtuk ezt visszacsinálni. Az, hogy itt se csinálják vissza az emberek? Hát majd megint lejönnek, és egyszer majdcsak rálátnak arra, hogy mekkora kegyelem az, hogy lejöhetünk. Rájönnek, hogy bár itt gondok és problémák gyötörnek bennünket, ennek ellenére minél előbb el kell jutnunk oda, hogy meglássuk azt, hogy: amiről nem tehetek, azért csak hálát adhatok.

Ezt mi elméletileg már látjuk, de a gyakorlatban nehezen éljük meg. A Mennyei Atya azért engedi meg a nehézségeket, mert azok a javunkra válnak. Ha nem használna, nem engedné meg. Amikor azt gondoljuk, hogy az Isten is tehetetlen, az a hitetlenség bennünk.

Amit rossznak gondolok, és nem én követtem el, az nekem nem lehet a káromra. Amiről nem tehetek, az a káromra nem lehet.

Viszont ami a káromra van, arról nagyon is tehetek! Azért születtem a Földre, mert az önzés mellett döntöttem, és ennek ez lett a következménye. De arról, ami itt történik velem, és én nem tehetek róla, azért nagyon hálásnak kell lennem, mert ez az, ami a gondolkodás-átalakításra indít. Kétségtelen, hogy a kifícamodott lábat helyrerántani fájdalmas dolog. Kétségtelen, hogy ezt a „gombócot” lenyelni nem egyszerű dolog, miközben ha így gondolkodsz, hülyének néznek.

Bizony a boldogság, a béke, a hazataláltság olyan lelki tartalmak, hogy aki nem tapasztalta, annak fogalma sincs arról, hogy milyen. Éppen ezért kell elhinni, és utána fogom megtapasztalni. Nem fordítva van, hogy ha majd megtapasztalom, akkor elhiszem! Ha elhiszem, akkor meg fogom tapasztalni. Ha én úgy kezdek imádkozni, hogy valakivel beszélek, akkor nem kalandozik el az eszem. Olyan nincs, hogy elkezdek veled beszélni, és utána azt mondom, hogy beszélgettem a testvéremmel, de közben elkalandozott az eszem! Ilyen nem lehet! Ha valakivel beszélek, akkor azzal beszélek. Biztos, hogy élővé lehet tenni a hitet, mert különben Jézus nem szidta volna az övéit, amikor gyenge volt a hitük.

Kérdeztem tőletek, hogy mi lett volna a háborgó tengeren, ha nem költik fel Jézust, hanem hagyják, hogy Magától ébredjen fel?

Ugye emlékszünk a jelenetre? Jézus egy párnán alszik, és a tanítványok felrázzák, és szinte perlekednek Vele, hogy: – Uram! Mi lesz velünk? Nem törödsz velünk? Nézd, el fogunk süllyedni! Erre Jézus fejmosást csinált. – Még csak itt tartotok? Szégyelljétek magatokat! Ilyen kicsi a hitetek?

Gondoljunk arra, hogy mi lett volna, ha nem keltik fel Jézust! Jézus felébredve mit mondott volna nekik?

Biztos, hogy megdicsérte volna őket. Örvendezve mondta volna, hogy: – Végre! Eljutottatok ide! Már van hitetek! Aranyos tanítványaim! Megéltétek, hogy olyan mindegy, hogy Én alszom vagy ébren vagyok. Itt vagyok! És ez a lényeg!

Így vagyunk mi is. Ha bajban vagyunk, mindjárt kétségbe esünk, mert akkor érezzük magunkat bajban, ha nagyon rossznak gondoljuk azt, ami van.

Két út áll ilyenkor az ember előtt. Az egyik az, hogy ami történt, arról nem tehetek. Ekkor nem szabad, hogy kétségbe essek, mert ez csak a javamra válhat. Ha pedig arra döbbenek rá, hogy ezt a bajt én okoztam, ezért én felelek, akkor se szabad kétségbe esni, mert nagyobb az Isten szeretete, mint az én hülyeségem. Az Úr görbe vonalakkal is egyenes sorokat ír. Ha magamnak okoztam valami butaságot, annak a következményeit az Úr javamra tudja fordítani. Ez így van! Amikor az ember valamit akar, akkor jót akar magának. De előfordulhat, hogy valami butaság jön ki belőle.

Az Isten azt mondja: – Édes gyerekem! Semmi probléma! Most megmutatom neked, hogy ki vagyok.

Azt egyértelművé kell tennem magamban, hogy **a döntő az Istennel való kapcsolatom.**

Kérdező: Segítsek egy fuldoklónak?

Feri bácsi: Azért nem, hogy ő ne fulladjon meg. Csak azért segíthetek neki, mert így van szívbékém, amely azt mondja: ha nem ugrom be a vízbe, akkor mulasztással vétkezem.

Nézzünk egy másik esetet! Valakinek lelkiismeret-furdalása van, hogy az anyja tovább élhetett volna, ha elvitte volna még egy orvoshoz. Ilyenkor meg kell tudni látnia azt, hogy az anyja nem járt rosszabbul, hogy most halt meg, mintha később halt volna meg. Ő viszont mulasztással vétkezett, hogy nem tette meg azt, amit még megtehetett volna. Itt jön az, hogy semmi probléma. Bocsánatot kér a Jóistentől, hogy mulasztással vétkezett, és máris el van intézve az ügy. A fuldoklónál ugyanaz a helyzet. Ha indításod van, hogy ugorj, és mégsem teszed, mulasztással vétkezel. Nem az a baj, hogy őt nem mentetted ki, hanem az, hogy valamit meg kellett volna tenned, és nem tetted meg.

És akkor hiszem el, hogy Isten megbocsátott, amikor megint átélem a hazataláltság örömét, ami egy új látásmód!

Testvérek! Nem az eredményért kell tennem valamit. Mindig a forrás a lényeg. Fontos, hogy indíttatás legyen benned!

Kérdező: Ki van-e mérve a földi élet hossza?

Feri bácsi: Én afelé hajlok, hogy igen, ki van mérve, mert véletlen nincs, és nem hiszek abban, hogy az ördög erősebb lenne ezen a téren, mint az Isten. Olyan nincs, hogy Isten azt akarja, hogy élj 50 évig, az ördög azt, hogy 30 évig, és az lenne, amit ő akar. Ilyen nincs. A Bibliában van olyan, hogy a normális élethossz 120 év. Az ember földi testi élete 120 évre van kódolva.

Hogy az idők folyamán az ember miképp tette tönkre magát, hogy ma azt mondjuk arra, aki 80 évet megér, hogy 'szép kort ért meg'?

Szokták mondani, hogy még 'van feladatom'! Ez a feladat addig tart, amíg élek. Nekem nem azért kell mindent megtennem, mert van feladatom, hanem ha van feladatom, akkor úgyis biztosítva van az, hogy addig éljek, amíg élnem kell.

Kérdező: Mi van azzal, aki tudatosan lesz öngyilkos?

Feri bácsi: Az biztos, hogy az Isten az élet istene, és nem a halálé. Ő nem akar senkit rávenni arra, hogy tudatosan öljön. Se önmagát, se más. A gyilkosság az Isten világában nem létezik. Ha te megmented az öngyilkost, az pillanatnyilag jobban járt, de lehet, hogy holnap kiugrik a 20. emeletről. Ha tudsz segíteni neki, és megmented az öngyilkosságtól, az magadért jó. Neked a saját szíved békéjét kell biztosítani. Ez a te területed! Akkor nem biztosítjuk a békénket, ha

belemegyünk abba a gondolatba, hogy én segítek rajta. Emlékeztek arra, amit a pillangóról mondtam, aminek a kikelését segítette valaki? A pillangónak pont azok a vergődések lettek volna szükségesek ahhoz, hogy egészséges legyen. A minden áron való segítség az örületbe viheti az embert. Én most nyilvános gyónást végzek, hogy jó ideje kerülöm a nővéremmel való találkozást. Állandóan parancsolgat, hogy: 'ezt csináld, azt csináld, ide ülj, oda ülj!' E mögött bizony uralkodás van. Azt csináld, amit én gondolok! Ezt egy szint után nem lehet elviselni. Agyon lehet szeretni így valakit.

Kérdező: Feltették nekem a kérdést, miért van néger, japán, fehér bőrű ember?

Feri bácsi: A mi teológiánkon már nem úgy kezelik ezt az Ádám és Éva ügyet, mint egy történelmi tény, hanem mint egy tanmesét, amiből erkölcsi tanulságot lehet levonni. Azt, hogy az ember a természeténél fogva úgy akar boldog lenni, hogy venni akar, és ha nem jön be a boldogsága, akkor a másakra tolja a felelősséget.

A te kérdésedre a következő a válaszom. Az Isten annak ellenére nem hagyta magára a szellemi teremtményeit, hogy nemet mondtak arra, hogy az Isten legyen a boldogságuk forrása, és igent mondtak arra, hogy önmagukat tekintsék a boldogságuk forrásának. Ez a mi un. eredeti bűnünk.

Szellemi szinten az Isten megteremtett minket. Erről mi nem tehetünk. Ez tény. Boldogságra teremtett, Önmagára. Azt Ő már nem tudja megtenni, hogy én boldog is legyek. Ezt nekem kell megtennem úgy, hogy igent kell mondanom az Általa fölkínált életre. De én meg nemet mondtam arra, hogy az Isten legyen a boldogságom forrása. Arra mondtam igent, hogy majd én kitalálom, hogyan leszek boldog.

Ennek az lett a következménye, hogy a boldoggá válás lehetőségét szellemi szinten eljátszottam. Ott nincs pótvizsga. Úgy elrontottam a szemem, hogy abban a fényben már nem tudok látni. Nem tudok tájékozódni.

Az Isten, Aki nem szűnt meg szeretni, nem egyezett bele abba, hogy én örökkön örökké boldogtalan legyek. Ezért a létet anyaggá sűrűsítette, és egy fejlődési szint után lehetővé tette a szellemi lényeknek hogy az anyagvilágba belépjenek. Amikor az anyagi világ változása megfelelő feltételeket hozott létre, akkor tudtunk beöltözni az anyagtestbe. Az Isten vállalta, hogy Ő is lejön ide anyagba öltözötten, és akkor tudunk találkozni. Az Isten tehát letranszformálta Magát anyagi szintre. Ez a megváltás! Ez történt Jézusban. Benne az Isten megtestesült. És most már kapcsolatba tudok kerülni Vele.

Lejöttünk ide a Földre, de ebben az anyagban, amit az Isten a létből létre hozott, ebben elképzelhető, hogy több Ádám és Éva volt. A Föld legkülönbözőbb

helyein lehetett, hogy a biológiai lét eljutott egy olyan szintre, hogy abba a szellemi lény beleöltözhetett. Attól kezdve már valóban elindult az emberi lét. Így lett az egyik fekete, a másik sárga, stb. Így tudom magyarázni a különböző fajok létrejöttét.

Azok, akik igent mondtak Istennek, azok az angyalok. Azok nem élnek vágykeresztségben. Azok, akik elszúrták, egyénileg szúrták el!

Akik pedig elszúrták, azok között kétféle van. Az egyik az, aki megbánta. De már saját magát – a hajánál fogva – nem tudja kiemelni az erkölcstelenségéből. A másik pedig az, aki ezért dühös lett az Istenre. Ezeket hívjuk ördögnek. Ezek is megtestesülhetnek. Ezeknek mondja Jézus, hogy: *ti az ördögatyából vagytok.* (Jn 8;44) Ezekre mondja Jézus: „*láttam a sátánt, mint villámlás esett le az égből*” (Lk 10;18).

De ők nem élnek vágykeresztségben. Vágykeresztségbe jutni, megtérni csak odaát lehet. Újjászületni meg csak itt lehet!

Megtérni annyit jelent: vállalom a gondolkodás-átalakítást.

Kérdező: Szinte lehetetlen, hogy az ember ne vétkezzen. Hány élet kell ahhoz, hogy itt tökéletességre jussunk? Van egyáltalán ennek reménye?

Feri bácsi: Itt vannak hézagok. Megpróbálom elmondani!

A helyzet az, hogy fájt a szívemnek, hogy elrontottam a dolgot, és az Istenemet már nem tudom visszaölelni. Erre Ő lehetővé tette nekem, hogy a Földre szülessek. Miután nekem fájt az, amit elkövettem, találkozni szeretnék Vele. Ez jelenti azt, hogy a leszületésem előtt vágykeresztségben éltem.

A Földön a vágykeresztséget úgy hívjuk: vállalom a gondolkodás-átalakítást.

Vállalom a megtérést. Ennek a gondolkodás-átalakításnak viszont kis millió zavaró állomása van, mert az ártó erők is lejönnek, és én magam is – testi korlátoltságom következtében – lépten-nyomon beleütközöm különböző buktatókba a gondolkodás-átalakítás munkája közben. Előfordul, hogy Buddha, Krisna vagy Mohamed szellemiségével találkozol, és szerintük kezded átalakítani a gondolkodásod. A gondolkodás-átalakításnak az lenne a normális következménye a Földön, hogy a saját testedben újjászüless. Ez egy olyan esemény, amelyben a te részedről fel kell vállalnod egy küzdelmet, a gondolkodásod átalakítását, amire az Isten Lelke kegyelemből újjászüli a lelked.

Ez ahhoz hasonló, amikor van egy sportoló, aki várhatóan első lesz a versenyen, és már előre el van készítve az aranyérem. De csak akkor kapja meg, ha első lesz a küzdelemben. Aki nem arra a versenyre nevezett be, hanem egy másikra, akkor az az ember hiába végzi el különböző szinten a gondolkodás-átalakítást, nem fog újjászületni. Ha így hal meg, akkor rá fog jönni, hogy azért született le, hogy a gondolkodását Jézus szerint alakítsa, mert Jézusban jött le az Isten. Ő

nem Jézus szerint alakította. Ezért mindaddig le kell születnie anyagtestbe, amíg a gondolkodását nem Jézus szerint alakítja.

Ha megtörténik a Jézus szerinti gondolkodás-átalakítás, akkor ez az ember egyszer csak megéli az újjászületést.

Hogy ez után is vétkezik? Pál mondja: látom a jót, és teszem a rosszat. Ki szabadít meg engem? – Jézus Krisztus!

Az újjászületett embernél nem érdekes a csetlés-botlás. Már nagyon nem érdekes, hogy milyen vagyok, mert már tudom, hogy Kié vagyok! Már van üdvbizonyosságom. Nincs büntudatom, de lehet bűnbánatom. Az embernek minden oka megvan ahhoz, hogy a nap 24 órájából 3 percet szomorkodjon, de többet nem! Nincs értelme!

Mindig meg szoktam kérdezni, hogy: – Hányszor fordult elő az életekben, hogy reggel felébredve felujjongtatok: – De jó, hogy be van írva a nevem a mennyben! Hű de jó!

Pedig Jézus azt mondja, hogy: – Ennek örüljtek! Ne annak, hogy ördögöket űztetek!

Egy újjászületett emberhez úgy tartozik a csetlés-botlás, mint ahogy az utcán járva por száll rád. Nem tudod kikerülni. De ez már nem érdekes a számunkra. Hazataláltam. Otthon vagyok! Tudom.

Erre mondta Szunyogh páter: – Testvérem! Lehetsz te akármilyen koszos kis malac, a Jóisten majd kitisztít, ha az Övé vagy.

Ami döbbenetes, hogy csak a Jézus szerinti gondolkodás-átalakítás vezethet újjászületésre. Más nem!

Jézus nélkül nincs üdvösség!

Ez annyit jelent, hogy aki nem ismeri meg Jézust, az nem is üdvözülhet.

Akármilyen békét él is meg!

Amikor meghalunk, az emlékeinket magunkkal visszük, de onnan nem hozzuk ide. Onnan ide nem emlékeket hozunk, hanem terheltséget. Innen oda nem terheltséget viszünk, hanem emléket. A döntő az, hogy miután visszamentem, újra felkészülök arra, hogy visszaszületve már Jézus szerint akarom átalakítani a gondolkodásomat.

Amikor egy olyan születik le a Földre, aki ördög, az önzése és a rosszakarata emlékeit ő is magával viszi. És ott látni fogja, hogy mennyien szenvedtek miatta. De egyszer felébredhet benne az, hogy szeretne az Istennel találkozni, és akkor megszületik benne a vágykeresztség. Akkor rálát arra, hogy a boldogsága forrása Istenben van, és nem önmagában. Akkor már úgy jön le a Földre, hogy Jézus szerint akarja alakítani a gondolkodását. Mert az aranyérmet csak Jézustól lehet megkapni.

Testvérek! Óriási veszély az, ha azt mondjuk, hogy nem is olyan lényeges Jézushoz tartozni, mert annyi jó ember van, aki nem foglalkozik Jézussal, és

mégis milyen jó. Csak nem taszítja el őt a Jóisten? Bizony ezzel csökkentem azt, hogy nekem mennyire teljes lelkemből, teljes szívemből, teljes erőmből kell kapaszkodnom Jézusba.

A Jehova-tanúk csak azért tudnak olyan hősiek módon börtönt is vállalni, mert egy olyan kemény agymosásnak tették ki magukat, amelyben elhitték, hogy csak ők üdvözülhetnek. Örök boldogsága nem lehet senkinek, csak nekik!

Ez a nagy bizonyosság a beszűkültség eredménye. Bizonyos értelemben nekünk is be kell szűkülünk egy szintre. Ezt Jézus mondja is: Szűk a kapu és keskeny az út, ami az életre visz, és kevesen találják meg azt.

Éppen ezért nem szabad megdöbbennünk azon, hogy ebben a kétmillió városban alig vagyunk százan, akik a hét folyamán itt összejövnénk. Kevesen találják meg a szűk kaput és a keskeny utat. De mi megtaláltuk! És ez nagyon nagy dolog!

Ettől mi nem vagyunk gögösek, mert ez kegyelem. Az aranyérmet kapom! De a küzdelmet nekem kell vállalnom! Az Isten nem bábúnak teremtett, hanem partnernek, és az elfuserált partner nem kaphatja meg azt az aranyérmet, amire jogosult lehetne. Sőt! Ő utasítaná vissza az aranyérmet, ha a lelkiismerete szerint nem érdemli meg!

Kérdező: Annyit gondolkoztam azon, hogy több nő születik a Földre, több nő jár templomba és hozzád is. Miért van ez? Talán a női sorsban jobban megélhető az áldozatos szeretet?

Feri bácsi: Nem születik több nő. A 36. Hang-könyvben mondja Jézus, hogy amit Odaát eldöntöttünk, az az, hogy milyen nemhez tartozunk és hova születünk. Ez az oka annak, hogy bárhol éljen valaki, a szülőföldjét mindig visszasírja vagy magában viszi, és attól többnyire nem tud elszakadni.

Mindenkinek a sorsvonalán helyezkedik el az, hogy hová születik és hogy milyen nemű lesz. Ezt az is igazolja, hogy a nemeknél bizonyos határon belül a kiegyenlítődés igazolható. Ha egy háborúban sok férfi hal meg, akkor több férfi születik.

Hogy miért van a nőkben nagyobb metafizikai érzék? Kétségtelen, hogy a nők a biológiai élet hordozói. De azt nem lehet mondani, hogy a nő különb vagy a férfi. Egy nő is tud bosszúból gyilkolni. De ha ezt csinálja, akkor már elveszítette a nőiességét. Magának a Földre szállt Istennek is szüksége volt nőre, de férfire nem. Az emberként való testetöltéshez szükséges a nő. A formát a tartalomhoz valamiképp mindig a nő adja. Gondoljunk arra is, hogy a férfiak mind otthagyták Jézust, amikor a kereszten meghalt, csak a nők maradtak körülötte. Ők kísérték a keresztúton is.

A férfi eszmét képvisel, a nő egy személyt lát. A férfi mentalitás egy eszméért képes odaadni az életét, a nő pedig egy személyért. Azok a férfiak, aki tanúi voltak Jézus keresztre feszítésének, egy eszmében csalódtak. A nők pedig egy

szenvedő embert láttak, ezért nem fordítottak Neki hátat. Ki lehet mutatni, különösen akkor, amikor üldöztetés van, hogy a nőket a templomokban meg lehet találni. A férfiakat nem, mert ők valamely eszme hordozói. Ilyen értelemben a női szerep az emberi léttel való azonosulását jobban érzékelteti, mint a férfi. A férfi többé-kevésbé az erő világát képviseli.

Kérdező: Az Isten a kegyelmet a megtéréshez adja?

Feri bácsi: Nem! A kegyelmet az újjászületéshez adja. A megtérés az Odaát van. A kegyelem: Isten odaadottságának az elfogadása.

A megszentelő kegyelem: részesedés az Isten természetében.

Annyi benned a kegyelem, amennyit be tudsz fogadni az Istenből.

Akkor hívjuk az Isten életét kegyelemnek, amikor valakiben él. Akkor vagy a megszentelő kegyelem állapotában, amikor – tudatos igened hatására – benned él az Isten. **Az Isten Maga a kegyelem.** Mindig van. Ezt akkor tudja adni, amikor a gondolkodás-átalakítás által igazoltad a vágykeresztséged komolyságát, hogy igenis meg akarsz térni. Ezért lejössz a Földre, és Jézus szerint akarod alakítani a gondolkodásodat. Ennek lesz a következménye az, hogy egy új életet indít el benned az Isten. Ez viszont nem a te dolgod, ez az Isten ajándéka.

A te részedről „kinyitottad az ablakot”, de az, hogy a Nap bevilágítson, az nem rajtad múlik, azt te csak beengeded. A napsugarak állandóan áradnak feléd, és akkor nevezed ezt kegyelemnek, amikor ezeket befogadod.

A Földön csak hitben tudjuk elfogadni a megszentelő kegyelmet, a bennünk élő Istent. Ezt az érzélem szintjén elsősorban a Lélekkeresztségben éljük meg. A színről színre látás a Földön nem valósulhat meg. A testi adottság alkalmatlan arra, hogy azt a boldogságot, azt az örömet átélje valaki, ami az Istennel való szellemi beteljesülést jelenti. Azt itt csak hitben lehet elfogadni.

Az Isten bennünket kétféle módon tud szeretni: közvetlenül és közvetve.

Közvetlenül akkor, amikor azt éled meg, hogy nagyon szereted az Istent.

Nem akarlak ijesztgetni benneteket, de nálunk is jönnek majd a kétségek, át kell mennünk a sötétségeken, lelki szárazságokon.

A Jóisten egy hallatlanul nagy pedagógus, és mindannyiunkat meg akar tanítani arra, hogy ne az ajándékainak örüljünk, hanem Neki. T.i. a Földre nem azért jöttünk le, hogy azt éljük át, hogy mennyire szeret az Isten. A fordítottjáért jöttünk. Azért jöttünk, hogy tanúságot tudjak tenni arról, hogy én szeretem az Istent. Amikor meghalunk, akkor egy örökkévalóság fog a rendelkezésedre állni ahhoz, hogy megéld azt, hogy az Isten beléd van szerelmesedve. Nekünk azért kellett a Földre születni, mert Nála elrontottuk ezt. Az Isten belém volt szerelmesedve, de én nem tudtam Őt visszaszeretni, mert nemet mondtam Rá. A szellemvilágban az Isten a szellemi lényekben nincs rászoruló módon! Ott nem tudod a mindenkit szeretést megtanulni (Mt 5;46).

Miután az Isten Jézusban megtestesült a Földön, azóta Jézus a Maga Istensége által az Őt befogadóban jelen van. Amikor te valakinek segítesz, mert ő abban a dologban rászoruló, akkor szeretni tanulsz az embert.

A Föld arra való, hogy megtanuljunk visszaszeretni az Istent.

A Hang-könyvekben többször olvasható: „*Én mérhetetlenül szeretlek téged, de téged nem ez boldogít. Téged majd az boldogít, ha te szeretsz Engem.*” Tehát a Föld arra való, hogy a gondolkodás-átalakítás által megtanuljam szeretni az Istent. A Földön ez egy olyan furcsa dolog, hogy szükségszerűen kereszttel, áldozattal jár. Minél nagyobb benned a szeretet, annál nagyobb keresztekkel kell cipelned. Meg fogod tapasztalni! Akinek a legnagyobb volt a szeretete, Jézusnak, a legnagyobb kereszttel kellett vállalnia. Utána a Szűzanyának volt a legnagyobb a szeretete. Neki is a megfelelő nagyságú kereszttel kellett vállalnia. A Föld arra való, hogy a befogadott jót akarást (Jézust) engedjem működni. Ha belegondolunk, az a rövid kis villanásnyi élet – ami a földi élet – arra való, hogy megismerjük az Istent, kerül amibe kerül, és utána az Isten boldogsága állapotszerűen járja át a lelkem. Elképzeléseink lehetnek erről a nagy szeretetről, de itt a Földön ezt el sem tudnánk viselni.

Mivel tükör által homályban látunk, csak sejtéseink lehetnek. A színről színre látás, a Jézussal való találkozás pedig erősítheti a vágyunkat.

Szent Ferenc nézi az eget, a kék égen a fodrozódó felhőket, és felsóhajt:

’Milyen szép a Mennysors ország függőnye! Milyen lehet a Mennysors ország?!’

A földi dolgok szépségében meglátja, hogy ez mind egy kis csillanás, egy kis részesedés a végtelen szépségből.

Testvérek! A Föld arra való, hogy itt fogadjuk be az Istent. Itt, ahol a szeretet mindig áldozattal jár.

Kérdező: Amikor láttuk Istent, akkor mondtunk nemet?

Feri bácsi: Amikor láttuk Istent, akkor szerettük, mert Ő teremtett meg. Csak van egy pont, amibe Ő nem szól bele. **A boldogságomat nekem kell megteremtenem.** Ez pedig az a látásmód, hogy a boldogságom forrása az Isten. Az Isten ezt nem tudta belém teremteni. Ezt csak én tudom megteremteni. Ezt a teremtést én elszúrtam. Az Isten megmutatta, hogy Ő kicsoda. Megmutatta, hogy Önmagára teremtett. Azt, hogy én Őrá vagyok teremtve, kiszorítottam a tudatomból. Azt is, hogy Benne van a boldogságom forrása. Nemcsak a létemnek a forrása, a boldogságomnak is. Én meg úgy döntöttem, hogy bennem van a boldogságom forrása! És ekkor szúrtam el. Ennek a döntésnek lett a következménye az, hogy ezt ott már nem tudtam visszacsinálni.

Azt mondják az okosok, hogy ez a mistérium inikvitátis, a gonoszság titka. Az, hogy hogy lehet az, hogy a boldogságom forrásáról – aki maga az Isten –, lemondtam?

Én el tudom képzelni. Ez úgy van, hogy a szeretete teljességében megteremtett minket az Isten! De a teremtetésével létrehozta a teremtménye által azt a lehetőséget, hogy magamban is kereshetem a boldogságom forrását.

Akármilyen nagyra teremtett az Isten, Őbenne van a boldogságom forrása! Az Isten tudta, hogy a döntésemben az is benne lehet, hogy én nemet mondok. Ennek ellenére megteremtett, mert tisztában van a saját szeretetének az erejével. Ő tudta, hogy egyszer le fog esni nálam is a „tantusz”. Akkor, amikor majd odaát rádöbbenek arra, hogy a boldogságom forrása igenis az Istenben van. Így aztán ezért születek le a Földre, hogy a gondolkodásom átalakítása révén újjá teremtsen engem az Isten. Igenis Jézust képviselem akkor is, ha ezért hülyének néznek. Amikor azt mondod, hogy inkább kell engedelmeskedni Istennek, mint embernek, akkor abban a pillanatban bántani fognak. Mindegyik egyház bántani fog, ha nem a vezetőségét tartod istennek.

1999. 07. 22.

Kérdező: Feri bácsi! Benned milyen gondolatokat ébreszt a Napfogyatkozás?

Feri bácsi: Testvérek! Időnként jó, ha a körülöttünk lévő világot – látásban – arra használjuk, hogy közöljön nekünk valamit a láthatatlanról. A teológián pl. nagy hangsúlyt tettek arra, hogy amit látok, abból következtessek a láthatatlanra. Gondoljatok arra, hogy milyen régen kiszámították ezt a Napfogyatkozást! Milyen lángész lehet az, aki ezt így kiszámította. Abszolút képtelenség, hogy a szellemvilágot ne tartsuk értelmes dolognak! A Napfogyatkozás? A Nap különben is nagyon jó szimbóluma a Jóistennek. A Szentháromságnak! Az Atya a Nap, a Fiú a napsugár, a Szentlélek a napsugár melege, fénye. Egyik sincs meg a másik nélkül. Ismerjük ezt az éneket? (lásd a kötet elején!) Énekeljük el!

Én elgondolkodtam azon, hogy mivel olyan nagy híre van ennek a Napfogyatkozásnak, ezért komoly pénzeket ölnek bele emberek, hogy ebből lássanak valamit. Ugyanakkor fölhívják az emberek figyelmét, hogy nagyon vigyázni kell, nem szabad a Napba nézni, mert ilyenkor ez sokszorosan veszélyes.

Nekem ez lelkileg mond sokat. Azt, hogy ennek a világmindenségnek van egy csodálatos ura. Egyszer egy prédikációban mondtam el azt a történetet, hogy hatalmas vihar van a tengeren. Dobálja a hajót, és mindenki fél. Egyedül egy kisgyerek játszik nyugodtan, míg a többiek tele vannak félelemmel. Kérdezik tőle: – Te nem félsz? – Nem! – Nem? – Nem! Az apukám a kormányos!

Nekünk ezt kell megélnünk. Azt, hogy az apukánk a kormányos! Nem kell félni! A Napfogyatkozás fölhívja az emberek figyelmét arra, hogy: emberek, gondolkozzatok, mit is jelent a Nap az égen! Döbbenjetek rá arra, hogy ami látható, az mindig mulandó!

Mi a láthatatlanra akarjuk ráirányítani a szemünket. Ami láthatatlan, az a kegyelmi élet, az igazi szeretetország. Isten ezzel a Napfogyatkozással is üzeni akar nekünk. Azoknak, akinek van antennájuk. Antennája mindenkinek van, de le tudjuk törni lelkünk antennáit, vagy nem arra fordítjuk, amerre azt kellene.

Nagy tanítómesterünk a Mennyei Atya! Mindenben, mindennel tanítani akar bennünket. Vigyázzunk, hogy ne a megszokások vezessenek, ne rögzüljünk meg a gondolkodásunkban, hanem mindig a pozitívumra figyeljünk. Arra a benső bizonyosságra, ami Isten gyermekeinek nagyszerűségét érzékelteti.

Újra meg újra elmondom, és próbáljatok erre hangolódni: ha olyan történik, amiről nem tehetsz, azért tudj hálát adni, mert az egészen biztosan csak a hasznodra lehet. Nincs olyan, hogyha valamiről nem tehetsz, az ne válna a javadra. Amiről tehetsz, az nem biztos hogy jó, még ha úgy tűnik is, hogy milyen jó. De a negatív példákból is tanulhatunk!

Amiért a világ fiai dühösek, azért mi tudjunk örülni. Ezen az élethajón tényleg a Mennyei Atya, a végtelen szeretet a mi kormányosunk. A Tőle való elfordulásomat csak a hitemmel tudom korrigálni. Mással nem tudom. Az buta beszéd, hogyha megtapasztalom, majd elhiszem. Ha hiszek, akkor lesznek megtapasztalásaim, de ezek nem tartoznak a lényeghez. A hit viszont olyan erőt jelent bennünk, olyan energiatömeget, amiről mi még csak nem is álmodunk. Gyerekkoromban sokszor bámultuk az eget, a csillagokat, biztos ti is. Csuda világ ez a látható világ is, de a benső világ még csodálatosabb.

Kérdező: Szeretnék felolvasni egy gondolatot a rosszról!

„Az ember szabad akarattal született, hogy válasszon jó és rossz között. A jót szeretjük, de a rosszat elutasítjuk. Pedig a rossz a mi tanítónk, mert magában hordozza fejlődésünk lehetőségét. Ne utasítsd hát el a rosszat, ő is megváltásra vár benned.”

Feri bácsi: Érdekes látás! Én ezt úgy tudnám helyre tenni, hogy tulajdonképpen a teremtésben – amikor az Isten partnernek teremtett, hogy a boldogságát velünk megossza – az, hogy megteremt, tulajdonképpen csak az Ő részéről volt bizonyos értelemben automatikus. Mi erről nem tehettünk. Szent Ágoston mondja: „Aki téged akaratom nélkül megteremtett, az akaratom nélkül nem tud üdvözíteni.”

Ez azt jelenti, hogy amikor az Isten minket megteremtett, akkor följánlotta nekünk azt a szabadságot, amiben el tudom fogadni az Általa felkínált boldogságot. Nekem akár a teremtésnél, akár később, de el kell fogadnom

Tőle a szabadságomat! Ez a Földön hitben történik. Elhiszem, hogy szabad vagyok, és utána tapasztalhatom ezt meg. Ha elhiszem azt, hogy szabad vagyok, akkor ez annyit jelent, hogy teljesen meg tudok kötőződni az Istennel. Ez az igazi szabadság!

Minden más megkötöttség ezt a szabadságot próbálja megtorpedózni.

Tehát: Megteremtett az Isten saját boldogságára. Vagyis arra, hogy fölkínálta neked azt a lehetőséget, hogy Benne akarsz-e a boldogságot elfogadni, vagy magadban akarsz meglátni. Mi úgy gondoltuk – mert olyan nagy mellényünk lett attól, hogy teremtmények vagyunk –, hogy a boldogságunk forrása bennünk van. Ezzel elfordultunk az Istentől, és ezt a lehetőséget eljátszottuk.

Miután a legnagyobb lehetőséget eljátszottuk, ennél már csak kisebb lehetőség állhat a rendelkezésünkre ahhoz, hogy vissza tudjunk kapaszkodni ahhoz az 'igen'-hez, amit ott elszúrtunk. Megszűnt a lehetőségünk, hogy az Istenben találjuk meg a boldogságunkat, aminek a másik neve a szabadság!

A szabadság filozófiai meghatározása: **külső és belső kényszer ellenére teszem a meglátott jót.**

A szabadság a megkötöttség ellentéte. Nekem el kell hinnem, hogy a szabadságom bennem van! Képes vagyok arra, hogy a meglátott jóra igent mondjak. Miután az Isten a számunkra megszűnt, ezt mi nagyon megszenvedtük.

Isten viszont nem adta fel, hogy Ő igenis boldognak akar látni minket. De csak akkor tud boldognak látni, ha Őbenne látjuk meg a boldogságunk forrását. Ezért összesűrítette a létet, és amikor nekünk – szellemi lényeknek – lehetővé vált, akkor beleszülettünk az anyagvilágba, hogy itt tudjuk megtalálni a boldogságunk forrását, mert az Isten minden emberben benne van boldogító módon. Amit ott nem tudtam megtenni, azt itt hitben meg tudom tenni.

Befogadom azt az Istent, aki létbe hívott engem, és följánlotta a boldogságát.

A hit nem babona-ügy és nem hiszékenység. A hit óriási hatalom, és értelemmel alátámasztható. Értelemmel erősíthető! Szerintem mindannyiunknak naponta el kellene gondolkodnia azon, hogy: – Kiben hiszek én? Az egész világ teremtményében? Ő az én Atyám? Tényleg az Atyám? Én meg a gyereke vagyok, édes gyereke?

Így tudjuk fölhozni magunkból, erősíteni azt, ami tulajdonképpen bennünk van. És az ember máris egészen másképp áll a problémáihoz.

Ugye tudjuk, hogy mi az aids? Az, amikor az emberben az immunrendszer lebénul. Kap egy náthát, és belehal. A pszichikai aids pedig a reményvesztettség. Remény nélkül nem lehet élni! Ma is azért keltél fel, mert hittél abban, hogy ennek van értelme, pedig jobb lett volna lustálkodni. De hittél abban, az volt a reményed, hogy mégis csak jobb, ha felkelsz. A remény nem

érzés-ügy. Ha ez nincs, akkor jön a pszichikai aids, jön a besötétülés, a depresszió, hogy semminek sincs semmi értelme.

A pszichikai immunrendszert lehet erősíteni. A magyar hitről és reményről beszél. A görög ezt egy szóval mondja: pizstisz. Ez hitet és reményt is jelent egyszerre. Magyarra úgy szokták fordítani, hogy hithűség. Ha a hitemet erősítem, avval a reményemet is erősítem. Érdekességgént mondom, hogy Jézus a remény szót soha nem mondta ki. Mindig a hitet használta, mert a héber – arám nyelvben a hit és a remény egy gyékényen árul.

Sajnos a hit lejáratódott. Az, hogy hiszem, hogy van Isten, és hiszem, hogy a gyereke vagyok, de ez nem hat rám – abszurdum! Ez csak egy szövegelés. Fel kell az életemben szítani azt, hogy igenis, az én hitem nem akármilyen. Amikor valami olyan történik velem, amiről nem tehetek, akkor szívükből akarjak hálát adni: – Uram, köszönöm, hogy most Te gondolkodtál helyettem. És akkor is, ha a krampusz csinálta, mert Te nem engedted volna, ha nem válna javamra. Biztos, hogy nem!

Testvérek! Abból ki kell nőnünk, hogy van Isten és van a negatív erő, és azok harcolnak. Nem így van! A krampusz egy olyan teremtmény, aki elfuserálta magát. Többé-kevésbé ezek vagyunk mi is.

Az nem gög, amikor az ember rádöbben arra, hogy amit képvisel, az a józan ember számára kikezdehetetlen. Ez az ösmeggyőződés, és az, hogy Jézus nem Akárki. Jézus azt mondta, hogy Ő az Út, az Igazság, ezért mindent Hozzá kell igazítani.

Visszatérve a lényeghez: tudjunk hálálkodni olyankor, amikor úgy látjuk, hogy sorscsapás ért bennünket, mert ez nem igaz. Tudatlanul nem érhet bennünket semmiféle csapás! Persze, amikor te ártasz, akkor érhet. De az, hogy más ártson neked, olyan Isten nincs.

Ennek az lesz a következménye, hogy ragyogni fogunk. Az emberek észre fogják venni, hogy bennünket nem lehet könnyen dühbe hozni, elkeseríteni, mert mi olyan csodálatos vitorlások vagyunk, akik még a szembe széllel is tudnak vitorlázni.

Igenis, mi megéljük, hogy *az Istent szeretőknek minden a javára válik.*

A szeretés azt jelenti: várakozni tudás, türelem és benső béke. Nem én vagyok az én istenem, hanem az én Mennyei Atyám és a Szentlélek. Az a Szentlélek, akire azt mondja Pál, hogy: ahol a Lélek, ott a szabadság! Az a benső szabadság, ami minden megkötözöttségemtől – legalább szándékomban – meg tud szabadítani. (Ilyen értelemben persze ez a legnagyobb megkötözöttség, mert az Istennel kötöz meg.)

De ezt a szabadságot csak hitben tudom elfogadni. Hidd, hogy benned van, és minél inkább elhiszed, annál jobban megéled, hogy benned van a szabadság!

Meg szokták tőlem kérdezni, hogy a Hangot hol hallom. Kívülről? – Nem! A lelkiismeretemből jön. Tudom, hogy nem én vagyok, mert meg tudom különböztetni. Néha magam is elcsodálkozom, mert én másképp mondanám, de mindenhol jön, bennem él. Ez olyan, mint a Lélek. Hol van benned? Az ujjadban is, a fejedben is benned van! De ha levágod az ujjad, abban az ujjadban nincs a lelked, mert nincs levágva a lelked. A lélek teljességben jár át bennünket, és nem lokálisan. Így van bennünk a szabadság is. Így van bennünk az Isten Lelke! Csak a hitünk gyenge, de azt úgy lehet erősíteni, hogy az ember az értelmével igyekszik egyre jobban átítatni.

Tanulás és ima. Az ima első számú feladata, hogy az az ismeret, az a rend, ami a fejemben van, az ültetődjön át a szívembe is! Az értelmemmel felfogott erkölcsi rend legyen a szív-ügyem!

1999. 07. 29.

Feri bácsi: A Bibliában kétségtelenül benne van, hogy majd egyszer megjelenik az Isten. Viszont a Biblia hatása nem azt eredményezte, hogy amikor megjelent, akkor fölismerjék, hanem azt, hogy keresztre feszítsék Őt.

Testvérek! Vigyáznunk kell a sugalmazással! A sugalmazás embereken keresztül valósul meg, és nekünk ezzel az emberi vonatkozással nagyon komolyan számolnunk kell. Azt nem teheti meg az Isten, hogy teljesen tiszta isteni gondolatokat tudjon valaki által adni. Nem teheti meg, mert ha megtehetné, akkor nem lehetnénk emberek, hanem bábok lennénk. Nem teheti meg, mert ha megtehetné, akkor mindenki által csak tiszta gondolatokat kellene tudni adnia. De túlnyomó többségében ezt még ma sem hisszük el. A józan paraszti eszünkkel nem vagyunk képesek megérteni, hogy akármilyen sugalmazásról van szó, azok emberi gondolatokkal keverednek. És az ember tévedhet, melléfoghat, a fogalmazása félreérthető lehet.

Jézussal megjelent az az erkölcsi „mérce”, akihez már minden sugalmazott írást mérni tudok. Ne engedjük becsapni magunkat azzal, hogy Jézus azért jött, hogy megváltson minket.

Jézus azért jött, hogy megvilágosítson minket. Azt mondja: *”Én vagyok a világ világossága”*. Azt is mondja, hogy: *„ti vagytok a világ világossága:”*

A sötétségen kívül semmitől nem vagyunk megváltva! De a sötétségtől is csak akkor vagyunk megváltva, ha kinyitjuk a szemünket. Jézus, a világ

VILÁGOSSÁGA, eljött a sötétségbe. De ahogy János írja: *„a fény eljött a világba, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a fényt.”* (Jn 3;19)

Bizony nagyon komoly feladat ez a szellemi munka, amit senki nem úszhat meg. Magaddal szúrsz ki, ha nem vállalod. Ha egy gyerek nem tanul az iskolában, saját magának árt, pótvizsgázhat, újra járhatja az osztályt.

A Földön is vannak példák, amelyek azt igazolják, hogy amit valakinek meg kell tenni, és nem tesz meg, annak ára van.

A mi egyházunkban most nagy hangsúlyt tesznek a mulasztással való vétkezésre. Azok az emberek, akik a klinikai halál állapotából visszajöttek, arról számolnak be, hogy a legsúlyosabb fájdalmat az okozta bennük, hogy milyen sokat vétkeztek mulasztással. Én ezért érzem nagyon fontosnak, hogy a reggeli és az esti ima olyan legyen, hogy reggel elfogadom mennyei Atyámtól a mai napot, este pedig visszaadom. Reggel elfogadom, mint egy üres kosárkát, hogy ezt is, azt is belerakjak, este meg visszaadom. De ha aznap üres kosarat adtál vissza, akkor az a napod is üresen marad. Így pereg aztán az életünk, és az időt visszafordítani nem lehet. Sok mindent vissza lehet fordítani, de az időt nem. Olyan jó nekünk, hogyha már Jézusé vagyunk, akkor nem kell azért nyugtalankodnunk, hogy eddig milyen hülyén éltük az életünket. Jézus ezért nevezi a tanítását örömhírnék!

A gondolkodás-átalakítás, mint feladat, nem azonos a bűnbánattal. Ne arra tegyem a hangsúlyt, és ne azon jajongjak, hogy eddig milyen butaságokat csináltam!

Többen kérdezik a Hang-tól, hogy annyi bukdácsolás után hogy tud nekik az Isten megbocsátani. Erre válaszolja a Hang, hogy hidd el, ha te leugrottál a 20. emeletről, oda vissza már nem tudsz ugrani. De a 20. emelet le tud hozzád jönni. Az Isten le tud jönni hozzád. Jézusban emberként jött le hozzánk! Ezt kell elhinnem! .

El kell hinnem, hogy Jézus bennem él, hogy be van írva a nevem a mennyben, és ezt élővé kell tennem magamban!

Kérdező: Hogy értelmezzük a következő ígérést? Mt 23;1-4. „a Mózes székén az írástudók és farizeusok ülnek. Mindent tehát, amit mondanak nektek, tegyétek meg és tartsátok meg, de tetteik szerint ne(hogy) tegyetek, mert csak mondják, de nem teszik.”

Feri bácsi: Ma már van fény! Kivétel nélkül mindenkinek megvan a lehetősége arra, hogy amit hall, azt mérlegre tegye. Azért mondja Jézus, hogy Mózes székében ülnek, mert Mózes tanításának veleje és lényege az, ami a Tízparancsolatban van. Ha arról beszélnek, tegyétek! De tetteiket ne kövessétek, mert a cselekedetekkel mindezt meg lehet hamisítani.

Amikor Jézus azt mondja, hogy: „Új parancso(lato)t adok nektek, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket, hogy ti is úgy szeressétek egymást! (Jn 13;34), tulajdonképpen összefoglalja a Tízparancsolatot. Jézus ebben életként mutatja meg nekünk, hogy mit jelent az, hogy szeresd az Istent, és szeresd az embert.

Kérdező: *A 34. Hang-könyvben több helyen olvastam, hogy a lelkiismeretünk által a Szentlélek szól bennünk. Én eddig azt hittem, hogy csak egy nagy Isten-élménykor szól a Szentlélek.*

Feri bácsi: Testvérek! A tiszta lelkiismeret hangja az Isten hangja. Maga a lelkiismeret egy mikrofon, abba beszél bele a Jóisten. Aki szellemi lény, abban mindenben benne van ez a mikrofon, amibe az Isten belebeszél. Ezt a mikrofont különbözőképpen lehet torzítani. Mindenkinek lehetősége van finomítani vagy torzítani ezt a mikrofont, amibe Isten nem szavakat, hanem valóságot közöl. Az igazság nem más, mint a valóság tudati tükrözése. Kinek mennyire „foncsorozott” a tudata, annak megfelelően tükrözi vissza azt a valóságot, amit az Isten a lelkiismeretének a mikrofonjába mond. A szellemi lényekben létben tartó és boldogító módon tud jelen lenni az Isten. Az, hogy az ember nem lát rá erre, és nem boldog, arról nem az Isten tehet. Hány boldog emberrel találkozol itt a Földön? Ennek az az oka, hogy mindig a rajtunk kívüli világtól várjuk a boldogságunkat. Ha a rajtunk kívüli világ megváltozna, akkor jó volna a világ. Annyi igazság van ebben, hogy a Mennyszámban ez valóság! Ott mindenki boldog! Mi a Mennyszámban meg fogjuk látni, hogy ott mindenben csak szeretet van. Van egy dimenzió, ahol azt fogom látni, hogy rajtam kívül is csuda világ van, és megélem, hogy milyen jó ott lenni.

Vegyük tudomásul, testvérek, hogy az Isten megbocsátása nem úgy valósul meg, hogy te csináltál valami hülyeséget, és az Isten azt mondja, hogy jól van, meg van neked bocsátva. Mert ha így volna, akkor a Mennyszámba tele lenne gazemberekkel, csak éppen meg van nekik bocsátva. Nem így van! Ha te bocsánatot kértél, akkor téged Isten megérint, és ezáltal te már más lettél. Már nem az vagy, mint aki előtte voltál. Ez óriási dolog! Amikor az Isten megbocsát nekünk, akkor egy minőségi változás történik bennünk. Amikor mi megbocsátunk másnak, akkor nem a másban történik minőségi változás, hanem bennünk. Milyen érdekes, hogy minden az egyénre van felfűzve! Attól, hogy te valakinek megbocsátasz, attól az még nem lesz jobb, de ha neked az Isten megbocsát, akkor te mássá válsz. Jobb leszel! Az Isten megbocsátása csak akkor tud megvalósulni, ha bocsánatot kérsz. Ha van antennád arra, hogy befogadd a FÉNYT! Viszont nyugodtan mondhatjuk, hogy a bűn, a szeretetlenség egy sötétség. De ha kinyitod az ablakot, és bejön a fény, akkor az a szoba már másmilyen, mint amilyen előtte volt.

Testvérek! Fontos tudnunk, hogy a Jóisten megbocsátása bennünk okoz változást.

A Szentírásban olvashatjuk, hogy az angyalok jobban örülnek egy megtértnek, mint kilencvenkilenc igaznak. Az egész Mennyszámba felujjong, amikor valakit

megérint megbocsátásával az Isten, mert akkor egy nagy csoda történik bennünk. Az volna jó, ha este, amikor bevallod, hogy Uram, bocsáss meg, mert itt meg ott elszúrtam, akkor nagyon tudnál örülni. – 'Milyen jó nekem, hogy rendbe tudtam jönni, mert megérintett az Isten!'

Kérdező: Istentől kell bocsánatot kérnem?

Feri bácsi: Igen. Tőle kell bocsánatot kérnem, érintsen meg, hogy belátva bűnömet jobb ember lehessen! Hogy újra betöltsön a Fény! Mivel az Isten maga a megbocsátás, ezért Feléje kell fordulnom. Ez olyan, mint a boldogság. Ha nem fogadom be az Istent, akkor nem élem meg azt, hogy bennem van boldogító módon. Akkor nem vagyok boldog.

Kérdező: Csak az Istentől kell bocsánatot kérni?

Feri bácsi: Ez egy más kérdés! Ha te valakit megbántottál, nem elég az, hogy csak a Jóistentől kértél bocsánatot, hanem az illetőtől is kérj, ha erre készlet a lelkiismereted.

Kérdező: Jézus mondja: „Nem ti választottatok Engem, hanem én választottalak titeket” (Jn 15;16). Hogy van ez?

Feri bácsi: Testvérek! Az Isten nem személyválogató, de szerepeket kiosztó. Van pl. egy olyan szerep, hogy papság.

Azért, hogy értsétek: pl.: van egy mérnök, aki házsört épít. Utána a házsorból kiválaszt egy házat, és azt mondja: ebbe rakom azokat a szerszámokat, amelyek segítségével lehet karban tartani a többi. Ezzel azt akarom mondani, hogy csak annak szabadna elmennie papnak, akit Jézus egyértelműen kiválasztott erre. Ez a ház példájával annyit jelent, hogy a kijelölt ház semmivel se különb, mint a többi, de ebbe vannak berakva mindazok a szerszámok, amelyek a többi karbantartásához szükségesek. Ebben az értelemben valóban Jézus választja azt, akit jónak lát. „*Kérjétek hát az aratás Urát, hogy vessen be munkásokat aratásába,*” (Mt 9;38)

Az Úr kiválaszt bennünket bizonyos szerepre. Pl.: Marika – aki Sükösdön iszonyatos szenvedésekben éli meg a keresztutat – kiválasztott. Isten erre a szerepre választotta ki őt. De ettől ő nem különb!

Többé-kevésbé a természetünk által adott, hogy kinek milyen szerepet kellene megélnie, de hivatás valójában csak egy van: a szeretni tanítás. Erre van mindenki meghíva. A többi mind csak munka. Bár a köztudatban az van, hogy ami olyan eszményinek tűnik, azt hivatásnak gondolják. De ez nem így van!

Az Isten – kivétel nélkül – mindenkit egy feladatra hív: a szeretni tanulás általi szeretni tanításra. Nem akkor teszem a legjobbat a másiknak, ha szeretem, hanem akkor, ha törekszem az általam megtanult szeretetet felkínálni. Ennek a feltétlen feltétele az, hogy én szeressek. A legnagyobb jót mégsem akkor teszem a másiknak, ha őt szeretem, mert ő nem attól lesz boldog. Ő attól lesz boldog, ha ő kezd szeretni. És ha valakiben jó szándék van, akkor megpróbálom valahogy érzékeltetni vele, hogy az fog téged boldogítani, ha te is elkezdesz szeretni.

A bennünk lévő szeretet az, ami igazán át tud bennünket melegíteni, nem pedig a kívülről jövő. Persze minden ember igényli, hogy szeressék, és biztos vagyok abban, hogy Jézus is igényelte ezt. De a döntő az, hogy én szeressek!

Hadd hívjam fel a figyelmeteket arra, hogy amikor János apostol önmagáról beszél, egy helyen hozzáteszi azt, hogy: a tanítvány, akit Jézus szeretett. Ezt olvasva felmerül bennünk a kérdés: – Akkor az Úr Jézus a többi nem szerette?

De igen, csak ennek a tanítványnak volt a leginkább antennája arra, hogy mennyire szereti őt Jézus. Pedig mindegyiket szerette, csak a többi nem érzett rá ennyire. Ebből az a tanulság, testvérek, hogy Jézus mindannyiunkat szeret. A Hang többször említi, hogy *nem úgy szeretlek, mint mindenkit. Úgy szeretlek, mint senkit a világon. Mert ha még valakit úgy szeretnék, mint téged, akkor kettő lenne belőled.*

Ez azt jelenti, hogyha rádöbbenek arra, hogy mennyire szeret az Isten, akkor ki tudom építeni magamban a Felé irányuló antennát. Ennek az antennának a kiépítése úgy megy, hogy az ember gyakran hálálkodik, gyakran megköszön különböző eseményeket, dolgokat. Olyat is, aminek még nem látja a pozitív eredményét, de – mivel Istent szerető – tudja, hogy amiről nem tehet, az a javára válik. A hálaimára – ilyen értelemben – nem az Istennek van szüksége, hanem nekünk, hogy lássuk, mennyire gazdagok vagyunk.

A kérő imára meg a Jóistennek van szüksége – meg nekünk is –, hogy igazolni tudja, hogy Ő nemcsak hallgat, hanem meg is hallgat bennünket, és tudjon tanúságot tenni arról, hogy Ő igenis az Atyánk, és mi a gyerekei vagyunk. Ha egy gyerek soha nem kér semmit, az fáj a szülőnek, és adja kérés nélkül azt, ami a gyereknek kell. De ha az soha nem kér semmit, akkor úgy tűnhet, hogy nincs szüksége a szülőjére.

A dicsőítő imára neked van szükséged, nem az Istennek. Még egy normális ember se szereti, ha állandóan dicsérik. Magad miatt kell, hogy egyre többet dicsőíts, egyre többet adj hálát, mert akkor nyílnak ki azok a benső szemeid, amely által láthatod azt, hogy mi mindent köszönhetsz a Jóistennek.

Az imák kizárólagos szerepe az, hogy növekedj a szeretetben, tehát gyulladj meg belülről! Ha ez megtörténik, akkor az egész világod jobb lesz! Ha száz gyertya ég a szobádban, és te még egyet meggyújtasz, akkor a te szobában nagyobb lesz a fény.

Medjugorjében azt mondta a Szűzanya, hogy az imával háborúkat lehet megállítani. Az imának nagy ereje van, de csak akkor, ha meggyújtja bennem a szeretetet, az Istenhez tartozást. Azt, hogy amit tennem kell, azt minél jobban szőjem át szeretettel, jósággal. A Hang többször említi, hogy **az Isten a kegyelmét nem a vágyainkhoz, az álmainkhoz méri, hanem a napi feladataink elvégzéséhez.** Ez azt jelenti, hogyha én imádkozom, akkor nekem kell úgy feltöltekezni, hogy azáltal odaadottabban tudjak ráhangolódni a szeretni tanulás általi szeretni tanításra.

Mindenképpen fontosnak tartom, hogy a saját szavainkkal imádkozzunk. Azok az imák, amelyeket mások találtak ki, azoknak az a saját imájuk volt. Ahogy nekik is volt saját imájuk, úgy legyen nekünk is saját imánk.

A párbeszédima az utolsó idők imaformája. Ha tudom, hogy az Isten nem csak létbentartó, hanem boldogító módon is jelen van bennem, akkor boldogítson. Hogy tud engem boldogítani? Úgy, hogy megfogalmazok olyan mondatokat, amelyek építenek, buzdítanak, vigasztalnak, mert tudom, hogy ez Tőle jön.

Mi boldogít? Ami épít, buzdít, vigasztal. Higgyük el, hogy így van bennünk az Isten!

Azt is tudnotok kell, hogy ez nem méltóság kérdése. Önmagára teremtett, így én csak olyan Istennel tudok kapcsolatban lenni, aki beszél hozzám. Hogyan beszél? Úgy nem, hogy hallgat. Ha bennem van, akkor úgy, hogy épít, buzdít, vigasztal. Az nem lehet, hogy a Jóisten csak olyankor szólaljon meg, amikor hülyeséget csinálok. Mert olyankor is szól! Ez a lelkiismeret-furdalás, ami egy Isten-élmény!

Amikor mást vigasztalsz, akkor is Isten szól általad. Higgyük el, hogy az Isten úgy van bennünk, hogy rajtunk keresztül másokat is épít, buzdít, vigasztal! A gondolataim az én kezemben vannak. Vagy Jézusra koncentrálok, vagy valaki másra. Ha Őrá koncentrálok, akkor előbb-utóbb meg fogom érteni, hogy feladatokban kell gondolkodni, és ezeket a feladatokat el kell végezni. Amikor viszont nem így van, akkor el kell beszélgetnem a Jóistennel.

1999. 09. 02.

Feri bácsi imája: Urunk, Jézus! Eljöttünk Hozzád, Te pedig eljöttél mihozzánk. Köszönjük Néked, hogy van egy ilyen megjelenési formád! Köszönjük, hogy meg tudunk így idézni Téged! Ránk bíztad ezt a megjelenésedet. Hála Neked

azért, hogy amikor Vele kapcsolatba kerülünk, akkor valamiképp mindig megerősödhetünk a szívünkben. Mindig leoldasz valamit gondjainkból, problémáinkból. Fényt adsz abban a homályban, esetleg sötétségben, amiben botorkáltunk. Köszönjük Néked ezt a lehetőséget! Kérünk, segíts Lelkeddel, hogy kihasználjuk ezt, hogy Benned egyre jobban tudjunk gazdagodni, épülni, szépülni, hogy a Te fényed tudjon rajtunk keresztül másoknak is világítani! Ámen.

Drága Testvérek! Nagy szeretettel köszöntelek benneteket! Olyan régen láttalak benneteket! Mindenki megfiatalodott!

Fontosnak tartom, testvérek, hogy a szívünk is meg az eszünk is a helyén legyen, mert az, amit az Úr Jézus a tudomásunkra hoz, az nem egy haszontalan bővli. Ez az a bizonyos univerzális hit, általános hit, hogy ember vagyok, jogom van, hogy más embernek tartson, és kötelességem, hogy én is embernek nézzek másokat.

Mostanában több olyan levelet kapok, amelyek arról számolnak be, hogy zavaró látomásaik vannak, és ártó erők dolgoznak rajtuk. Az emberek kíváncsiságból kinyíltak – megfelelő kontroll nélkül – a szellemvilág felé, és ennek az lett a következménye, hogy nem tudnak aludni, és egyéb tüneteik is vannak. Kinek van kérdése?

Kérdező: Kire vonatkozik Jézus azon mondata: „Aki titeket hallgat, engem hallgat”?

Feri bácsi: Ez nem azt jelenti, hogy Jézus automatikusan beszél bennünk! Ha az én mondanivalóm szinkronban van Jézus mondanivalójával, akkor mondhatom azt, hogy Jézus beszél belőlem. Persze más az, ahogy belőlem beszél, mert ez nálam karizma. Ez egy adomány, ami nem az én javamra van, hanem azok javára, akik itt, a „tükör által való homály világában” a felmerülő kérdéseikre nem találják a választ. Ilyenkor rajtam keresztül az Úr elmondja. De ekkor is csak azt mondja el Jézus bennem, amit már kétezer éve elmondott, csak most a mi korunkban, a mi problémáinkra válaszolva.

Ha az Isten úgy beszélne rajtunk keresztül, mintha automaták lennénk, akkor mindenki csak olyat mondana, ami az Istennek kedves. Akkor viszont nem emberek, hanem bábok, automaták lennénk.

Bennünket a Jóisten a partnerének teremtett. Önmagára teremtett! Mi el se tudjuk képzelni azt, hogy milyen lehet a nemlétből belecsöppenni egy olyan létbe, amelyben az Isten partnere lehetek. Arról mi nem tehattünk, hogy Ő megteremtett minket. De mivel partnerének teremtett, Ő se tehetette meg, hogy Tőle függetlenül legyünk boldogok. Így csak Őbenne találhatom meg a boldogságom. Bizony, nekem ott igent kellett volna mondanom: – Azt, hogy

milyen nagynak teremtetél, Uram, a boldogságom forrása mégiscsak Benned van!

Mi ennek mondtunk ellent! Ezért homályosult el bennünk ott minden. Így odaát már nem tudtunk találkozni Vele. De Jézusban lejött az Isten a Földre, hogy amit ott kellett volna elmondanom Neki, hogy: – Uram, Benned van a boldogságom forrása! – ezt itt elmondhassam.

Mi már tudjuk, hogy az Istenben van a boldogságunk, és nem magunkban.

Vannak emberek, akik nem azért jönnek le, mert megtértek, tehát vágykeresztségben élnek, hanem azért, mert odaát nagyon rosszul érzik magukat, és ha van lehetőségük, ők is lejönnek azért, hogy kiéljék az uralkodási vágyaikat. Ezekre mondta Jézus, hogy: „*ti az Ördögatyából vagytok*” (Jn 8;44). Ők azok, akik nem akarják átalakítani a gondolkodásukat, hanem megélni az önzés szülte hatalmaskodásaikat. Egy idő után ráfáznak, mert minden, amit jónak látnak, kicsúszik a kezükből. A végén rá fognak jönni, hogy rosszul jártak, mert tele vannak félelemmel. Ezek a nagy diktátorok! Ezek sehová nem mernek egyedül menni, annyira félnek. Amikor meg visszamegy a szellemvilágba, a szenvedését is magával viszi, és ha mindez nem volt elég, akkor lejön újra, és megint nem megtérni.

Azok között, akik a megtérésüket jönnek igazolni, tehát a gondolkodásukat átalakítani, sokan vannak olyanok, akiknél látható, hogy van valami olyan megkötöttség a természetükben, amelyben azt a tiszta szeretetet, hogy én az Istenért éljek, kell egy közbülső alap. Ez az alap egy személy szokott lenni. Egy olyan valaki, akinek az irányítását elfogadom, aki megmondja, hogy mit és hogyan tegyek. Ezek az emberek annak ellenére, hogy azért jöttek a Földre, hogy az Isten fényének hordozói legyenek, a benső szabadság hiányában önmaguk ellen tesznek. Mivel hiszékenyek, eltévednek, mert úgy gondolják, hogy nem arra kell használni az eszüket, hogy a lelkükben rend legyen. Gondolkodás nélkül elfogadják azt, amit más mond.

Pedig nekünk Jézust kell megismerni! Foglalkoznunk kell Vele! Utána kell nézni annak, hogy Ő mit tanított! Mi az, amit felkínál nekünk? Végül senki sem tudja kikerülni azt, hogy Jézus szerint kell gondolkoznia. Attól meg nem kell félnünk, hogy Jézus szavait így is lehet magyarázni, meg úgy is! Ha Jézus szavát, az Isten Igazságát, különbözőképpen lehetne értelmezni, akkor nem tudnánk a gondolkodásunkat Hozzá alakítani. Nem Ő lenne a világ VILÁGOSSÁGA!

Ha mi Jézussal kezdünk foglalkozni, mert Őt tartjuk a leg-nek, akkor mondhatjuk, hogy mi az általános hit elkötelezettjei vagyunk. De a körülményeinkben mi sem járhatunk jobban, mint Ő! Mondta is: nem lehet különb a tanítvány a mesterénél, ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak.

Tehát vagy a generális hit, vagy a speciális hit valamilyen formában kinyír bennünket. De ez nem baj, mert: „*ne féljete azoktól, akik a testet megölik*” (Mt 10;28).

Azt tudnotok kell, hogy a vallások nem tagadják az általános hitet. Elismerik, de mihelyt valaki mást tanít, mint ők, akkor azt „ki kell nyírni”. Az, hogy Jézus olyat is mondott, hogy ellensége lesz az embernek saját háza népe (Mt 10;36’), és olyat is, hogy *szerezzétek ellenségeiteket* (Mt 5;44), elmegy a fülük mellett. A speciális hit képviselői a hatalom lelkületében élnek, és ezért egy bizonyos pont után már nem tudnak mit kezdeni az általános hittel. De ettől nekünk nem kell félnünk!

A különböző megszállottságban szenvedőknek is azt szoktam mondani, hogy nem kell félni az ördögtől. Ő féljen tőlünk! Mi a Győztes oldalán állunk! „*bátorodjatok, én legyőztem a világot!*” (Jn 16;33) – mondja Jézus.

Én tudom, hogy ezt szavakban könnyű kimondani, de mindezt az életünkkel igazolni nem egyszerű. Egy levélírónak azt válaszolja a Hang: ameddig te nem jutsz el odáig, hogy a rosszért is – amiről nem tehetsz – tudj hálát adni, addig igazán nem is hiszel Bennem. Azért hálát adni, ami olyan jó neked, azt minden pogány is meg tudja tenni.

Akkor tudok én hívővé válni, ha azért, ami rossz, hálát tudok adni. ’Amiről én nem tehetek, az csak a Te dolgod lehet, Istenem. Az nekem csak a javamra válhat!’

Testvérek! El kell kezdeni rálátni arra, hogy mit is jelent az, hogy élő hitem van. Az igaz hitből él, és ez nem egy butaságba vetett hit, hanem az a hit, amelyben elhittem, hogy a Mennyei Atya, az én Atyám, legalább olyan jó, mint én vagyok. A sátán „kutyája” pórázon van, és az Isten nem engedi, hogy Tőle elmarjon. Más az, ha én odamegyek hozzá.

A hálaima előbb-utóbb rendbe hozza idegileg az embert, ha bajban van. A szentek között súlyos betegekkel találkozol, de idegbetegekkel nem. Amikor az ember rádöbben arra, hogy ’az Isten édes gyermeke vagyok!’, akkor a hazataláltság örömét nem lehet zárójelbe tenni.

Meghatottság vett erőt rajtam, és sírhatnékam volt délután, mert arra döbbsentem rá: milyen csuda dolog az, hogy ebben a kicsi országban ez a kis csapat, tehát mi, értelmet megnyugtató választ tudunk kapni a fölmerülő kérdésekre. Nálunk nem érdekes az, hogy ki milyen vallású. Amibe belekerült az ember, ott törekedjen megtalálni Jézust. Persze használja az okosság és az óvatosság fegyverét.

Kérdő: A megtérés és az újjászületés két különböző esemény? Illetve a megtérés az újjászületésben realizálódik?

Feri bácsi: Nem! A megtérés annyit jelent, hogy rádöbbsz arra, hogy bűnben élsz. Nem látok jól. Ezért meg kell változtatnom a látásomat! Ez a vágykeresztség. Ez a vágykeresztség az, ami odaát történik. Amikor megszületsz az anyagtestben, akkor nem vagy kényszerpályán, hanem döntési szabadságban vagy. Abban viszont sínsz vagy, hogy másképp akarsz látni. De a sérült természeteden ott van a test kívánsága, a szemek kívánsága, az élet kevélysége. Még nem ismered Jézust. Úgy gondolsz, ha találkozol egy jó emberrel, és te jó szándékú vagy, akkor aszerint kell gondolkodnod. Ha valaki használni kezdi a hittől átvett józan eszét, és mindvégig kitart, akkor eléri azt az alaplátatot, ami mindenkit eljuttathat az Isten Lelke általi újjászületésre.

Az alaplátat: a meglátott jóért minden gyalázatot vállalsz, de nyitott vagy a jobb irányába. Ahogy valaki halad a világi ranglétrán, úgy záródik be, úgy lesz egyre kevésbé alkalmas befogadni a jobbat. Olyan jó, hogy Jézus azt mondta, hogy mi az utolsó helyet foglaljuk el, mert az utolsó hely szívesen elfoglalva! Az az ülésbe pottyan! Ezt bármelyikünk foglalja el, mindig van még egy utolsóbb hely! De ezt csak akkor tudom megélni, ha mindezt ahhoz mértem, hogy: *Mi ez az örökkévalósághoz képest?*

Akkor tudom, hogy megyek hazafelé, mert az örökkévalóság távlatában látok! Az nagyon szomorú, hogy Jézus megjelenése óta próbálják kitekerni – éppen a Biblia alapján – Jézus tanítását.

Kérdő: Hiába van a megtérés odaát, többször is újra kell születni, amíg nem születünk újjá?

Feri bácsi: Igen! Erről van szó. Az újjászületés kezdete az, amikor rálátok, hogy itt a megoldás. Átéli az ember, hogy valójában nem érdekes, hogy milyen vagyok, hanem az, hogy kié vagyok.

Döntő a nyitottságunk. Vállalunk kell a keresztséget, ami a látásunk következménye, de közben nyitottnak kell lennünk a jobb felé. El kell jutnunk odaig, hogy a jobb csak Jézussal megalapozott lehet, nem pedig az egyházakkal! Kálvinék azt mondták, hogy: vártuk a Szentlelket, és jött az egyház. Ebben sok igazság van. Minden egyháznak van árnyéka. És mindenkinek van árnyéka! Viszont a gyümölcs a döntő, ami a jézusi gyökérből táplálkozik. Ő a szőlőtő, mi vagyunk a szőlővesszők. A gyümölcstermést meg fogjuk tapasztalni, ha rádöbbenünk, hogy komolyan kell foglalkoznunk Jézussal. Nem gondolhatjuk azt, hogy amikor innen hazamegyünk, akkor már egy más világhoz tartozunk. Ezt a világot vigyük magunkkal mindenhol, amerre járunk! Ha valamit nem értek, és azt nem tudom rendezni, akkor beszéljük meg itt.

Kérdő: Egy munkatársam azt mondta, hogy legközelebb állatként születik meg. Mondtam neki, hogy ilyen nincs!

Feri bácsi: Testvérek! A faj- és önfenntartás ösztöne – itt a Földön – benne van az emberben is, de nem attól ember az ember. Erre szoktuk mondani azt, hogy az ember nyaktól fölfelé ember. Az önfenntartás ösztöne annyit jelent, hogy az ember élni akar. Enni, inni, aludni és szaporodni – ez az állat szintje. Az embernek nem elég, hogy eszik, iszik, alszik és szaporodik.

Az ember boldog akar lenni! A boldogság szíve és lelke a múlhatatlan JÓ. Ha félek, hogy el fog múlni, akkor már nem is tudok boldog lenni. Akkor már menekülök. A menekülés – valamiképpen – mindig bódultság. Állapotszerű menekülésben csak bódultan lehet élni. Bódulni lehet a tudomány, a művészet, a sport, a munka stb. által.

Az állatnak nincs öntudata! Az állat nem erkölcsi lény! **Az ember – mint szellemi lény – pont azért szellemi lény, mert erkölcsi lény.**

Erkölcsi lénynek lenni annyit jelent, hogy az Isten által adott mérlegre tudom tenni azt, hogy mi a jó és mi a rossz. Azt, hogy mi a boldogság és mi a boldogtalanság.

Kérdező: És Isten az embereket váltotta meg!

Feri bácsi: Vigyázzunk ezzel a megváltással! Erről már többször beszéltünk. A kérdés az, hogy rend van-e a fejtekben a megváltással kapcsolatban.

Az Úr Jézus semmitől se váltott meg! Mivel van bűnöd, és van betegséged, így ezektől nem váltott meg. A butaságodtól csak akkor vagy megváltva, ha Jézust, mint a szellemi FÉNYT elfogadod. Elfogadod Jézus gondolatvilágát. Ezt így is mondhatom, hogy **megváltott** minket **a szellemi sötétségtől**, de csak akkor, ha kinyitjuk a „szemünket” a FÉNY felé.

Mindez így néz ki az Isten oldaláról: – 'Gyerekeim! Fölgyújtottam a villanyt. Ti már évezredek óta egy sötét szobában voltatok, és észre sem vettétek, hogy a sötétséget világosságnak láttátok. Ehhez nagyon hozzászokott a szemetek. De megjött a fény!'

Erre sokan azt mondták, hogy nem kell nekik a FÉNY, mert ők látnak. Annyira hozzászokott a szemük a sötétséghez, hogy úgy érezték, jobb nekik így.

Lehet, hogy furcsa lesz az, amit most mondok: **csak eredeti bűn van!** Más bűn nincs, mint az önzés és a felelősség-áthárítás.

Jézus semmit sem csinált meg helyettünk! Értünk és velünk mindent, de helyettünk semmit. Ha Jézust befogadom az életembe, akkor Ő kezd bennem működni azáltal, hogy: nem ártok, megbocsátok és segítek. Ennek következménye a kicsiség, a kiszolgáltatottság és a szegénység. Ezeknek a föl vállalása jelenti a benső békét, a benső harmóniát. Az a megváltás-elmélet, amit az iskolában tanítottak nekünk, meg amivel tele van a világ, az nem igaz.

Addig, amíg nem a bennem élő SZERETET szavára figyelek, addig nincs megváltás.

De nem akármilyen szeretet szavára. Csak Jézus szavára: „(úgy) szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket!” (Jn 15;12).

Én azt látom egyértelműen jézusi ÚT-nak, amely szerint nekem belülről kell igent mondani arra, amit jónak látok. És nem szabad attól félnem, hogy ezért a fejemre koppintanak. Attól se kell félnie senkinek, hogy mentetnie kell magát, ha fél évig nem jön közénk. Mi azt mondjuk erre, így látta jónak. Vagy elhiszi azt, hogy: jónak lenni jó, csak nehéz, rossznak lenni rossz, csak könnyű, vagy nem. Amíg valaki nem hiszi el, hogy az a jó, ha komoly kapcsolata van Jézussal, addig nincs értelme őt erről győzködni. Persze az embernek fáj, ha azt látja, hogy rossz az, amit önmagával tesz.

Testvérek! Nem tehetünk arról, hogy a másik ember milyen. **Senki nem tud se boldoggá, se boldogtalanná tenni senkit.** Nekem az a gyanúm, hogy nagyon sok fiatal éppen azért randalírozik, mert nem mutatták meg nekik azt a szabadságot, ami erkölcsileg építő szabadság. Nem látta, nem hallotta. Bizony fálnak kell mennie, hogy rájöjjön arra, hogy nem az a szabadság, hogy azt csinál, amit akar. Ezért ahol lehetőséged van, fel kell ajánlanod azt a szabadságot, amit csak az Isten tud adni. Ha nem teszed meg, bűnrészes vagy! Igen, mulasztással vétkezel. A béke kedvéért ne bólintsak rá arra, amivel nem értek egyet!

Mindenkinek a sorsa a saját kezében van. Mindenkinek rá kell döbbsennie arra, hogy a gondolkodásában nem azt a látásmódot vállalta, amit kellett volna. De Jézusra találva már hálát adhat, hogy most már tudja, ki szerint kell alakítania a gondolkodását, mert ezáltal belülről oldódik meg az élete.

1999. 09. 09.

Feri bácsi imája: Jézusunk! Eljöttünk Hozzád, Te pedig hozzánk jöttél, hisz a Te nevedben vagyunk itt. Hála Neked azért, hogy Te ezt is meg tudod tenni, hogy úgy mentél el, hogy itt is maradtál. Most már valóban azok számára maradtál itt, akik szeretnek Téged, akik a szívükkel látnak. Mi hiszünk Benned. Hála Neked azért, hogy így találkozhatunk Veled. Kérünk szeretettel, hogy Lelkeddal segíts bennünket, hogy tudjuk befogadni mindazt, amivel ma meg akarsz ajándékozni. Azt is olyan jó tudnunk, hogy ahányszor Veled találkozunk, akkor bensőleg mindig fel tudunk töltekezni, és valamiképpen értelmesebbnek látjuk az életünket, és nagyobb elhatározással tudunk vállalni mindent, ami a szeretet útján való járást illeti. Ámen.

Drága Testvérek! Szeretettel köszöntelek benneteket! Kinek van kérdése?

Kérdező: *A 35. Hang-könyv 3719. levelében megérintett egy szókapcsolat: „a lelke mélyén Isten-szerető”. Ez azt jelenti, hogy vágykeresztséggel a lelkében jött le a Földre?*

Feri bácsi: Ez a mondat nekem is problémát jelentett. A következő válasz alakult ki bennem.

Megtérni csak odaát lehet. Ott döntünk afelől, hogy lejövünk a Földre átalakítani a gondolkodásunkat. Igen ám, de amikor lejövünk, nincs benne a memóriánkban az, hogy a jézusi gondolkodás-átalakításra jöttünk le a Földre. Csak egy természetes vágy van bennünk, hogy jobbak akarunk lenni. Viszont eltéríthetik az embert! Ha egy u.n. nagy emberrel találkozik valaki, akkor belebódulhat annak az illetőnek a személyiségébe, és a szerint a személy szerint kezdi átalakítani a gondolkodását. Ha ő nem a lelke legmélyén mondott igent arra, hogy Jézusé akar lenni, akkor ha találkozik egy jézusi emberrel, nem biztos, hogy megvan benne az a nyitottság, amire szüksége van.

Kérdező: *Engem az foglalkoztat, hogyha valaki a lelke mélyén Jézusért jött le a Földre, akkor vajon minden a javára válik?*

Feri bácsi: Két nappal ezelőtt valaki megkérdezte tőlem, hogy hogy lehet az, hogy Gyurka bácsi – aki megírta a KIO-t, és halálra ítélték Jézus ügyéért – igazában nem fogadja el a reinkarnációt. Én megkérdeztem a Hang-tól a következőt:

Uram, mi az oka annak, hogy nagy tudású, Érted sokat szenvedő, Neked valóban elkötelezett emberek között is vannak, akik nem fogadják el a reinkarnációt? A Hang a következőt mondta:

„Kedves barátom! Abban a kultúrkörben, amelyben éltek, nagyon belétek sulykolták azt, hogy a rosszat, a bűnt, tehát a szeretetlenséget azáltal teszitek jóvá, hogy levezekelitek. Tehát a szenvedés vállalása által tudtok megtisztulni. Hozzászoktatok ahhoz, hogy ezt a részigazságot teljes igazságnak éljétek meg. A teljes igazság az, hogy a szeretetlenséget csak szeretettel lehet korrigálni, és nem szenvedéssel. A szenvedésből lehet tanulni, de csak a szeretéssel lehet javulni.

Uram! Ez azt jelenti, hogy döntésszerűen megtérni csak odaát lehet?

„Pontosan! Itt a Földön csak igazolni tudjátok döntésetek komolyságát. (Vágykeresztség!) Vannak olyanok, akik nem ezért jöttek a Földre. Ezeket mondtam az ördögatyától valóknak, és ezekért nem is imádkoztam. Ezekért ti is hiába imádkoztok. Illetve, mivel nem tudjátok, ki ilyen, ezért az ilyenekért mondott imáitok visszaszállnak rátok. Újjászületni csak a Földön lehet. Újjá

csak azok születhetnek, akik az Általam elmondott gondolkodás-átalakítás vállalására jöttek az e világra.

Ennek elfogadása nem tudáson, se nagy szenvedésen, se a Földön történt nagy elhatározáson, döntésen múlik, hanem azon a nyitottságon, amely a helyes alázat nélkülözhetetlen alapja. Minél valósabb ez valakiben, annál könnyebben fogadja el a reinkarnációt.

Megáldalak az Általam tőled elvárt NYITOTTSÁG elfogadására!”

Ez tehát annyit jelent, hogy nem egyforma a nyitottságunk. Van egy olyan szintű nyitottság, ami nem elég arra, hogy itt a Földön valaki újjászülessen. Odaát ezt elhatározta, de nem azzal a 'teljes mellszélességű' nyitottsággal, hogy az itt meg is tudjon valósulni, és az Isten Lelke újjá tudja szülni.

Én gondolkoztam ezen, mert az egyházban egy szertartáshoz (keresztség, szentgyónás) szoktuk kötni az újjászületést, de úgy tűnik, hogy tudatlanul senki nem születhet újjá. Ez nem automatika! Viszont én azt hiszem, hogy amikor a Hang valakiről valamit mond, akkor azt is szempontként veszi, hogy akinek beszél, annak a számára simogató legyen az, amit mond.

Visszatérve a te kérdésedre! Bennünk, akik itt vagyunk, gyökerében mindannyiunkban megvolt az a nyitottság, ami azt jelenti, hogy a meglátott jót jobbal tudjuk leváltani.

Tehát nem rögzültünk bele abba, hogy csak 'nekem lehet igazam'. Én azt hiszem, hogy ez az, ami nagyon döntő. A jó szándék mindig annyit jelent, hogy mindig nyitott vagyok a jobb felé, még akkor is, ha úgy gondolom, hogy valami nagyon jót tudok. Épp te mondtad a múltkor, hogy 'látni a könyvekből, Feri bácsi, hogy te is fejlődsz'. Ez annyit jelent, hogy egy pár év múlva még tisztábban tudjuk fogni Jézus tanítását.

Úgy tűnik, hogy az Istent szeretőknek minden a javára válik. És ha a saját életünket nézzük, ezt látjuk. Minden a javunkra vált, mert mindenből tanultunk. Ezért kerültünk ebbe a közösségbe.

A „lelke mélyén Istent szerető” – ez egy olyan mondat, ami valamiféle fokozatot is kifejez.

Testvérek! A Földön a hit erőssége sem egyforma. Jézus Maga mondja, hogy 'milyen kicsi a hitetek! Csak akkora lenne, mint a mustármag!' 'Nem találtam ekkora hitet Izraelben!' – mondja a pogány századosnak.

A hit is egy olyan képesség – a szívnek a szeme –, amely – a mi oldalunkról nézve – növelhető és csökkenthető. Ez nyilvánvaló. De abban a döntésben, amit mi odaát hoztunk, megvolt a gondolkodás-átalakítás szándéka. Viszont azt, hogy ezt milyen odaadással akarjuk megvalósítani, ez tőlünk függ. Senkiről sem tudjuk felmérni azt, hogy istenszerető az illető vagy nem. Egyet tudunk: ha az,

akkor minden a javára válik. Ha meg nem, akkor az Isten sem tud vele mit kezdeni. Én azt gondolom, hogy ez a szülőknek is vigasz valamiképpen, mert ha valakiről el lehetne mondani azt, hogy a lelke mélyén ez biztosan istenszerető, tehát minden a javára válik, akkor ennek az ellenkezőjét is el lehetne mondani, hogy ez biztosan nem istenszerető.

Jött hozzám valaki, akinek egy Istennek odaadott édesapja van. De amikor a fia elvált, azt mondta, hogy: 'neked most már annyi. A Jóisten előtt véged.'

A fia járt nálam, meglepődött, amikor azt mondtam: – Édes barátom! Én most meggyóntatlak téged és feloldozlak. Van benned jó szándék? Rendbe akarsz jönni? – Azért jöttem – mondta a fiatalember.

Testvérek! Senkit se lehet leírni! Nem tudjuk mit örökölt, milyen hatások érték, a kegyelem és az akarata hogyan dolgozott össze. Mivel nem látunk bele senkibe, azért mindig feltételezhetjük a jót, még akkor is, ha az ellenkezőjét mutatja.

Gondoljunk csak arra, amikor Jézus azt mondja Péternek: „*Távozz tőlem, Sátán!*” (Mk 8;33). Magyarul: Péter, ez nem te vagy!

Tehát előfordul az, hogy az az ember, aki velem szemben nagyon gazember, az nem is ő.

Hogy a krampusz kit, mikor, hogyan 'csomagol be'? Ezt nem tudhatjuk, és nem is dolgunk tudni.

Ezért olyan nagyon fontos az univerzális hit, mert ez annyit jelent, hogy a másik is ember. Ezért senkire se mondhatom, hogy ő krampusz.

Úgy gondolom, hogy aki ezt a kérdést feltette, abban Jézus a válaszával a hitét erősítette.

Mi nyugodtan bízhatunk abban, hogy – előbb-utóbb – mindenki üdvözülni fog. Előbb-utóbb mindenki rájön arra, hogy amire az Isten teremtette, csak abban lehet ő boldog. Ez pedig azt jelenti, hogy az Istenben fogja a boldogságát keresni, nem pedig másban.

Az örök kárhozatot ma már nemigen fogadja el a gondolkodó ember.

Kérdező: *Feri bácsi! Ugyancsak a 35. kötetben a 3716. levélben van szó a kettős hatás elvéről. Testvéreimmel is beszélünk erről, de nem értjük.*

Részlet a levélből: „Nyugodt lelkiismerettel követheted az orvosok tanácsát. Egyedül az a döntő, hogy te, amennyire ez az orvosok véleménye szerint szükséges és lehetséges, maradj egészséges. Ilyen esetben az abortusz, ha egészségedet célozza meg, és ennek csupán velejárója a magzat meg nem születése, nem gyilkosság. E gyermek nem jár ettől rosszabbul, mert nem ő ellene irányul a döntés, hanem a te testi egészséged mellett.”

Kérdező: *Az a kérdés is felmerült, hogyha egy gyerek dawn kóros, akkor ezért nem szabad elvetetni.*

Feri bácsi: Ez a duples effektus. Ha te azért öölöd meg a gyereked, mert egész életében súlyos betegséget fog hordozni, akkor gyilkolsz. Ebben az esetben nem Jézus szerint döntesz.

Az első kegyelem a természet, amihez a józan ész is hozzátartozik. Amikor azt mondjuk, hogy az egészség nem jobb, mint a betegség, a betegség nem rosszabb, mint az egészség, akkor lényegében azt mondjuk, hogy se boldog, se boldogtalan nem lesz attól senki, hogy beteg vagy egészséges. De! Ha tudom, hogy a képességeim eszközök, amelyeket a cél érdekében kell használnom, akkor a józan ész alapján mindent meg kell tennem, hogy ez az eszköz ne akármilyen eszköz legyen.

Ha valakit operálni akarunk, azt nem lehet egy bicskával megtenni. Nekem minél alkalmasabb eszközként kell az Isten rendelkezésére állnom. Lehet valaki betegen is boldog, és lehet egészségesen is boldogtalan. Ha tudom, hogy mi a hivatásom, nevezetesen a szeretni tanítás, akkor azt is tudom, hogy annak a feltétlen feltétele a szeretés!

Csak egy hivatás van: a szeretni tanuláson alapuló szeretni tanítás. De ehhez rengeteg eszköz van. Ilyen pl. a józan paraszti ész. Ha valakinek fáj a feje, de előadást kell tartania, akkor nyilván bevesz egy fájdalomcsillapítót. Ezt diktálja a józan ész.

Ha azt mondja, hogy ő most Jézusért szenved, bizony, nincs igaza! A butasága viszont mentheti. De a józan ész nem szabad félretenni.

Az előbb említett levél szerint az anya egészsége eszköz. Azt már tanultuk, hogy nem felelünk egymásért! Az anya nem felel a gyerekéért! A Jóisten se felel értem!

Mi nem tudhatjuk hogy az a gyerek miért vállalta azt, hogy pont oda szülessen. El tudom képzelni, hogy pont az anya miatt vállalta.

A gyilkosság gyilkosság. De azt is tudni kell, hogy nincs olyan bűn, amit a Jóisten meg ne bocsátana. Minden bűnre van bocsánat! Amikor azt mondjuk, hogy a Szentlélek elleni bűnre nincs bocsánat – egy un. világkorszakig –, az annyit jelent, hogy a megátalkodottal nem tud mit kezdeni az Isten.

Minden bűnre van bocsánat! Minden gyilkosság gyilkosság, de! Tegyük fel, hogy van itt egy kartonból készült fal, és te ott vagy mögötte. Én nem tudom azt, hogy te ott állsz. Fogok egy kést, és valamiért beleszúrok, de közben pont szíven szúrtalak. Én megöltelek, és mégse követtem el gyilkosságot. Nem arra irányult a szándékom!

Ez lényegében ugyanaz, amikor arra irányul a szándékom, hogy a szülőanyát meg kell menteni. A többi nem érdekes. Mint orvosnak az a feladatom, hogy az anyát gyógyítsam meg. Ennek vannak mellék-következményei. Nemcsak az, hogy a gyerek meghal, hanem lehet más is. Kaphat olyan gyógyszert, aminek más egészséget károsító következménye lehet. A szándék az, hogy ezt az anyát most meg kell menteni.

Ezt hívják duplex effektusnak, kettős hatásnak. Egy szándék van, de ennek kétféle hatása. Döntő a szándék. Isten előtt csak a szándék a döntő.

Kérdező: Mi a helyzet az euthanasiával?

Feri bácsi: Ennek nincs létjogosultsága! Nem is lesz soha! Mi nem vagyunk az élet urai.

Az euthanasiával kapcsolatban azt kell tudni, hogy vannak emberek, akiket csak gépek tartanak életben. Az egyház morális tanítása szerint erkölcsileg senki nem köteles rendkívüli eszközöket igénybe venni az élet fönntartására. Hogy mi a rendkívüli eszköz, azt nagyjából mindenki tudja, mert pl. ha leveszik a gépről a beteget, akkor az azonnal meghal. Ebben az esetben a hozzátartozóknak joguk van kikapcsolni a gépet.

Az euthanasia arról szól, hogy nincsenek rendkívüli eszközök, csak az illető, mint gyógyíthatatlan beteg, nagyon szenved, ezért segítsük át. Nagy a különbség aközött, hogyha valaki – mint gyógyíthatatlan – nagyon szenved, vagy már csak gépek tartják életben.

A „rendkívüli eszköz” nehezen körülírható fogalom. Vannak olyan operációk, amelyek rendkívüliek, és van, ami normális. A nem hirtelen jött életmentő műtéteknél a beteg beleegyezése szükséges ahhoz, hogy megoperálják. Ezek valamiképp rendkívüliek.

A rendkívülit mindig az dönti el, aki ebben érdekelt.

Kérdező: Köteles vagyok-e magamat gyógyítani?

Feri bácsi: A józan eszedet feltétlenül használnod kell! Arra nem „utazhatsz”, hogy tönkre menj egészségre! Amit normális gyógy módnak ítélsz, azt erkölcsileg köteles vagy igénybe venni, de amit rendkívülinek látsz, azt nem. Mindenki maga ítélni tudja, hogy számára mi a rendkívüli.

Testvérek! Felelünk magunkért! Természetesen a testünkért is. Ez egészen biztos. Tudatosan nem tehetem tönkre a testem. Két végtől kell tartózkodni. Az egyik az, amikor valaki állandóan azzal foglalkozik, hogy egészséges legyen. A másik az, amikor egyáltalán nem törődik az egészségével. Meg kell találni a helyes egyensúlyt!

Két dolgot el kell különíteni: a mulandót és az örök életet! Mindenféle gyógyításnak – orvos, természetgyógyász, karizmával való gyógyítás – két funkciója van. Az egyik, hogy a mulandó életet akarja meghosszabbítani. A másik, hogy a mulandó életet elviselhetőbbé akarja tenni. Azt tudnom kell, hogy nem a mulandóságra vagyok teremtve!

Én örök vagyok! Nekünk az örök életbe kell belegabalyodni! Jézus gyógyított, de nem ezért jött. Ahol lehetett, kitért előle, mert tudta, hogy nem a mulandóság a döntő az emberben. Tehát, amikor valaki célt tévesztett állapotban van, vagyis nem azt tartja lényegesnek, hogy *mi ez az örökkévalósághoz képest*, akkor szinte

minden összekeveredik az emberben. Ekkor a cél meg az eszköz össze van keverve. Ezért nagyon fontos, hogy nagyon világosan álljon előttünk az, hogy a mi életünkben Jézust, mint UT-at, kell vállalnunk. Azt, hogy nem ártok, megbocsátok, segítek, és minden mást eszköznek tekintsek. Azt, hogy ezt minél tisztábban, minél egyértelműbben tudjam megvalósítani.

Itt a cél az a bizonyos FÉNY, amely ha rávetítődik az eszközre, akkor az eszköz megmutatja az igazi színét. Ha tudni akarod, hogy valaminek milyen az igazi színe, akkor a napra viszed, mert minden más fény valamiképp torzítja a színét. Ugyanígy vagyunk a földi élettel is.

Az örök élet a Nap. Az adja meg mindennek a helyes „színét”. Azt a színét, amely szerint nem arról van szó, hogy ’jaj, csak a halálra ne gondoljunk, mert hol van az még!’ Ellenkezőleg, pont akkor tudsz itt és most helyesen eligazodni a Földön, ha a halál pillanatára építed az életed!

Említettem már nektek, hogy négy fényévnnyire van egy állócsillag. Ehhez igazodik a tengeren a hajós, hogy odataláljon a két km-nyire lévő kikötőbe. Hasonlóképp akkor fogok én a Földön helyesen eligazodni, ha ahhoz mérem az életem, hogy: *Mi ez az örökkévalósághoz képest?* Hogyan fogok visszagondolni a mai napra a halálom óráján?

Ez adja meg az igazi „színét”, igazi értékét minden eszköznek. Mert ha ez nincs, kiesik a tudatunkból az örökkévalóság. Az, hogy mi az örökkévalóság gyermekei vagyunk, és nem fogunk tudni eligazodni. Csak a pillanatnak fogunk élni, és a hangulatok hullámai fognak bennünket dobálni. Hol a lovat ültetem a bakra, és magamat fogom be a kocsiba, hol meg fordítva. Összevisszaság lesz az életünk. Ezért a józan ész nagyon, nagyon fontos!

Kérdező: Mi a véleményed arról, hogy vannak emberek, akik – haláluk esetére – felajánlják szerveiket másoknak?

Feri bácsi: A halálot követően a kivett szervedben te nem vagy benne! Hasonló ez a véradáshoz!

De én ezeket is rendkívülinek veszem. A földi életért biztos nem kell megtenni mindent, csak az örök életért. Viszont a józan ész nem lehet kikapcsolni. Felelek a döntéseimért! Ezt a két végletet feltétlenül kerülni kell, hogy: csak a mulandó testemmel foglalkozom, vagy pedig abszolút ne foglalkozzam vele. De mégiscsak használni kell! Szerintem csak azt lehet megmondani, hogy mit nem szabad, de azt, hogy mit kell, azt nem hiszem, hogy az egyik ember megmondhatja a másiknak. Azt mondhatom, hogy én ezt nem tenném, de hogy te? Meg azt is el tudom mondani, hogy az nem jó, ha mindig azzal foglalkozol, hogy itt fáj, meg ott fáj, meg amott fáj.

Tanulj meg feladatban gondolkodni! A te feladatod az, amit reggeltől estig meg tudsz csinálni. Ne a vágyainkhoz mérjük a feladatainkat, mert a vágyaink és a

képességeink nem egyformák. Az önismerethez tartozik az, hogy felmérjem: mire vagyok képes?

Jézus ebben is példa. Az Ő magatartásához kell felzárkóznunk. Az emberségünket Tőle kell megtanulnunk!

Testvérek! Küldetésünk a szeretni tanítás. A képességeim, a testem ehhez csak eszközök. Amennyire tudom, a küldetésemhez kell alkalmassá tennem ezeket az eszközöket. Pl. be kell szednem a gyógyszert.

Én is ezt teszem, mert ha nem tenném, nem tudnék úgy foglalkozni azokkal, akik idejönnek, ahogy a szívem diktálja.

Kérdező: Vannak elmebetegek. Miért vállalt valaki egy ilyen sorsot?

Feri bácsi: Azt szoktuk mondani, hogy egy ember három részből áll: testből, lélekből és szellemből. Ez nem így van, mert az ember csak két részből áll: testből és szellemi lélekből. Valamilyen szinten az állatnak és a virágnak is van lelke. Ami biológiailag él, azt a lélek élteti.

Az embernek az Isten által való szellemi lelke van. Az ember tud gondolkodni, tud dönteni, erkölcsi szinten tud boldog vagy boldogtalan lenni. A filozófia így is határozza meg az embert: animál rationale, értelmes állat. Az értelmünk a lelkünk lényegi képessége. Ez a szintű értelmi képessége az állatoknak és a növényeknek nincs.

Ez az értelmi képesség az emberben többnyire – hogy úgy mondjam – teljes. Az elmebetegeknél nem a lélekkel van a baj, hanem az agyával, mert nem rendeltetésszerűen működik. Azt, hogy valaki ezt miért vállalta, amikor lejött a Földre, ezt nem tudjuk.

Erkölcseleg nem tudjuk fölmérni, hogy azt önmagáért vagy másokért vállalta.

Tudnunk kell azt, hogy amit mi szellemi léleknek nevezünk, ami örök, és ami élteti ezt a mulandó testet, annak a benső döntés-világa a lényeg. Hogy ez testi szinten mennyire tud vagy nem tud megnyilvánulni, az nem tartozik a lényeghez.

Egyedül Jézusnak volt olyan tiszta gondolkodása, amilyen senkinek a világon. Ezért kell Őhöz igazodnunk, amennyire tudunk. A lelkemben lévő benső döntés a döntő. A nyitottság a Jó felé.

Nagyon fontos különbséget tennünk örök és mulandó között! A mulandó minden esetben eszköz kell legyen a cél – a szívem békéje és az örök élet – eléréséhez.

1999. 09. 16.

Feri bácsi imája: Jézusunk! Mi eljöttünk Hozzád, és Te eljöttél hozzánk. Ez egy nagyon-nagyon nagyszerű találkozás így Veled! Minden találkozás csodálatos Veled, mert Te ajándékozó Isten vagy, és Te nagyon is tudod, hogy itt a Földön nagyon rászoruló módon várjuk azt, hogy segíts nekünk, és add nekünk azt, ami a szívünknek, lelkünknek, belső világunknak fontos. Már tanítgattál eddig is, hogy az életünk lényegében nem a rajtunk kívüli események hatására dől el, hanem azon fordul, hogy a rajtunk kívüli eseményeket belül, a szívünkben, lelkünkben hogyan éljük meg. Hogyan fogalmazzuk meg magunkban, hogyan építjük be mindazt a jót, ami körülöttünk van, és hogyan tudunk lezárni mindazzal szemben, ami ártani akar. Köszönjük Néked ezt a jószagodat! Köszönjük, hogy ezt most is lehetővé teszed számunkra. Kérünk, Lelkeddel nyissál ki bennünket, hogy tudjuk mindazt elfogadni Tőled, amit most adni akarsz nekünk! Ámen.

Kérdező: Medjugorjében jártunk

Feri bácsi: Felhívom a figyelmeteket a józanságra. Amit elmondtál meg még elmondtok, az azt érzékelteti, hogy Medjugorjében megtapasztaltátok, hogy az ég összeér a földdel. Vagyis az Isten mennyire szeret bennünket. De azt nem szabad elfelejteni, hogy a Föld nem ennek az állapotszerű megtapasztalására való. Arra a Mennyország való!

A Föld arra való, hogy mi mutassuk ki, mennyire szeretjük az Istent.

Nekem az Istenért élésben kell itt a Földön nagyon erősnek lennem, mert az örökkévalóságban ebben fogok lubickolni. Ott nincs olyan, hogy azért szeretem vissza az Istent, mert örökkön örökké azt élem át, hogy milyen végtelen szeretet az Isten.

Emlékezzetek arra, hogy a Putnoki Tibor a klinikai halál állapotában azt élte meg, hogy a fényváros előtt állva úgy érezte, hogy ott minden csupa szeretet. Az ott lévő lelkek azt lélegezték be, azt mondták, és azt élték meg. Magát a szeretetet! Mi itt nem tudjuk felfogni azt, hogy ez milyen, de annyit tudunk, hogy nemcsak embereket, hanem helyeket is megáld az Isten olyan kegyelmekkel, mint amilyen kegyelmeket áraszt Medjugorjében.

Mi, akik most ezt a beszámolót hallgattuk, valamit megéreztünk abból, amit ők átéltek, de ez csak olyan, mint egy fénykép, ami egy csodálatos tájat ábrázol. Akik viszont ott voltak, azoknak ez már benne is van az emlékezetében. Tulajdonképpen nem egyezhetünk bele abba, hogy csak a rossz, a bűn maradjon meg az emlékezetünkben. Az ember hányszor el van keseredve a múlt miatt, holott a múlt már nincs is! De az emlékezetünkbe beleégődtek bizonyos múltbeli ostobaságaink, tragédiáink, és azokat állandóan cipeljük magunkkal.

Testvérek! Aki Medjugorjében járt, az nem véletlenül járt ott. Annak küldetése van. Ennek a küldetésnek olyan ereje, energiája van, hogy – anélkül, hogy te tudnád – árad ott, ahol vagy. Hála Istennek, hogy így a világ Medjugorjéből csodálatos erőt kap.

Amikor valaki nagyon tele van boldogsággal, akkor ez kikívánczik belőle, és azt szeretné, hogy a másik is legyen tele ezzel.

Vasárnap az Orczy-kertben voltam, és az előadás előtt sétáltam a parkban. A tó partján a pecásokat néztem, ahogy ráteszik a csalit a horogra, aztán bedobják. Akkor világosodott meg előttem, hogy a pecás nem azt csinálja, hogy beugrik a vízbe, majd megy a hal után, hanem csalit dob be.

Mi az Isten csalijai vagyunk! Az Isten Lelke bedob minket abba a tengerbe, amit emberiségnek nevezünk, és akik erre éhesek, ránk „harapnak”!

Ma az egész papi találkozómról arról szólt, hogy felolvastam a testvéreknek egy Hang-levelet. Feltettem Jézusnak a kérdést, hogy mi az oka, hogy okos, értelmes, Istennek odaadott, rettentő sokat szenvedett emberek nem fogadják el a reinkarnációt.

Jézus elmondja, hogy mi az oka, és ezt beszéltük meg.

A mi számunkra már szinte közhely kell hogy legyen az, hogy az Isten minket megteremtett. Önmagára teremtett! Az Isten gyermeke vagyok!

De azt, hogy boldog legyek, nélkülem az Isten nem képes megvalósítani, ha Önmagára teremtett. Nem tudja rám erőltetni azt, hogy elfogadjam a boldogságát. Az Isten boldogságának az elfogadására nekem kell „igen”-t mondani. Ha nem mondok igent arra, hogy az Istentől fogadom el a boldogságom, akkor nem leszek boldog.

Mi bizony nemet mondtunk arra, hogy a Szentháromság Istenében, a szeretet Istenében találjuk meg a boldogságunkat, mert istennek gondoltuk magunkat. Így lettek angyalok, akik elfogadták Istent a boldogságuk forrásának, és az ördögök, akik nem. Mi sem fogadtuk el.

Ezek között voltak, akik fájlalták döntésüket, és voltak, akik nem.

Amit ott döntöttünk, már nem lehetett visszacsinálni. Az a döntés végleges volt! Viszont az Isten nem mondott le rólunk! Annak, aki ezt a döntését megbánta – ezek vagyunk mi –, annak az Isten lehetőséget ad azzal, hogy megtestesült és tanított az anyagvilágban. Így be tudom fogadni az Istent a tanítása, az igéje által. Nem erőszakkal, hanem benső szabadsággal!

Amit döntöttél a szellemvilágban, azt itt igazolhatod a gondolkodásod átalakításával. Ennek lehet az eredménye az, hogy újjászületsz. Az Isten Lelke az, aki újjászül téged.

Azokkal, akik nem bánták meg az istenné válási szándékukat, azokkal az Isten nem tud mit kezdeni. Azok kiléptek az Isten szeretetköréből!

De azért – kihasználva az Isten jóságát – képesek az anyagvilágban megtestesülni. Jézus ezekre mondja, hogy ti az ördögatyától vagytok. – 'Nem értük könnyörgöm, Atyám!'

Ha ezt világosan látjuk, akkor értünk meg valamit abból, hogy a Föld elsősorban arra való, hogy az Igében befogadjam az Istent, és ezáltal tanuljam meg azt, hogy hogyan kell helyesen szeretnem önmagam és a másik embert.

Önmagam akkor szeretem helyesen, ha szeretem az Istent.

Talán hallottátok, hogy a Szűzanya ebben a században egy szent hármasságot valósított meg itt a Földön. Reggel megjelent Lourdesban, délben Fatimában, este pedig Medjugorjében. Ő ezzel egy egységet akar valamiképp érzékeltetni, hogy mi, akik amellettt döntöttünk, hogy az Istent akarjuk szeretni, megérezzünk valamit abból, hogy mennyire szeret az Isten. Csak figyelni kell, mert az ördög – aki szintén jelen van – be akar zavarni az érzelmeink felhasználásával az élmények hajszolásába. Ilyenkor azt gondoljuk, hogy az a lényeg, mekkora élményekben részesülünk. Ezáltal a „Jézus él, alleluja” a számunkra a minden. De nem ez a minden! Az élményeknek nagyon örülünk, és nagyszerű, hogy mindez megtörténik, de tudnunk kell, hogy: *Mi ez az örökkévalósághoz képest?*

Mi – akik már voltunk Medjugorjében – bár csak egy icipici ízelítőt kaptunk az Isten szeretetéből, de ez valamit mégis megéreztetett velünk az Isten Országa lelkületéből. Nekünk afelé kell igyekeznünk és törekednünk, hogy azt a benső szabadságot, ami feltétele Jézus valóságos személyének a megismeréséhez, elfogadjam az Istentől. Az Isten az embert Önmagára teremtette. Az Isten megszabadító szeretetét éli meg az, aki a megköötözöttségeit – legalább eszmei szinten – le tudja oldani. Ha a gyakorlatban ezt nem is tudom megvalósítani, de ne tagadjam le, hogy szándékomban erre kell törekednem. Ez egy kemény, mindennapos újra és újra való nekikezdés. Minden nap neki kell feszülnöm, hogy ebben az irányban tudjak megmaradni. Az biztos, hogy attól nem szabad félni, hogy jaj, mi lesz, ha valami történik velem, mert az Isten nem engedi meg, hogy valami az ártalmadra lehessen, ha az Övé vagy.

Ne haragudjatok, hogy visszafogom a lelkesedéseket, miközben küszködöm, hogy el ne bögjem magam, amikor az élményeitekről beszéltek.

Én két hónapig voltam Medjugorjében!

Mindennap mezítláb mentem föl a hegyre, mert a magyarokat vezettem a keresztúton.

Már elmeséltem, hogy a törött lábam egy pillanat alatt meggyógyult! A mai napig nem tudom, hogyan mentem le törött lábbal a nagyhegyről. Én két hónapig ebben a csoda-világban éltem. Nem arról van szó, hogy vissza akarnám fogni, lehűteni a megélt élményeiteket. Arról van szó, hogy ezek az élmények olyan motorok legyenek az életekben, amelyek úgy tartanak benneteket két

lábbal a földön, hogy tudjátok, hogy **a Földön élünk, de nem a Földért. A mulandóságban élünk, de nem a mulandóságért!**

Kérdező: A 36. kötet 3799. számú levelét olvasva van egy problémám. „Minden közösségnek is ESZMEI síkon, tehát a Szentlélek által felkínált feladatok elvégzésére vállalkozók egysége kell hogy legyen megcélózandó! Ez csak a LÉLEKKERESZTSÉGBEN részesülteknél lehetséges! Később sem, soha sem szabad a Szentlélekkel való élő kapcsolat elé helyezni a Szentlélek által induláskor felkínált ESZMÉT (tanítani gyermekeket, ápolni betegeket...)

Feri bácsi: Ez annyit jelent, hogyha engem Isten Lelke átjárt, attól kezdve a feladataimat a befogadott szeretet határozza meg. Pontosan úgy, ahogy a Zoli mondta: a léptemet a szeretet Lelke irányítsa. Amint vasárnap a mise után történt. Szeged mellől egy busszal jöttek a misére. Szerették volna, hogy beszélgessünk. Miután a teremben már nem maradhattunk, lementem a buszba, és ott válaszoltam a kérdéseikre. Ezt nem terveztük meg. A Szentlélek segít bennünket, hogy ahol tudunk, ott segítsünk.

Ha becsületesen visszanézel az életedre, akkor rálátsz arra, hogy eddig is ösztönöztek, mert a vágykeresztség hozott le a Földre. A gondolkodásod Jézushoz való alakítását vállaltad. Azt, hogy Ő mikor szül téged újjá, és hogyan merít bele a Lélekbe, az már az Isten ügye.

1999. 09. 23.

Feri bácsi: Valaki egyfajta angyal-meditációs kártyát hozott nekem. Azt kérte az illető, hogy nézzem meg, és mondjak véleményt róla.

Testvérek! Minden eszköz vezethet jóra, de minden eszköz vezethet félre is. Az, aki ezt ideadta, ezzel azt igazolta, hogy kontrolláltatni akarja a látásmódját. És addig, amíg ez valakiben benne van – hogy amit én jónak látok, és fantáziát látok benne, azt kontrolláltatni akarom –, addig nincs baj. A baj ott kezdődik, amikor valaki úgy gondolja, hogy amit ő lát jónak, vagy amit ő képzel, azt nem kell kontrolláltatni.

A kontroll lényegében az a Jézus Krisztus, aki egy közösségben tud megjelenni. És ez a megjelenése az evangéliumokban való tanításával szinkronban van. Mindaddig, amíg ez így van, addig mi azért jövünk ide, mert az Isten Lelke irányít, vezet bennünket. Mindegyikünket. Itt Ő az, aki minket tanít.

Mielőtt jöttetek, az egyik Jézusnak írt levélben valaki afölött problémázik, hogy ő úgy tudja – ezt lehet, hogy ti is halljátok majd többfelé –, hogy befejeződött a kinyilatkoztatás. Tehát az evangéliumokkal meg az apostolokkal lezárult a kinyilatkoztatás. Az Istennek most már nincs szüksége médiumokra, mert

mindent elmondott az evangéliumokban. A józan ész alapján a következőt lehet erre válaszolnunk:

Az Istenben erkölcsileg nincs változás, még árnyéka sincs a változandóságnak, tehát Ő örökkön-örökké kinyilatkoztat. Ő soha nem áll meg. Soha nem mondja:

– Ennyi elég volt, gyerekek, most már én nyugdíjba megyek.

Ilyen az Istennél nincsen! Az viszont igaz, hogy Jézusban a teljesség jött el az Istentől – emberi szinten. Amit az embernek át lehet adni az Isten oldaláról, az Jézus által megtörtént. Jézusban a teljesség volt jelen, mert Ő nem tud fejlődni. Nem volt olyan, hogy este visszagondolt a napjára, és azt mondta volna, ha a mai napot újra kezdeném, akkor másképp csinálnám. Jézusnál ilyen nem volt. Ő tehát valóban a teljesség. Mi viszont fejlődő lények vagyunk, és ezért Jézus nagyon sok mindent csak magjában tudott átadni nekünk.

Gondoljunk csak a reinkarnációra! Ez miért csak most vetődik fel? A Hang azt mondja erre, hogy jelenleg több mint négy milliárd olyan ember él a Földön, aki úgy tudja, hogy az ősei meg annak az ősei is úgy tudták, hogy van reinkarnáció. Tehát ez nem egy új tanítás! Jézus beszélt erről, de magjában beszélt.

A Szentlélek képes arra, hogy fölhozza és kibontsa bennünk az idő tengelyén azt, amit Jézusban teljesen megkaptunk. Tehát a kinyilatkoztatás, mint olyan, abban az értelemben fejeződött be, hogy Jézusnál jézusibb Jézus már nem jön el. Ő az Atya Lelkének a vezetésével tett mindent. Ebben az értelemben valóban befejeződött a kinyilatkoztatás. Ennek alapján az evangéliumok tanításával ellentétes gondolat nem jöhet kinyilatkoztatásként. A Hang-könyvben is gyakran odaíratja velem Jézus azt az evangéliumi részt, amit ha elolvas a címzett, megvilágosodik a problémája.

Tudnotok kell, hogy ti is mindannyian médiumok vagytok. Igen, mert az Isten rajtatok keresztül is tanít. Ezért tudjátok megítélni azt, hogy ez jó, ez meg rossz. Az, aki rálát arra, hogy ő erkölcsi lény, az az Isten médiuma is! Isten mindenkit képes megszólítani. Itt csupán arról van szó, hogy az Isten Lelke ad olyan prófétai szerepet egyeseknek, amit másoknak nem ad. Ezt nevezzük karizmának. Aki ezt megkapja, az a közösség javára kapja.

Az Isten elsősorban neked szól benned. Azt, hogy neked mi a jó és mi a nem jó, azt bizony meg kell tudnod mondani.

Én azt a karizmat kaptam, hogy bárki, aki megkérdezi, hogy abból a labirintusból, amiben él, hogyan tud kitalálni, tudok neki olyan elirányítást adni, ami a benne megszólaló Lélekkel szinkronban van.

Amíg valakiben van annyi alázat, hogy kontrolláltatni akarja azt, amit kap, addig nincs baj. A kontroll viszont mindig az evangéliumok Jézusa kell hogy legyen, aki mindig megfelelő alapot tud felkínálni arra, hogy hogyan és mint gondolkodjunk.

Kérdező: A Mennyországban senki sincs rászoruló módon?

Feri bácsi: Ott mindenkit átjár Isten szeretete. A Föld való arra, hogy én a másik ember iránti szeretetemmel ki tudjam mutatni Isten iránti szeretetemet.

A nagy okosok úgy gondolják, hogy Jézusnak küldetése van a történelemhez. Megbotránkoznak, ha az ember ezt cáfolja. Jézusnak nincs küldetése a történelemhez. Jézusnak az emberhez van küldetése. Nem az Isten alakítja a történelmet, hanem az ember. Az embert ugyanakkor az Isten alakítja, ha az ember ezt akarja. Akarnunk kell, hogy az Isten működjön bennünk! De csak akkor tudom akarni, ha ismerem Őt.

Ezért olyan nagyon fontos ismerni Jézust, mint UT-at. Nem elég a létét ismerni, a jóságát, hanem azt kell ismerni, hogy hogyan akarja továbbélni bennünk azt az életet, amely bennünket is éltet. Azt az életet, ami azt jelenti: nem ártok, megbocsátok, segítek. Ehhez kell felhasználnunk az Ő megjelenési formáit, mert ezáltal Ő van jelen.

A másik ember iránti szeretetem elsődlegesen nem érzélem. De nem ám! Egyszerűen azért nem érzélem, testvérek, mert kivétel nélkül mindenben és mindenkiiben, aki él, abban van lélek. Az emberben meg szellemi lélek van. Beszéltem már arról, hogy az ember nem három részből áll: test, lélek meg szellem, hanem: test és szellemi lélek. Olyan lelkem van, akinek van egy különleges képessége: tud gondolkodni. Az ember alatti világ olyan lélekkel rendelkezik, amelyet automatikusan irányít a faj- és önfenntartás ösztöne.

Mivel az embernek van ilyen képessége, az Isten a faj- és önfenntartási ösztönüket nem irányítja. Az ránk van bízva. Azt nekem kell kézben tartanom. Ilyen értelemben igaz, hogy az ember Isten-képű. Az Isten által teremtet anyagot az Isten tartja létben.

Én pedig azért vagyok olyan, mint az Isten, mert belülről, mint ember, a faj- és önfenntartás ösztönén képes vagyok uralkodni. A Földön mindig nagy kísértés az, hogy helycsere történjék: a lovat ültetjük a bakra, mi pedig befogjuk magunkat a hámba. Az érzelmet ültetjük a bakra. Az értelem és az akarat meg az érzélem gyepelője szerint rángatózik jobbra-balra. Ebbe nem szabad belemenni!

A Sátán félelmetes agytröszt! Azon dolgozik, hogy az érzelmeink irányítsanak.

Az érzélemnek akkor van létjogosultsága, ha annak az értelem ad irányt!

Loyolai Szent Ignác, aki a lelkigyakorlatoknak a védőszentje, nagyon fontosnak tartotta az érzelmet. De: mint szolgálólány! Amikor tehát egy képet láatsz, és azon a Kisjézust, ahogy pólyában van az istállóban, akkor azt látod, hogy sötét és hideg van. Az, hogy ezt minél inkább átéled érzélemmel is, ez igen jó!

De testvérek, valójában a szeretet a Földön elsősorban nem élvezet, hanem áldozat! De ettől nem kell megijedni. Egyszerűen azért, mert: *Mi ez az örökkévalósághoz képest?!* Nem szabad engednünk, hogy ennek a tudatát valami

elkődösítse előttünk! Nagyon nagyra teremtődünk mi! Olyan nagyra, hogy azt nem lehet beskatulyázni a tér-idő dimenzióba! Itt csak valami ízelítőt kapunk belőle, és ezért olyan nagyon fontos a hit!

A szív szeme a hit. Ha a szíved szeme nyitva van, akkor a hited által óriási dolgokat vagy képes meglátni! És azokat meg is tudod érteni: *Mi ez az örökkévalóság*hoz képest? Ennek feltétele az az áldozat, amelynek a másvilágon való eredménye az élvezet. Olyan viszont nincsen, testvérek, hogy valaki a semmiért tudna valamit csinálni. Nincs! Ostoba az, aki valamit is feláldozna úgy, hogy annak ne lenne valami értelme. Tehát nagyon fontos a hitnek a szerepe, hogy én igenis tudom azt, hogy vannak területek, amelyeket az Isten iránti szeretetből áldozatként vállalnom kell. De ez nem mártíromság, testvérek! Vállalnunk kell, hogy a jézusi ember állapotoszerűen vértanú.

Kérdező: *Ha Isten boldogító módon van bennünk, akkor miért mondta Jézus, hogy: „halálos szomorúság fogta el a lelkemet,” (Mt 26;38).*

Feri bácsi: A boldogság meg a szomorúság nem ellentétes egymással. Amikor te szomorú vagy, mert a gyereked vagy rokonod vagy valaki részeges, az az Isten fájdalma benned. De ez nem kizárója a szíved békéjének! A fájdalom és a boldogság egy gyékényen tud árulni. A lelki fájdalom együtt tud járni a benső békével. Mert ugye a boldogság nem annyit jelent, hogy jól érzem magam.

Jézus sírt Jeruzsálem pusztulása fölött. Annyira fájt Neki, hogy falra hányt borsó minden szava, mert látta, hogy mi lesz ebből. Az összes tanítványa elhagyta. Látszatra egy csödtömeg volt az élete. És mégis el tudta mondani, hogy legyőzte a világot.

A hitből élés felülmúlja a pillanatnyi szomorúságot és fájdalmat.

Többen kérdezték már, hogy: mi lesz a gyerekemmel, unokámmal? A Hang azt válaszolta, hogy: biztos, hogy üdvözülni fog, csak nem tudni mikor. Üdvözülni fog, mert a Jóisten jó Isten! Egyszer mindenki rá fog jönni arra, hogy jobb jónak lenni, mint rossznak. Jobb, csak éppen nehéz.

Azt nem tudjuk, hogy Jézus mikor nevetett, de az biztos, hogy kiegyensúlyozott ember volt. Egy-egy falunyi nép követte Őt! Csodálatosan vonzó egyéniség lehetett. Humora volt, mert azt kérdezte a farizeusoktól: annyi jót tettem, most melyikért akartok megkövezni? (Jn 10;31-32) Vagy: szabad jót tenni szombaton? (Lk 6;9)

Kérdező: *A 36. kötet 3816. levelében olvastam egy nehéz mondatot: „a szabadság állapotoszerű lehetőség a bűntől való megszabadulásra.”*

Feri bácsi: Igen. Ez egy nehéz dolog, tudniillik a szabadság az egy olyan csuda dolog, hogy aki nem tapasztalta, az nem is tudja elképzelni. Éppen ezért el kell

hinni, hogy van. Ha elhiszed, akkor annak lesz a következménye, hogy megtapasztalod.

Tudniillik „*ahol a lélek, ott a szabadság*” – mondja Pál (2Kor 3;17).

A szabadság filozófiai meghatározása: van egy formai, a választási lehetőség, és a tartalmi: **minden külső és belső kényszer ellenére tudom tenni a meglátott jót**. Ha elhiszem, hogy ez a szabadság, és ez az Isten Lelkének a jelenlétét jelenti, akkor nem csupán azt élem meg, hogy vérrel verejtékezve és fogcsikorgatva tudom tenni a meglátott jót, hanem szinte beleemel engem ebbe az Isten. Ilyen értelemben a szabadság megtapasztalható. Azt hiszem ez az élmény élhető meg a Lélekkeresztségben. Ezek után már ebből a tapasztalatból tud az ember – mint emlékezésből – erőt meríteni. Tehát el kell hinnem, hogy Isten Lelke olyan erőt tud adni, amelyben a külső és belső kényszer ellenére képes vagyok megtenni a meglátott jót. Én azt hiszem, hogy a földi élet erre való.

Kérdező: *A Hang-ban az van, hogy ne esküdjünk. Akkor mi a helyzet az esküvővel?*

Feri bácsi: A római szertartásban nincsen semmiféle eskü. A magyar viszont rátesz egy lapáttal, és nem elégszik meg az igen-nel, hanem még esküt is mond a végén. Ez biztos, hogy nem jézusi! Én ezt úgy oldom meg az esketések alkalmával, hogy ezt az eskü-részt egy könyörgő-imává változtatom át. Nem azt mondom, hogy: Isten engem úgy segítse!, hanem: Isten engem megsegéljen, hogy a jelenlévő xy-t szeressem... Ebben nem köthet bele senki.

Mi a szentség? Találkozás Jézussal egy speciális cél érdekében.

A házasságot azért mondjuk szentségnek, mert amit Isten egybekötött, azt ember szét ne válassza.

Tehát a szentségeket azért nevezzük szentségeknek, mert Jézus tanításával alá lehet támasztani egy-egy bizonyos szertartást.

Van egy olyan, amit nem mondanak szentségnek, és soha nem is tartották annak, pedig minden olyan ismérve megvan, hogy szentségnek lehetne mondani: ez pedig a lábmosás. Ezt Jézus tette a tanítványaival: „*Példát adtam nektek, hogy amint Én tettem veletek, ti is úgy tegyétek.*” (Jn 13;15) Ezt az egyház soha nem tartotta szentségnek, de évente egyszer bevette a liturgiájába.

1999. 09. 30.

Feri bácsi: Jézus zseniálisan oldotta meg, hogy három év alatt mindent átadott nekünk. Az embert szinte mellbe vágja az, amikor Jézus azt mondja, hogy jobb

nekünk, ha Ő elmegy. Hogy lehet az, hogy megjelenik a Földön az Isten, és nekünk jobb az, ha Ő elmegy? Mi már tudjuk a választ, mert azt ígérte, hogy a Szentlelket fogja elküldeni. A Szentlélek által Jézus él bennünk!

Azt is tudomásul kell vegyünk, hogy a Krampusz az Isten majma. Nem lehet könnyen felismerni. Csak gyümölcséről ismerhető fel, indulásban nem! Egy szőlőtőnek is legalább 5-6 év kell, hogy gyümölcsöt hozzon! Így mi csak olyan tanítást fogadunk el, ami nincs Jézussal ellentétben!

Minden intézményben, ahol az alá- és fölérendelés van, ott a legmagasabb szinten lévő van a legnagyobb tévedésben! A katolikus egyházban a római pápa van állapotszerű tévedésben. Ezt a megállapítást viszont Jézussal kell igazolnunk!

Amikor az első pápát megválasztotta Jézus, Péternek mondta: „Te Péter vagy, és erre a kösziklára építem majd fel eklézsiámat”. Nem telt bele tíz perc, és Jézus lesátározta Pétert: ’Távozz Sátán, mert hit és erkölcs dolgában tévedtél. Nem Isten szerint gondolkodsz!’ (Mt 16;23)

A mi korunkban is igazolható, hogy a pápa nem Jézus szerint gondolkodik. Ezt bizonyítja, hogy vannak tábori püspökök! De miért nevez ki ilyeneket a pápa? Nyilván nem azért, hogy menjenek a katonák közé, és beszéljék le őket arról, hogy lelőjék az ellenséget. És most jön az, ami a legborzalmasabb dolog az egészben! Vannak olyan fiatalok, akik átélnek azt, hogyha lelőnek valakit, akkor gyerekek maradnak árván. Ez lelkiismeret-furdalást okoz nekik. A tábori püspökök, papok meg azért mennek oda, hogy beszéljék le őket a lelkiismeret-furdalásról. ’Ezt tudniillik a haza védelmében megtehetitek!’

Itt akkora tévedés van hit és erkölcs dolgában, hogy az borzalmas!

Viszont tudnunk kell, hogy a katolikus egyház is Jézus egyháza. A pokol kapui nem vesznek erőt rajta! A fentiek ellenére sem! Miért? Mert vannak benne olyanok, mint a Teréz anya és mint Assisi Szent Ferenc. Olyanok, akik azt mondják: ha a hátamon fát vágnak, én akkor is Jézust képviselem! Ezért nem vesz erőt az ördög az egyházon.

Azt is tudnotok kell, hogy én minden mellőzésem ellenére az egyházamban Jézust képviselhetem. Más felekezetekben van, amit zárójelbe tesznek Jézus tanításából. A katolikus egyházban hozzátesznek.

Ezeket azért mondom el, hogy tudjátok, ha Jézust képviseljük, mindenütt a fejünkre vernek. A speciális hit nem bírja elviselni az univerzális hitet. Azt, hogy te szereted azokat is, akik az ellenségeid, akik másképpen gondolkodnak.

Jézus nekünk az a tekintély, akire ha hivatkozva valaki mást mond, mint amit mi képviselünk, akkor örülni fogunk, hogy gazdagodunk.

Kérdező: Feri bácsi! Nem énekeltünk, és az ima is elmaradt!

Feri bácsi imája: Jézusunk! Jó tudnunk azt, hogy Te nem vagy személyválogató, de szerepeket kiosztó, és furcsa módon ennek a helynek – itt a Rákóczi téren – is valami szent jelleget adtál azzal, hogy rendre összejöhetünk a Te nevedben, és Téged tanulhatunk. Jó tudnunk azt, hogy Te tudod, hogy milyen személyt választasz ki arra, hogy szerepet adj neki. Ez teljesen a Te ügyed, de egészen biztos, hogy jól csinálod. Köszönjük Néked, hogy mi ebben nagyon hihetünk, és nagyon belekapaszkodhatunk ebbe a magatartásodba. Most arra kérünk szeretettel, Lelkeddel járj át bennünket, segíts, adj megfelelő nyitottságot és okosságot ahhoz, hogy minél többet tudjunk befogadni abból a csodálatos életből és tanításból, ami a Te tanításodban az Élet, és ami a Te életedben tanítás. Ámen.

Kérdező: Van olyan médium, aki nem gondolkodik, csak ír?

Feri bácsi: Igen, vannak ilyen író médiumok. Ezeknél nem jöhet az üzenet mindaddig Jézustól, amíg nem érez indítást arra, hogy a kapott üzenetet kontrolláltassa. Úgy, hogy a kontrollálást megfelelő személy végezze, és azt ő elfogadja. Én azt tapasztaltam az író médiumoknál, hogy azonnal maguk köré gyűjtenek embereket, hogy továbbadják azt, hogy mit üzent rajtuk keresztül az Úr. Mindezt azelőtt, hogy kontrolláltatnák az üzeneteket. Kezdetben többnyire okos dolgokat mondanak, mert az ördög kilenc igent mond és egy nemet. Tehát úgy tűnik, hogy Istentől jön a sugallat. Ezek a médiumok általában addig alkalmas eszközök a Krampusz kezében, amíg el nem érik azt az alázatszintet, hogy nagyon komolyan elkezdik használni az eszüket. Addig, amíg rájönnek arra, hogy az lehetetlen, hogy az Isten félresöpri, vagyis nem használja az értelmi képességeiket.

Engem a Lélekkeresztségem után – ami egy extatikus állapot volt – hihetetlen béke és tisztánlátás töltött el. És ez így van a mai napig! Ez nem homályosult el az idővel. Azóta is helyén vannak a dolgok. Tehát az eszemet, az értelmemet, a nyitottságomat, az óvatosságomat és a bátorságomat is megfelelően beállította az Úr, úgy, hogy most itt vagyunk, ahol vagyunk. Hála, Isten!
Fontos tudnotok, hogy új ismeretet nem ad nekünk az Úr, hanem a már meglévőt rendezi bennünk.

Kérdező: A 36. Hang-könyv 3843. levelében olvastam a következőt: „Mindig csak azt kell tenned, amire nyugodt szívvel képes vagy. Ha mást is szeretnél tenni, akkor azzal a mással megköltözött vagy.” Ezt olyan jóleső érzéssel olvastam, mert ha nekem mosogatnom kell, miközben én inkább a Hangot olvasnám, akkor jóval vagyok megköltözött.

Feri bácsi: Igen! Nagyon jó! – Egy levélírónak, akinek sok baja van a családjával, és sokat szenved miattuk, valami ehhez hasonlóat mondott a Hang: Te szenveded a családdal való megköötözöttségedet, de ezt csak egy másik megköötözöttséggel lehet megkönnyíteni. Azzal, ha megköötözödsz Velem, Jézussal.

Testvérek! A sötétséget nem lehet kivinni a szobából. A fényt kell behozni. Mindig azt kell megtalálni az embernek, hogy mi az a plusz, ami a jelen mínuszt valamiképpen ki tudja egyenlíteni. Önmagában nem lehet leírni a mínuszt, hanem a pluszt kell hozzá megkeresni. Tudni kell, hogy az erkölcs vonalán hit nélkül nem mennek a dolgok. Ehhez szükséges a benső szem.

A józan eszemmel el kell kezdenem gondolkozni azon, hogy a jelen problémám valójában csak azon a szinten probléma, amelyen el tudom rendezni. Amit meg nem, az nem lehet probléma. És bár aggódunk, hogy a gyerekünk, az unokánk el fog kárhozni, de megnyugszunk, ha arra gondolunk, hogy egyszer rajta is át fog ragyogni az Isten szeretete. Hogy mikor? Az nem tőled függ, hanem tőle! De egyszer megtörténik. Nem teremtette volna meg az Isten, ha egyszer nem térne meg. Addig fog leszületni újra meg újra, amíg rá nem jön arra, hogy meg kell térnie.

Csak mi annyira szűklátókörűen gondolkodunk! Megélem-e még az én életemben? Megélem-e, hogy a férjem nem lesz káromkodós? Megélem-e, hogy megtér? Persze, hogy egyszer nem lesz káromkodós, az biztos! Erre rálátni nagyon nagy dolog! Rálátni arra, hogy majd egyszer olyan szituációban leszünk, hogy nagyon fogunk egymásnak örülni, mert mindegyikünk megtalálta azt a vonalat, hogy saját örömét, békéjét, boldogságát meg tudta találni.

Nincs reménytelenség! Nincs elveszett ember! A reinkarnációnak, mint látásmódnak, az elfogadása reményt ad! Én nem hiszem, hogy bennünket az Úr Jézus megteremtett volna, ha azt éli meg, hogy akárcsak egyvalaki is örökre elkárhozik.

A kárhozat – mint lehetőség – örök, de a kárhozott nem marad ott örökké.

Az Isten folyamatosan teremt, és mindig vannak olyanok, akik a boldogságára nemet mondanak.

Vannak olyanok – nem kevesen –, akik az ördögatyából valók, akikre Jézus azt mondta, hogy: 'nem értük imádkozom' (Jn 17;9). Ha ezek meghalnak, akkor megint esélyt kapnak arra, hogy megtérjenek. Így addig megy a mókuserék, amíg eljutnak arra a látásmódra, hogy az Isten felé forduljanak. És akkor már azért jön le, mert meg akarja tanulni szeretni az Istent és az embert.

Nagyon kell figyelni, mert a sátán a megtévesztésben rendkívül kifinomult. Aki odaát megtért, az, amikor lejön, nem biztos, hogy Jézushoz akarja alakítani a gondolkodását, hanem olyan emberek szerint, akik nem jézusiak, mint pl. Buddha, Krisna, Mohamed stb.

A teológia tanítja is, hogy Jézus előtt nem volt üdvösség, csak ezt olyan nehéz nekünk „lenyelni”. Mi időben gondolkodunk, s arra gondolunk, hogy Ábrahám, Mózes, stb, milyen nagy emberek voltak!

Még a jó szándékú emberek is általában egy darabig nyitottak, de aztán lezárnak. Valaki mesélte, hogyha a buddhista testvérei előtt kiejti Jézus nevét, azok olyan idegesek lesznek. Igen, mert lezártak Jézus irányában.

Bizony, testvérek, Jézusnak ez a kijelentése, hogy 'szűk a kapu és keskeny az út, ami az életre megy, és kevesen találják azt meg, és tágas a kapu és széles az út, ami a romlásba vezet, sokan mennek be rajta' azt jelenti, hogy a jó szándék önmagában nem elég. Egy alapvető nyitottság kell a jobb felé, amely azt igazolja, hogy én igazán Jézustól akarok tanulni. Nem zárok le. Ha valaki Jézusra hivatkozva jobbat mond, azt elfogadom. Ezért nem tudok abba beleegyezni, hogy különböző ezoterikus irány van, és ezekből mi vagyunk az egyik. Én azt mondom: mi azok vagyunk, akikről a Medjugorjében jártak mondták, hogy kiríttak a többiből.

Mi Valakit képviselünk! Medjugorjében a Szűzanya úgy mutatkozik be: a Béke Királynője. Nálunk pedig minden tanítás gyökere: Égi Béke a Földön. Mi az általános hit alapján állunk. A többi ezoterikus irány meg nem ezen áll.

Kérdező: *Hogy imádkozzak egy ateistáért?*

Feri bácsi: Neked csak az a dolgod, hogy imádkozz érte, mert meg nem hallgatott ima nem létezik. Hogy imádkozz érte? – 'Uram, Neked ajánlom. Rád bízom. Áldd meg őt, és segítsd meg!' Más nem szükséges.

Testvérek! Meg nem hallgatott ima nincs. Ha az ima úgy hat, mint a falra hányt borsó, akkor az ima visszaszáll rád. De előbb-utóbb ő is rá fog jönni arra, hogy a boldogságát nem találja meg a mulandóságban. Ez olyan, mint amikor a búzamagnak csak akkor van létjogosultsága, ha valami minimálisan megművelt talajba hull. Ha az Isten a betonra szórja, nem hajt ki soha. A lelke talaját mindenkinek magának kell „kapálgatnia”. Ezt senki, az Atyaúrsten sem teheti meg helyette. Az imánk akkor segíthet neki, ha ő már „kapálgatja a lelke földjét”.

Kérdező: *Feri bácsi! Beszélne az elfogultságról?*

Feri bácsi: Jézus tevékenységével kapcsolatban ezt látni lehet. Amikor keresztre feszítik, az ítélezők olyan szinten elfogultak Vele szemben, hogy nemcsak hogy rosszat találnak Benne, hanem semmiféle jót nem látnak Benne! Nem látnak jót a Földre szállt Istenben! Ördögöt űz? – Az ördöggel cimborál! Mindenre volt olyan érvük, amely alapján Ő csak gonosz lehet.

Kérlek benneteket, vigyázzatok, hogy ne legyetek elfogultak senkivel és semmivel kapcsolatban!

Kérdező: Nem tudok azzal a mondatoddal mit kezdeni, hogy Jézus nem imádkozott azokért, akik az ördögatyától valók. Ezzel Jézus nem volt személyválogató?

Feri bácsi: Amikor az ember nemet mond az Istenre, akkor istennek éli meg magát. Mi már rájöttünk arra, hogy nem vagyunk istenek. De azok, akik még annak élik meg magukat, azokkal kapcsolatban az Isten tehetetlen. Ezek azért jönnek a Földre, mert arra törekednek, hogy itt az uralmat, a hatalmat megszerezzék. Bódulnak. De boldogok nem lesznek. Itteni szenvedéseik emlékét magukkal viszik, s amikor visszajönnek, még nagyobb hatalomra törekednek. Ezt annyiszor csinálják, míg rá nem jönnek, hogy van más lehetőség is. Hátha az Istennek van igaza.

Amikor viszont megtér, akkor már tud az Isten mit kezdeni vele.

Imával senkit sem lehet rávenni, hogy megtérjen. Ez lehetetlen. Akkor boldoggá is lehetne valakit csinálni. De nem lehet.

Persze imádkozzunk embertársainkért, hiszen nem tudjuk, hogy ki hol tart. Anélkül, hogy akartuk volna, Isten megteremtett bennünket, de üdvözíteni már nem tud az akaratunk nélkül.

De az Isten ismeri saját szeretetének az erejét, és tudja, hogy egyszer minden ember rájön majd arra, hogy nincs értelme, hogy saját magát boldogtalanná tegye. Egyszer leesik a tantusz, hogy rossznak lenni rossz. Egyszer mindenki magától rájön erre, és nem az Isten viszi rá, mert Ő nem tudja rávinni. Azt nem tudja egyedül megcsinálni, amihez két szereplő kell. Azt, hogy boldog legyen az illető. Ehhez az embernek kell igent mondania az Isten boldogságára. És az Isten tudja, hogy ez egyszer meg fog történni.

A döntő az, hogy abban az időben és abban a térben, amelyben élek, nekem azt a gondolkodás-átalakítást kell vállalnom, amit a reggeli és az esti ima közé tudok beállítani.

– Uram! Adtál ma is egy napot. Mi a teendőm? Arra, amit tennem kell, kérem az áldásodat. És hogyan kell tennem? Egyre inkább a Te szeretetteddel átitatva. Este pedig visszanezdek arra, hogy mit tettem és hogyan.

A reggeli és esti ima között kell egyre inkább a benső békében élnem.

Ez az a bizonyos első kötelék, ami önmagában is elég az újjászületéshez.

A másik két kötelék: legyen egy lelki barát, akinek elmondom, hogy állok a reggeli és esti imámmal; és legyen egy közösségem. De az első, a döntő az, hogy a bennem élő Istennel gondoljam át a napomat, és kérjem rá az Ő áldását.

Viszont ügyelnem kell, hogy ne a vágyaim vezessenek, mert az Isten nem ahhoz

adja a kegyelmét, hanem arra, hogy a feladataimra koncentráljak. És bár a feladataim legtöbbször személyekhez kapcsolódnak, mégse azokra tegyem a hangsúlyt. A személyektől valamiképp függetlenülnöm kell. Ők ne befolyásoljanak engem! Az Istenért tegyem azt, amit a másik emberért teszek!

1999. 10. 07.

Feri bácsi imája: Urunk, Jézus! Valóban hosszú utat tettünk, míg ide elértünk, de ha visszatekintünk, látjuk, hogy angyalaiddal mennyire irányítottad, vezetted lépteinket. Így aztán ez a visszatekintés, ez a múlt szavatolja, hogy a jövő sem lehet másmilyen. Köszönjük Néked, hogy körülveszel bennünket égi szeretetlényekkel, s így vigyázol bennünket. Kérünk, ma is segíts! Legyél úgy velünk, hogy a nyitottság következtében be tudjuk fogadni mindazt, amivel meg akarsz bennünket ajándékozni! Segíts nekünk, hogy tapasztalatilag tudjuk megélni, átélni, hogy milyen nagyszerű dolog, és lelkileg mennyire gazdagító a Veled való kapcsolat! Ámen.

Kérdező: A 36/3798-as levélben kérdezi valaki, hogy elítélendő-e az, aki tehetné, de nem akar dolgozni. Ki lehet-e valamivel zökkenteni pl. a lusta diákokat?

Feri bácsi: Azért, mert lusta, nem ítéletünk el senkit. Nem tudjuk, hogy mit örökölt, milyen hatások érték, a kegyelem és az akarata hogy dolgozott össze benne. Ezt nem tudjuk senkiről. Tulajdonképpen önmagunkról se. Ilyen értelemben magunkról se mondhatunk elítélő, jogi, bírói ítéletet, amely szankcióval, büntetéssel jár.

A magam részéről mindent el kell követnem, hogyha én látom, hogy te egy lusta alak vagy, akkor ezt elmondjam neked, és zökkentselek ki, ahogy csak bírlak. De nem erőszakkal. A magam részéről mindent meg kell tennem, hogy a Jóisten előtt majd ne mondhasd azt, hogy én rábólintottam a te viselkedésedre.

Pál tanításában találunk egy olyan mondatot, hogy aki nem dolgozik, az ne is egyék.

Én biztos vagyok abban, hogyha a világ vezetőit bezárnák egy terembe, és azt mondanák nekik, hogy amíg meg nem egyeznek, nem kapnak enni és inni, akkor nagyon gyorsan megegyeznének.

A probléma másik oldala viszont az, hogyha túl engedékeny vagyok, akkor bizony bűnrészes vagyok. Akkor lovat adok az illető alá. Ha egy gyerek azt veszi észre, hogy a magtartásáért nem ő viszi el a balhét, hanem az anyuka meg az apuka, akkor ő ezt kihasználja. Ügyelni kell – szerintem – arra, ha valaki valamit tesz, annak a következményét is vállalja. A lényeg az, hogy ítéletet nem

mondhatok fölötte. Nem jár iskolába? Jó, akkor meg fogsz bukni. A következményt neki kell vállalni.

Azt senkiről nem tudjuk, hogy mi van a lelke mélyén.

Olyan kísértést, olyan karmikus gubancot nem hoztunk magunkkal, amit az Isten kegyelmével ne lehetne leoldani. Ez egészen biztos. Csak ne a másíknak akarjam ezt megoldani, hanem saját magamban. Olyan feladatot az Isten nem ad, hogy a másíkat faragjam. Te csak elmondhatod neki, és csak ezzel segítheted.

Ismeritek ezt a Bokor éneket: Megkötöm magamat Isten kötelével. Az első szakaszban lévő mondatot: 'szabadságom, Uram, Néked visszaadom, csak a szeretetre formáld át tudatom', én már húsz éve így javítottam: 'szabadságom, Uram, Tőled elfogadom, hogy a szeretetre formáljam tudatom.' Tehát ne toljam a felelősséget az Istenre!

Ennek van egy utolsó versszaka, melyben eredetileg ezt énekeltük:

'Megkötöm magamat baráti kötéllal, testvéri közösség tartó kötelével, Testvér, ha eloldnám kettős kötelékem, szembesíts magammal, légy felelős értem.'

Én úgy fogalmaztam át: 'Szembesíts magammal, légy a tükör nékem!'

Nem felelős értem a másí, hanem tükör. A tükörtartáshoz hozzátartozik, hogy a másíknak szóljak, de a szólás nem lehet dirigálás, nem lehet erőszakoskodás.

Abba nem mehetek bele, hogy az illető ne azt élje meg, hogy neki belülről kell látni azt, hogy amit tesz, azt a szíve békéjéért teszi.

Kérdező: Feri bácsi! Az elmúlt alkalommal mondtad, hogy minden szentség igazolható Jézussal. Megbeszélnénk ezt?

Feri bácsi: Azt mondta Jézus: *merítsetek be minden népet.* Ez az egyház szerinti keresztség alapja. A következménye: Ő a szőlőtő, mi a szőlővesszők.

Elküldöm a Szentlelket, – ezt a bérnálásban éli meg az egyház.

Jézus az Oltáriszentséggel táplál bennünket, – a Jn 6-ban végig erről beszél.

A Jn 20;23-ban azt mondja Jézus: „*ha valakinek megbocsátjátok a bűneit, megbocsátják azoknak*” — ez a bűnbocsánat szentsége.

A betegek szentsége: Jakab 5;14-ben ez olvasható: „*gyengélkedik valaki köztetek? hívassa el magához a gyülekezet véneit és imádkozzanak fölötte, kenjék meg olajjal az Úr nevében,*” Jézus egy alkalommal elküldte a tanítványokat, hogy 'menjete, és gyógyítsatok betegeket'.

Ennek következménye az, ami a Mk 6;13-ban olvasható az apostolokról, hogy: „*sok démonok kihajtottak és sok gyengélkedőt kentek meg olajjal és részesítettek gyógykezelésben.*”

A házasság szentsége a Mt 19;6-ban írottal támasztható alá: „*Amit tehát az Isten egybekapcsolt, ember ne hogy szétválassza.*”

A papszentelés ezzel a mondattal támasztható alá: „*Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket.*” (Jn 15;16)

Tehát az a hiteles, ha Jézus hív valakit papnak!

Szerintem nem sokat hív így az Úr. Engem viszont tényleg Jézus hívott papnak.

Kérdező: A közösségi összejövetelekről

Feri bácsi: Közösségbe az ember azért megy, mert van Jézusnak egy olyan megjelenési formája, hogy „*ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.*” (Mt 18;20)

Amikor mi itt összejövünk, akkor általunk tud Jézus megjelenni itt. Ez a mi Jézus nevében való összejövetelünk következménye. Ő ezt felajánlotta nekünk, és ezáltal mi meg tudjuk idézni Jézust. Azért jövünk ide, hogy Ő itt jelen legyen. Vele akarunk találkozni. Ezért szólhat mindenkiben az Isten Lelke! Ennek a találkozásnak a tartalma akkor hat ránk, tehát Jézus akkor tud szeretetben gazdagítani, ha a hármasszabályt ismerjük.

Az első: úgy jövök ide, hogy mindig van adnivalóm. Ha más nem, akkor egy gondolat vagy egy kérdés!

Bizony, a kérdéssel is adok, hogy a testvérek abban is tisztábban lássanak. Ez azt jelenti, hogy a közösségi összejövetelekre készülnöm kell.

De ha valaki azért jön, hogy itt szerepet vállaljon, akkor azt le szoktam állítani, mert ide tanulni jövünk, és nem tanítani.

A másik is egy lelki alapállás, egy belső hangoltság eredménye. Az, hogy én innen mindig gazdagabban megyek el, mert nyitott vagyok. Olyan nincs, hogy úgy megyek el, hogy arra gondolok: ma kár volt idejönni.

Épp ma kaptam valakitől egy levelet, amiben azt írja, hogy volt Medjugorjében, ahol nagyon megérintette őt az Isten Lelke. Az egész biztos, hogy ebben nagyon sokat jelentett az a közösség, amivel ment.

Ha valaki nem úgy megy egy jézusi közösségbe, hogy ő onnan biztos hogy többként jön vissza, az bizony csalódott lesz. A Hang-közösség tagjai már ezzel a nyitottsággal mentek nemrég Medjugorjébe. Tudva és remélve, hogy ott kapni fognak. És a Szűzanya mindezt igazolta, mert túláradoan többet kaptak, mint amit reméltek.

Tehát amikor közösségbe jövünk, nekünk tudni kell, hogy azért is jövünk, mert van adnivalónk, és kapni is fogunk.

A harmadik szabály megint egy belső hangoltság eredménye. Ez pedig az, hogy azok a testvérek, akik itt vannak, legalább annyira szeretnek engem, mint én őket. Ha valaki keményebben szól, nem sértődöm meg. Mert ki mondaná meg nekem azt, ami a hibám, ha nem azok, akikről tudom, hogy szeretnek engem, és jót akarnak.

A közösség vezetőjének feladata az, hogyha felmerül egy téma, és a hozzászólásoktól szikrázik a levegő, akkor ezt úgy irányítsa, hogy a szeretet ne sérüljön.

Kérdező: *Mi a különbség az újjászületés és a Lélekkeresztség között?*

Feri bácsi: Testvérek! Az újjászületés olyan, mint amikor a kiscsirke kijön a tojásból. Kezd mindent másképp látni. Ez a kiscsirke még azt sem tudja, hogy ő nem kiscsirke, hanem sasfióka. A kisudvarban együtt kapirgál a többiekkel, s amikor a kerítéshez ér, úgy gondolja, hogy ott a világ vége. Eszik, totyakosodik. Jön a gazda, és azt mondja: ez a sasfióka tyúkanyóvá válik? Ez egy sasfióka! Megfogja, és feldobja. A sasfióka leesik. Addig dobálja, míg megerősödnek a szárnyai. S akkor át tud repülni a kerítésen. – Hóhó! Nincs itt a világ vége! Nincs is vége a világnak!

Ahol a Lélek, ott a szabadság! (2Kor 3;17) Ebben teljesen igaza van Pálnak. A Lélekkeresztség nemcsak azt jelenti, hogy tanúságot tesztek Jézusról, hanem erőt kapok. Jézus azért is mondta tanítványainak: várjatok, majd erőt kaptok felülről, és akkor tanúim lesztek.

Kérdező: *Miért gyűjtötte Jézus kettesével a tanítványait?*

Feri bácsi: Törekedett arra, hogy a személyek közötti kohéziós kapcsolat erős legyen abban a társaságban, akit Maga köré gyűjt. Testvéreket, rokonokat hívott. Annyiban volt ez tudatos, hogy ezt az erőt fontosnak tartotta. Ha olyannal találkozott, akit alkalmasnak talált, akkor a testvérét is hívta, mert volt köztük egy olyan összefonódás, amivel úgy gondolta, tud valamit kezdeni. Jézus egy nagyon normális, okos ember volt! Ő nem csodák tevésével akart senkit senkivel összekovácsolni!

Kérdező: *Beszélhetnénk a tíz leprás meggyógyításáról?*

Feri bácsi: Jézus azért jött, mert az univerzális hitet akarta erősíteni. Azért küldte Jeruzsálembe a papokhoz a meggyógyított leprásokat, mert tudta, hogy ezek között van egy idegen, a többi pedig nem fog visszajönni hálálkodni. Miért nem fognak visszajönni hálálkodni? A többi kilenc azért nem jött vissza, hogy meg

ne sértse a Törvényt. Azt élték meg, hogy az az Isten akarata! Azért nem mentek vissza hálát adni. És amikor az az egy visszamegy, Jézus azt mondja: Hányat gyógyítottam meg? Hol a többi kilenc? Mindenki tudta, hogy hol vannak. Csak ez az egy jött vissza hálát adni. A többi olyan szentnek tartja a Törvényt, hogy egy ilyen isteni csoda hatására sem akarták megszegni.

Érdekes, hogy Jézus nem leplezte le a Törvényt, hanem rábízta az emberekre, hogy gondolkozzanak el ezen. Alakítsátok át gondolkodástokat, belülről jöjjetek rá, hogy ez milyen helytelen.

Gondoljatok arra az esetre, amikor Keresztelő János a börtönben van, és elküldi a tanítványait Jézushoz azzal a kérdéssel, hogy: Te vagy az, akinek el kell jönni, vagy mást várunk? Az a Keresztelő János, aki látta, hogy galamb képében rászállt Jézusra a Szentlélek, és hallotta a hangot, hogy Ő a Messiás. És ez az ember a börtönben elbizonytalanodik.

Keresztelő János nem alakította át a gondolkodását. És Jézus mit üzen neki?

Azt, hogy Én vagyok? Nem! János! Gondolkozz el azon, mit mondtak a próféták: ha jön a Messiás, a vakok látnak, a sánták járnak.

Jánosban az élt, hogyha jön a Messiás, világuralom lesz. Most meg börtönben van. Nem lesz világuralom? Neki nem volt átalakítva a gondolkodása, ezért küldi a tanítványait Jézushoz.

Testvérek! Ha nem tudnátok, a Szűzanyának se volt átalakítva a gondolkodása. Csak ő kész volt arra, hogy amikor probléma volt, mindjárt alakította a gondolkodását. Olvashatod: 'Mária szívébe véste szavait, és el-elgondolkodott rajta.'

Belülről kezdte átalakítani a gondolkodását. Ő igazán ismerte a fiát, de azt mégse tudta, hogy az ő fia nem az, aki majd itt világuralmat csinál.

Az Úr Jézus nagyon bölcsen Máriát választotta anyjául, mert igazolni akarta az egész világ előtt, és ezáltal tanítani bennünket, hogy nem a vérkötélék a legfontosabb. Jézus még az anyját is megtagadta! „*Ki az én anyám? Ki az én testvérem?*” (Mt 12;48) Azt tudta, hogy ezt sértődés nélkül elmondhatja. Ettől Mária nem fog magába roskadni.

Hallatlanul döntő dolog a gondolkodás-átalakítás, és eléggé ki vagyunk téve annak, ha nem megfelelő irányba alakítjuk a gondolkodásunkat, akkor elmegyünk Jézus mellett. **A Szentlélek csak azt tudja újjászülni, aki Jézus szerint alakítja a gondolkodását**, nem pedig Buddha vagy Krisna szerint. Akkor mondhatjuk, hogy Jézus szerint alakítjuk a gondolkodásunkat, ha a döntéseimet annak megfelelően hozom, hogy Jézus így gondolta, illetve Jézus nem így gondolta. Mivel ezt állapotszerűen nem tudom megtenni, így nem is az a legfontosabb, hogy én mindig Jézus szerint gondolkodjak és tegyek, hanem az, hogy az erre való törekvésemet ne tagadjam le. – Valahogy úgy, hogy: 'Most

nem úgy döntöttem, Uram, ahogy Te tetted volna, bocsáss meg, hátha holnap jobban sikerül!’

Ha megfigyelitek, nagyon érdekes, hogy a Szűzanya emberileg közelebb van hozzánk, mint Jézus. Ez azért van, mert Máriának is volt objektív bűne. Szubjektív az lenne, ha tudva és akarva tett volna olyat, amit az Isten nem akar. Objektív bűne azért volt, mert amikor este visszanézett a napjára, akkor ő is azt mondta, hogy bizony, ha újra kezdeném a mai napot, valamit másképp csinálnék. Jézusnál meg ilyen nem volt.

Mária példátlan példát adott nekünk abban, hogy az, aki a Szentlélekkel találkozik, és hallgat rá, az valamiképpen Jézust jeleníti meg az életében. Amikor a Szentlélekkel találkozott Mária, akkor indult el Jézus élete a Földön. Amikor mi a Szentlélekkel találkozunk, akkor igenis valamiképp megjelenül Jézus élete. Ez az újjászületés folyamata.

Kérdező: A szeretetnek igazságban, az igazságnak szeretetben kell megnyilvánulnia. Mondanál erre példát?

Feri bácsi: Arról az egyetlen igazságról van szó, hogy szeretnünk kell egymást. Ez erkölcsi igazság. Szeretnünk kell egymást, és ebben kell megnyilvánulnia a magatartásomnak is.

Pl.: nem jelentem fel azt, aki betört a házamba. Itt az igazság szeretetben nyilvánul meg. Szeretnem kell őt. Nincs arra jogosítványom, hogy őt a jogi igazságszolgáltatással sújtsam, vagyis büntetést kapjon azért, amit csinált. A szeretetnek meg igazságban kell megnyilvánulnia, mert minden mindennel összefügg. Az okosság, az óvatosság és a bölcsesség együtt kell hogy legyen ahhoz, hogy az ember harmonikusan tudjon élni Jézussal. Úgy is mondhatnám: oly módon kapjon szabad utat bennem az Úr Jézus szeretete, hogy – mindenkinek a lehető legjobbat akarva – az igazság harmóniában legyen a szeretettel.

Ugyanúgy, ahogy Jézus kiűzi a kufárokat a templomból. Jézus állandóan arról beszél, hogy a szeretet nem alkalmaz erőszakot. Erre ostort fon, és kizavarja a kufárokat. Erre van, aki azt mondja: lám, erőszakot alkalmazott.

Ez azért nem igaz, mert először is, ott minden ember tudta, hogy ennek az embernek igaza van. Elmondta, hogy ’rablóbarlanggá tettétek Atyám házáat. Takarodjatok!’ És felborogatta a pénzváltók asztalát, és az ostort az állatok kihajtására használta. (Jn 2;14-16)

Alapjában véve nem az erő megnyilvánulása miatt kénytelen kimenni onnan az, aki nem oda való, hanem azért, mert Jézusnak igaza van.

Tudjuk Róla, hogy Ő a szeretet, és ez itt most így nyilvánult meg igazságban. Az viszont biztos, hogy a gyakorlati életben nem könnyű mindezt világosan látni.

Kérdező: Használta-e Jézus emberi életében az istenségét?

Feri bácsi: Önmagára vonatkoztatva nem alkalmazta. Egész biztos, hogy Neki nagy tekintélye volt a rokonság, az ismeretség körében, mert látták Rajta, hogy nagyon okos, talpraesett, ugyanakkor nem mindennapi ember.

A karizmák is mind emberi képességek. És Jézus azt is állította, hogy 'ti még nagyobbakat fogtok tenni, mint Én'. Csodákat tett, de nem a Maga számára, hanem mások számára.

A zsidók még ki se merték mondani Isten nevét!

Erre olyan csodákat tett, amelyekre nem lehetett azt mondani, hogy ez Istentől független. Meggyógyítja a vakon születettet! Ilyet még senki nem hallott! Ilyet Isten nélkül nem lehet tenni – mondja a meggyógyított!

Az ember is tud a szeretettel gyógyítani. Most kezd divatba jönni a fényadás. A lényege az, hogy egyre jobban átélem azt, hogy szeretet vagyok. A másik, aki itt van, rászorul valamire. És amikor az én szeretetem árad feléje, akkor az én szeretetem az Isten szeretetéből merít. Amikor a kezed ráteszed valakire, szinte érzed, hogy árad a kezedből az erő, mint egy meleg sugár. Mindenki tud gyógyítani, csak nem egyforma intenzitással.

Jézus, mint ember, az istenségét soha nem vette igénybe a saját érdekében. Csak a mi érdekünkben vette igénybe. Még véletlenül se mondhatjuk, hogy könnyű volt Neki!

Annyira valóságos ember volt Jézus, hogy vannak irányzatok, melyek tagadják istenségét. Annyira ember volt! Sírt, nevetett, viccelt, falánk és borissza ember volt! Semmi fakírság!

Kérdező: Jézus másért élt. Nekünk hogyan kell másért élni?

Feri bácsi: Úgy, ahogy példát adott nekünk. A Szentlélek másik nagy zsenialitása az, hogy kivétel nélkül minden ember, ha Jézust ismeri, a négy evangélium Jézusát, akkor valamiképpen rá tud érezni arra, hogy itt és most Jézus hogyan gondolkodna, szólna, cselekedne. Ha erre nem jön rá az illető, akkor segítségül ott van Jézusnak a közösségben való megjelenési formája.

A másért élés alapelvei: nem ártok, megbocsátok, és segítek, ahol tudok. Ez az univerzális hit! Az evangéliumok Jézusa a mi alapunk, és Őt nagyon határozottan kell képviselnünk. Jézussal lehet találkozni a megjelenési formáiban. A hat megjelenési formájáról többször ír a Hang. Ezt sehol sem tanítják, még a teológián sem!

Kérdező: Mit jelent az, hogy mindenkinben benne van Jézus rászoruló módon?

Feri bácsi: Van egy magatehetetlen ember, és egy, aki valamin problémázik. Amikor nekem döntenem kell, hogy melyik mellé álljak, akkor inkább a nagy beteget válasszam.

Kérdező: És aki a Sátán gyermeke?

Feri bácsi: Annak a számára az Isten lehetőség. Lehetőség arra, hogy térjen meg! Ez azt jelenti, hogy: 'Csak önmagának használna, ha felismerne Engem ez az ember önmagában!'

A pokolban is jelen van az Isten létbentartó módon.

Kérdező: Miért nem imádkozott Jézus a Sátán gyermekeiért?

Feri bácsi: Azokért azért nem imádkozott, mert mindenkinek belülről kell igent mondania a boldogságra. Mondtam már, hogy a teremtésről nem tehetünk, de hogy boldog legyek, ahhoz belülről kell rájönnöm arra, hogy az Isten az én boldogságom forrása. Kívülről senkit nem lehet erre rávenni. Ha az Isten meg tudná tenni azt, hogy belülről mindenkit meg tudna téríteni, akkor már nem lennénk emberek. Bábuk lennénk. Ilyen értelemben mondta azt, hogy 'ezekért nem imádkozom. Ezeken nem tudok segíteni' (Jn 17;9).

Egy vizsgán is csak annak érdemes sügni, aki tud valamit.

Akikért Jézus nem imádkozott, azok azért jöttek le a Földre, hogy keresztbe tegyenek mindenkinek, akinek csak tudnak. Nemcsak a jóknak! Ezek egymást is marják. Amikor egy ilyen ember meghal, magával viszi a szenvedésének a tudatát, és egyszer belülről rá fog jönni, hogy neki meg kell térni. Amikor már vágykeresztségben él, akkor válik hatékonyá az érte mondott ima.

Jézus azt mondja Péternek: *lám a sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én azonban könyörögtem érted*, – Ebben a következő az érdekes: nem azt mondja, hogy megtérj, hanem – *nehogy kifogyjon a hited, és te amikor visszatérsz, megszilárdítsd testvéreidet*. (Lk 22;31-32) Tehát belülről döbbensz rá arra, hogy mit kell tenned.

Kérdező: Felvállaltam egy nehéz feladatot.

Feri bácsi: Arra ügyelnetek kell, hogy olyat nem szabad felvállalnotok, amiről tudjátok, hogy nem bírjátok elviselni.

Az Isten soha nem ad olyan keresztet, amihez ne adna erőt. Vagy csökkenti a keresztet, vagy növeli az erőt, ha Őbelé kapaszkodtok. De a józan ész soha nem szabad kikapcsolni. Amit nem bírunk vállalni, az nem Istentől jövő kereszt.

1999. 10. 14.

Feri bácsi imája: Jézusunk! Hálásan köszönjük ezt a megjelenési formádat! Olyan jó tudnunk, hogy valóban, amikor akarunk, akkor tudunk Veled élő kapcsolatba kerülni. Amikor csendben, magányban vagyunk – ahogy a testvérem is mondta –, milyen jól tudunk beszélgetni Veled, hiszen kegyelmi módon ott vagy a szívünkben – lelkünkben. Az az ígéreted is nagyon igaz és szent, hogy aki Téged szeret, hozzá mész, és nem akármilyen lakást, öröklakást vesz el Te mibennünk. Aztán van egy ilyen megjelenési formád: ahol összejövünk a Te nevedben, Te ott jelen vagy. Ez a titokzatos módon való jelenléted. Értelmileg ezt nem tudjuk, de elhisszük, mert Te mondtad, és Te a Tieid számára mindig olyan csodálatos „falatokat” adsz, szellemi-lelki „falatokat”, amelyek erősítenek, gazdagítanak bennünket. Köszönjük, hogy Tebenned tényleg nem lehet soha csalódni. Arra kérünk, szeretettel, hogy a hitünket, tehát ezt a benső látásunkat erősítsd most is, ebben a rövid kis időben, hogy ebben a megjelenési formádban is Rád figyelve Tebelőled tudjunk gazdagodni. Köszönjük, hogy meghallgattál! Ámen.

Kérdező: A Jn 14;21-ben azt mondja Jézus: „Aki magánál tartja a parancsolataimat és megőrzi azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az Atyám, én is szeretem őt és kijelentem annak magam.” Ez a „kijelentem annak magam” azt jelenti, hogy megtapasztalást ad?

Feri bácsi: Igen! Biztos! Egészen biztos! „Aki magánál tartja a parancsolataimat és megőrzi azokat” – azt jelenti, hogy Őt kell megismerni. Testvérek! Nem is tudjuk mi ezt felfogni – szerintem –, hogy mekkora hallatlan nagy adománya az Istennek az, hogy mi pont ebben a korban élhetünk, és pont olyan körülményekben, amelyben Jézusra úgy tudunk rálátni, mint sehol másutt a világon. Mert Jézusról sokfelé beszélnek. Közösségekben jönnek össze, és teszik, amit tesznek, de...

Valaki azt kérdezte a Hangtól, hogy miért nem jó több közösségbe járni. Ezek szerint ne járjunk utána, hogy hol van az a hely, amely a mi számunkra a leggyümölcsözőbb?

Ti mit gondoltok erről? Mire kell figyelni? Nem elég, hogy Jézussal foglalkoznak?

Erre a Hang ezt válaszolta:

Oda menj, ahol a felmerülő kérdéseidre értelmet megnyugtató választ kapsz!

Testvérek! Mi fejlődő lények vagyunk. Tegyük fel, elmegy valaki egy gyülekezetbe. Hallgatja, amit tanítanak, tetszik is neki, de ha kezdi használni az eszét, akkor rákérdez dolgokra. Kétségek merülnek fel benne.

Ezért mondom, hogy értelmet megnyugtató választ kell kapnunk.

Ezért mertem én Inárcson az első prédikációmban azt mondani, hogy: itt már sok pap beszélt, és mindenki azt mondta, hogy 'hallgassatok rám, akkor béke lesz bennetek, a családokban'. Úgy hallottátok, hogy most egy olyan pap jön, aki másképp beszél. Ez igaz. Én azt mondom: hallgassatok magatokra! Magadra hallgass, a saját eszedre! Mert ahogy az eszeddel egyre tisztultabbá teszed a bensődet, úgy egyre nagyobb igényed lesz arra, hogy Jézusban gazdagodj.

Amikor mi arról beszélünk, hogy önmagunkért felelünk mindenkivel kapcsolatban, az azt jelenti, hogy amit jónak látok, azt kell tennem. A kötelekeimről tudomásul kell vennem, hogy kötelekek, akkor is, ha vérkötélék. Legalább elvben tudnom kell, hogy nem egyszerre fogok meghalni a gyerekemmel, nem egyszerre fogok a Mennysországba jutni vele, stb. A házastársal sem! Ezért a kötelekeinket le kell oldani!

A megoldás az, hogy annyira legyek **megkötözve az Istennel**, hogy más már ne férjen oda! Ez jelenti azt, hogy **Ő abszolút első** az életemben! Ő mondja meg, hogy ki a második, ki a harmadik.

Ha megkérdeznek, hogy hová jártok, nyugodtan mondjátok meg, hogy oda, ahol a kérdéseinkre szívet és értelmet megnyugtató választ kapunk. És ezt ajánljátok fel mindenkinek. Mivel fejlődni képes lények vagyunk, a gondolkodásunknak megfelelően jönnek a kérdések, és rendeződnek a dolgok. Ha valaki úgy érzi, hogy ő még kezdő, a másik meg haladó, az nem baj, mert az a Jézus, aki mindegyikünkben él, mindig egy témát fejteget. Azt, hogy szeretnünk kell egymást. Ez az univerzális hit. Ha ezzel foglalkozunk, mindig lesznek olyanok, akik egy idő után itt hagynak bennünket, mert felmerül bennük, hogy: az anyósom is ember? a szomszédom is? a főnököm is?

Mi nagy hangsúlyt teszünk arra, hogy elvileg ne tagadjuk le a jézusi tanítást. Akkor sem, ha a gyakorlatban még nem is tudjuk mindig megvalósítani. Nem kíván tőlünk lehetetlent az Isten, de azt tudomásul kell vennünk, hogy a hitünk gyenge lábakon áll. De Jézus azt is igazolta, hogy a hitünk növelhető. Ezt onnan tudjuk, hogy szidta azokat, akiknek még gyenge volt a hitük. Ebből az következik, hogy a hit növelhető, erősíthető.

Mi itt azért jövünk össze, hogy elméletileg kitisztázzuk azt, hogy mit is jelent az, hogy **Jézus az ÚT**, és megbeszéljük, hogy ezt a gyakorlatban miképp tudjuk megélni, megvalósítani.

Hogyan erősíthető a hit? Csinálj úgy, mintha hinnél!

Ma az én fellelvő közösségemben felmerült az a kérdés: Mit értett Jézus az alatt, hogy adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené?

Körbement a kérdés, hogy: mennyi százalékot adunk mi az Istennek, és hogyan adjuk?

Én itt a közösségekben azt szoktam mondani, hogy legalább két szó legyen a reggeli ima: „Uram, Veled és Érted!” Veled a szándék, Érted a cél. Így ekkor már egész nap ez fog hajtani.

Ez elvileg igaz, de ezt naponta többször el kellene mondani. És ahányan vagyunk, az annyiféleképp jelenti azt, hogy: „Érted és Veled”.

A megbeszélés során abban egyeztünk meg, hogy a másért élésben éljünk az Istenért, mert különben is minden az Istené. Nekem azt kell igazolnom, hogy minden az Istené. Hogy ezt mennyire tudjuk tenni, az a hitünk és a szeretetünk függvénye.

A Hang többször mondja, hogy a hit és a szeretet olyan, mint egy sín pár. Ezt kell finomítani, erősíteni, egyre mélyebben megélni, és akkor bizony ellensége lesz az embernek saját háza népe.

Visszatérve arra a kérdésre, hogy hová járj közösségbe, én azt mondom: Ha van módod, menj el több helyre, figyelj oda, és ahol értelmet megnyugtató választ nem kapsz, ott vedd a kalapod. Használd az eszedet, mert attól vagy ember! Nem akarom én az értelmet a legfőbb helyre állítani, mert Jézus a szívet állította a legfőbb helyre, a szeretetet. A szív a törekvésközpontot jelenti Jézus szavai alapján. „*Szív bőségéből szól a száj.*” „*Tanuljatok tőlem, mert szelíd és alázatos szívű vagyok*” – mondta. És a tanítványait úgy küldte, hogy: „*tegyetek tanítvánnyá minden nemzetet*” (Mt 28;19). A tanítvány pedig állapotyszerű tanuló! Az eszünk a legfőbb eszköz arra, hogy a bennünk lévő szeretet tisztítson meg bennünket.

Mindent el lehet rontani. A rossz nem más, mint az elrontott jó. Minél nagyobb jót rontok el, annál nagyobb rossz jön ki belőle. Gondoljatok csak a házasságokra! Ott lényegében a szeretet romlik el, és ennek lesz a következménye, hogy a lelki sebeket, idegi kimerültségeket emiatt szenvedik az emberek. Tehát az eszünket, mint legfőbb eszközt – szerintem – nagyon fontos használni. Az a jó, hogy ez nem iskolázottság kérdése. Józan paraszti ésszel is mindenki láthatja azt, hogy mi jó neki. Ez tehát az a bizonyos univerzális hit, hogy ember vagyok, és a másik is ember.

A múltkor azt mondja valaki, hogy milyen jó ide jönni, mert olyan testvéri a légkör. Itt tiszta hangot hallok, és nem bántanak, hanem szeretnek. A problémáimat testvéri módon kezelik.

A misén látok könnyes szemű embereket, akik elmondják: 'Feri bácsi! Most voltam elsőáldozó!' S még meg sincs keresztelve!

Gondoljatok csak arra, hogy Jézus középre állított egy zsidó gyereket, és azt mondta: „*ilyeneké az Isten Királysága*” (Mk 10;14). Az se volt megkeresztelve! Mi ráérezünk a szeretet belső szabadságára, és ahhoz, hogy a fejlődés ne álljon meg, nagyon fontosak a lelki élmények. Az élményekből tud táplálkozni egy

igazán hatékony élet. Ilyen a Lélekkeresztség kérése! A Lélekvárás nagyon fontos. Az a kis csoport is, a tanítványok, pünkösdkor a Szentlélektől megérintve indultak el az útjukra.

Én a következőért tartom a Szűzanyát példátlan példának: amikor megérintette őt a Szentlélek, megjelent Jézus a Földön.

Kellene, hogy legalább negyedévenként egyszer nem azért jönnénk össze, hogy beszélgezzünk, hanem azért, hogy imádkozzunk. Fontos lenne egymás fölött imádkozni. Már az is nagy élmény, ha a testvérek körülállnak valakit, imádkoznak fölötte, és kérik a Szentlelket. Azt is tudjuk, hogy amit ketten-hárman egyetértésben kérünk, azt megkapjuk (Mt 18;19) A Lk 11;13-ban mondja Jézus: „*mennyivel inkább fog az égi Atyátok Szent Szellemet adni azoknak, akik kérik*”. Nekünk igenis kérni kell a Szentlelket. A tanulás, a tisztánlátás nagyon fontos, de át kell állnunk arra, hogy legyen egy olyan napunk, amikor az imára tesszük a hangsúlyt.

Kérdező: A Lélekkeresztségről mondanál valamit?

Feri bácsi: A Lélekkeresztség egy olyan Isten-élmény, amikor belülről azt éled meg, hogy szerelmes beléd az Isten. Ez belülről tör föl. És ez olyan tiszta, örömteli, fényes, olyan egyértelmű és egyszerű! A problémáidat illetően minden a helyére kerül, letisztul. Magad is érzed, hogy küldetésed van. Ezt nem lehet magadban tartani. Ezt másnak is el kell mondanod. Beleőrülnél, ha nem osztanád meg valakivel. Úgy terjed benned ez az érzés, mint a tűz! És aki elhiszi, hogy van Lélekkeresztség, az vágyik utána, imádkozik érte, imádkoznak fölötte, és megkapja, amikor az Isten jónak látja.

Ennek a menete a következő: Ezt először a hit bázisán kell elfogadni.

Ezután – pl. itt – a húsz jelen lévőből kihúzol négy nevet, akik köréd állnak, és rád teszik a kezüket. Ezután te hangosan imádkozol.

’Édes Istenem! Kérlek, küldd el Szent Lelkedet! Én nagyon szeretnék betölteni a Lelkessel, mert tanítványod akarok lenni. Én tanúságot akarok tenni Rólad. Használj föl úgy, ahogy akarsz! Ámen.’

Ezután az a négy testvéred is hasonló imát mond fölötted, és ha a jelenlévők közül valaki indítást érez, az is imádkozhat. Ha vége az imának, kihúzol egy újabb nevet, aki Szentírást nyit neked. Jézus most ezt küldi neked, gondold át, elmélkedj fölötte. Én azt tapasztaltam, hogy aki fölött így imádkoztunk, abban valami végbement. Többnyire sírt a meghatottságtól.

Aki Lélek-kereszteltté válik, annak a Galata levél 5;22-25-ben írottak, a Lélek gyümölcsei, valahogy mind kibontakoznak a lelkében. Egy idő után ezt lehet látni.

A Lélekkeresztséget nem lehet elfelejteni. Ha visszagondolsz rá, az nemcsak egy emlék, hanem erőforrás is.

***Kérdező: Én nagyon gátlásos leszek, ha mások előtt kell imádkoznom.
Az imával kapcsolatban Jézus azt mondja, hogy menj be a belső szobádba.***

Feri bácsi: Ezt értelmileg helyre kell tenni. Jézus ezt azért mondta, mert a zsidóknál voltak az u.n. imaszíjak, amelyek jelezték, hogy hány imát mond el naponta az illető. Ez hivalkodó volt. Ezért mondta Jézus, hogy ne így tegyetek. Ne azzal dicsekedj, hogy mennyit imádkozol!

Az apostolok tíz napig várták a Szentlelket. Beszélgettek és imádkoztak. Maga Jézus is zsoltárokat énekelve ment, és a nyilvánosság előtt is imádkozott. Gondoljatok a Jn 17. fejezetében elmondott imájára, amikor a tanítványaiért imádkozik!

A nyilvános imának is megvan a helye és a magánimának is. Azt merem mondani, hogy amikor te egyedül vagy, akkor tudod igazán fölmérni, hogy hol tartasz az Istennel. A közös imának viszont van egy érdekes összefogó ereje is. Emlékszem, az egyik közösségben úgy imádkoztunk, hogy – spontán – egy mondatot mondott az egyik, a másik ehhez kapcsolódott, szintén egy mondattal, és így szinte dobáltuk össze a gyöngyöket. Csodálatos volt!

Van körima is, amikor mindenki egy rövid imát mond. Előfordulhat, hogy valaki még nem tud hangosan imádkozni. Erre azt szoktam javasolni: ha elhiszed, hogy Jézus itt van, akkor legalább annyit mondj: Köszöntelek, Jézus! Ámen.

De volt, aki első alkalommal még ennyit se tudott mondani. Idő kell hozzá.

Gyakorolni kell, testvérek! Tudom ajánlani, hogy amikor egyedül vagy, olvass egy részletet az evangéliumból vagy a Hang-könyvből, és gondolkozz el, hogy: - Uram, mit adtál most ezzel? Kezdj el beszélgetni Jézussal!

Megértem, hogy ehhez nem vagyunk hozzászokva. Úgy beszéljess az Úr Jézussal, mint ahogy az emberekkel beszélgetsz!

Vannak olyan családok, akik esténként a gyerekeikkel együtt imádkoznak, és említette valaki, hogy ilyenkor a gyerekek szokatlanul okosakat mondanak.

Megköszönik a napot, átgondolják a tetteiket.

Bizony érdemes gyakorolnunk – egyedül is – hangosan imádkozni.

Kisbaba voltam, amikor bejött egy óvoda a templomba, megállt a rácsnál, és hangosan imádkozott. Így: Jézuska, vigyázz rám, hogy ma ne kapjak ki! Ezt elmondta háromszor, meghajolt, és kiment.

Tehát higgyem el, hogy Valakivel beszélek, amikor Jézushoz szólok! A hit képesség, amit gyakorolni kell, különben elgyengül. Ha gyakoroljuk, akkor erősödik. Ez a képesség természete. Ha én a hit képességét gyakorolom, akkor az erősödni fog bennem.

Mindenkinek, aki az Úr Jézusban komolyan hisz, a lelkében van egy olyan szentély, ahová senki nem léphet be. A legbensőbb világomban én az Istennel vagyok. De minden embernek van egy élete kifelé is, ami azt jelenti, hogy Jézussal járom az életemet, és meg kell tanulnom úgy beszélni Vele, hogy az kifelé megnyilvánuljon.

Kötött imát úgy érdemes mondani – Loyolai Szent Ignác szerint –, hogy megállsz egy-egy szónál, és azon elgondolkozol. Mert megvan a veszélye annak, hogyha rutinból mondom, a Jóisten még figyeli, de én már nem!

Kérdező: Mi a contempláció?

Feri bácsi: Ez az imának egy más szintje. Pl. elgondolod, hogy karácsonykor ott vagy a betlehemi istállóban, jönnek a királyok, te pedig egy szolgálólány vagy. Fantáziálsz, hogy mi és hogy volt ott. A döntő az, hogy egy szintig el kell mennem, ahol majd az Isten kikapcsolhat engem, és vihet tovább. Akkor lehetnek benső látomásaim, olyan megtapasztalásaim, mint amilyeneket a szentektől is olvashatunk.

A misztika tulajdonképpen mindig kapcsolatban van az aszkézissal. Egyik a másik nélkül nem létezik. Misztikus vagy? Tehát aszketikus. Mi az, hogy aszketikus? Önfegyelmet megélő. Önmagadon uralkodni tudó. Böjtöket vállaló. Önmagadtól szükségleteket megtagadni tudó.

Az igazi misztikus nem a világtól elszakadt, hanem két lábbal a világban élő ember. A szíve-lelke mindenkivel azt érzékelteti, hogy bár a Földön élünk, de nem a Földért!

A józanságot nem szabad föladni, magamat pedig kézben kell tartani.

Én azt a pofon egyszerű vonalat tudom mindenkinek ajánlani, amelyet a Jóisten a Gyurka bácsin keresztül fölkínált: az a bizonyos hármaskör. Legyen becsületes reggeli és esti imám, legyen valaki, akivel nagyon őszintén meg tudom beszélni a reggeli és esti imámat. Nem a kötött imára gondolok, hanem arra, hogy mit kell tennem, és hogyan kell tennem?

Este pedig visszanézek a napomra. Mit tettem, és hogyan tettem?

És legyen közösségem!

Az Isten nem azt akarja, hogy az ajándékainak örülj, hanem azt, hogy az Ajándékozónak. Akinek a leghőbb vágya az, hogy az Istentől ajándékokat kapjon, az csalódni fog. Aki viszont arra törekszik, hogy 'nekem Te kellesz, Istenem, nem pedig az ajándékom', az fog kapni ajándékot. De ezt nemcsak mondanod kell, hanem meg is kell élned.

Ez a megélés az értekek éjszakája, a szellem éjszakája és a lélek éjszakája. Ezen át kell menni. Ezzel igazolod, hogy nemcsak szövegeltél.

Ez hasonló ahhoz, hogy mi a születésünk előtt vágykeresztséget vállaltunk. Ezt visszamenőleg tudjuk, mert azért vagyunk itt. Most megtanuljuk, hogy mi az, hogy vágykeresztséget vállaltam, vagyis hogy meg akarok térni, vagyis át akarom alakítani a gondolkodásomat, és nem akárhogyan akarom átalakítani a gondolkodásomat, hanem Jézus szerint.

Az érzékek éjszakája, a szellem éjszakája és a lélek éjszakája egy hármas fokozat, amin át kell mennem.

Az érzékek éjszakája azt jelenti, hogy szinte nem bírsz magaddal, mert mindig a testi vágyak ugranak eléd. Úgy érzed, nem bírsz a testiség nélkül élni. Az a mindened. A bódulat. Mi a teendőd? Kijelented, hogy te nem ezt akarod. De ezt igazolnod kell. Mielőtt megszülettél, már vállaltad, hogy a gondolkodásodat akarod átalakítani, és nem akarsz bódulni. Boldog akarsz lenni, mert odaát ezt szúrta el, nemet mondtál az Istenre, és igent mondtál magadra.

Ezt megbántam. Ha igazán megbántam, akkor azért vállalom a földi életet, hogy megtérjek. De ezt igazolnom kell azzal, hogy nem vállalom a bódulatot. Ellene mondok a lelkemet megkötöző vágyaknak, amelyek a testtel kapcsolatosak.

Kérdező: Milyen időközönként jöhetnek ezek az „éjszakák”?

Feri bácsi: Ezt nem lehet tudni. Ez egy olyan valami, amihez – csúnyán kifejezve – semmi közöd sincs. Rádszakad. Azért jöttél le, hogy ezen átmenj. Ez a valóság.

A szellem éjszakája azt jelenti, hogy nem akarom az eszemet használni, hanem mindig másra akarok hagyatkozni. 'Nem én vagyok a hibás, hanem az Éva!' A felelősség-áthárítás a szellem éjszakájának egy olyan periódusa, amikor az tör fel bennem, hogy bár én csinálom a hülyeséget, de ezért mindig mást okolok. Ez is a bódulat egy formája.

A legrémesebb a lélek éjszakája. Ez a legszörnyűbb. Az embert a poklok poklába viszi. Nem tudsz imádkozni. Fogod az imakönyvet, de csak betűket láatsz. Olyan a lelked, mint a csizmatalp. Semmivel nem tudsz érzelmi kapcsolatba kerülni. Ez a lelki szárazság. Ez egy lelki apatikus állapot. Nem lehet tudni, hogy mennyi ideig tart. De ekkor érzi meg az ember, hogy egyedül csak a hűségem van, és semmi másom nincs. Nekem minden körülményben hűségesnek kell lennem, bármi is történjék. De azt tudom, hogy mihez kell hűnek lennem: a két főparancshoz.

Az ember ekkor úgy érzi, elhagyta az Isten. Nem lehet és nem is szabad ez ellen védekezni, mert ez a legnagyobb kegyelmek közé tartozik! Az ember eljut oda, hogy nem érdekes, ha nem szeretik, nincs pénze vagy ennivalója, itt fáj meg ott fáj. Az ember egy olyan szintre kerül, hogy tényleg azt éli meg, hogy nem érdekel semmi, csak az, hogy én az örök élet gyermeke vagyok. Aztán egyszer csak megszűnik az éjszaka, mint ahogy szétszaladnak a felhők, és kisüt a Nap.

Kérdező: Ima közben furcsa érzések, gondolatok zavarják. Miért?

Feri bácsi: Mindannyian megtapasztaltuk már, ha imádkozni kezdünk, akkor eszünkbe jut, hogy most mosni, vasalni kellene. Ilyenkor – sajnos – a lelkünk mélyén az imára fordított időt fölöslegesnek tartjuk. Ezt még magunknak sem merjük bevallani, s ez olyankor merül fel, amikor imádkozni kezdünk. Nekünk tudomásul kell venni, hogy a lelkünk mélyén az is ott van, hogy ez az imaidő jó volna, ha nem volna, mert az ártó erők is jelen vannak. Nekünk arra kell törekedni, hogy azt a tíz percet, amit imára szánunk, az Úrral akarjuk eltölteni. Pl: 'Mit bánom én, hogy milyen gondolatok jönnek, Uram, én most Veled akarok lenni. Én most hű akarok lenni, és ezt az időt imára akarom fordítani!'

Loyolai Szent Ignációl olvastam a következőt: – Egy paptársa egész nap olvasta a zsolozsmás könyvet, mert mindenféle zavaró gondolatai jöttek. Akkor azt mondta neki, hogy most imádkozzunk, majd egy óra múlva leállította. Most elég volt! Az folytatni akarta, mert még alig haladt a zsolozsmás könyvben. Szent Ignác leállította mondván: ez az egy óra volt a Jóistené!

Az időkeretet nektek kell meghatározni, amit az Istennel töltötök. Az, hogy közben mi jön, meg mi nem, az nem érdekes, 'Uram, én így akarok Hozzád tartozni, lelkemet az Istenhez emelni!'

Nem szabad abbahagyni a próbálkozást, hogy az imánk lelki békét eredményezzen!

1999. 10. 21.

Feri bácsi imája: Jézusunk! Szeretettel köszöntünk körünkben. Hála Neked azért, hogy így megidézhethünk Téged, és Te olyan jóságos vagy. Ígéretedhez hűen mindig ott vagy, ahol a Te nevedben összejönnek a Téged szerető emberek. Mi nagyon akarunk szeretni, nemcsak szóval, hanem a magatartásunkkal is, mert hiszen az az igazi. De ezt hirdetni is akarjuk, ezt meg is akarjuk vallani. Ahhoz, hogy megfelelő formában és módon tudjuk megvallani, nagyon fontos, hogy Téged tudjunk tanulni. Ma is szeretettel kérünk, add meg nekünk azt a nyitottságot és tanulékonytságot, amire szükségünk van ahhoz, hogy át tudjuk venni Tőled, amit ma nekünk adni akarsz. Ámen.

Testvérek! Most megnézzük azt a filmet, ami a Mária-jelenésekről szól, és utána elmondom a gondolataim.

Feri bácsi: Testvérek! Meg kell érteni, hogy a Szűzanyának úgy kell beszélnie, hogy a világ minden táján megértsék őt. Azt, hogy 'megbűntet az Isten' – mi már másképp látjuk. Tudjuk, hogy magunkat büntetjük, mert a bűn magában hordja a büntetést. Amikor kilépünk a szeretet köréből, abban a pillanatban magatehetetlen az Isten velünk szemben.

Ebben a filmben volt egy pár olyan jelenés, amiről én sem tudtam. A Szűzanya jól körülpásztázta ezt a Földet a 20. században. Az a szomorú, hogy az egyház igyekszik kézben tartani a Szűzanya jelenéseit is.

Valaki azt kérdezte, hogy miért nem a papoknak jelenik meg a Szűzanya. A valóság az, hogy még így is ráteszik a kezüket a jelenésekre! A kedves hívek a papokra hallgatnak, és nem Jézusra! Ha ők kapnának üzenetet, a hangsúly még jobban az egyház hatalmán lenne.

Aranyos Szűzanyánk próbálkozik, de nem hallgatnak rá. Pedig 18 éve minden áldott nap megjelenik. Ezt kellene sugározni a rádióknak és a tévéknek. Ha egy ufó jelenne meg, tele lenne vele a világ. Mindenki arról beszélne!

Medjugorjében 18 éve a Béke Királynőjeként üzen a Szűzanya, és ahelyett, hogy az ő jelenéseire irányulna a figyelem, Jugoszláviában egymást lövik a népek. Iszonyatos a Sátán ereje!

Mi már tudjuk, hogy Jézust az evangéliumok alapján lehet a legjobban megismerni. Legyetek jók, éljetekek békében – ezeket mondja a Szűzanya. Az biztos, hogy a béke a legdöntőbb, de a békének először bennem kell megszületni. Magamban kell az Istennel megbékélni. Ha békében tudok lenni az Istennel, akkor magammal is békében tudok élni. Békében élni az Istennel annyit jelent, hogy nyugodt a lelkiismeretem.

Tudom, furcsán hangzik az, amit már többször említettem: van úgy, hogy nem tudunk megbocsátani a Jóistennek, mert olyan a világ, amilyen. Amikor nem tetszik valami, amiről végül is nem tehetünk, akkor valójában az Istent vonjuk felelősségre. Ezért aztán ezek a jó szándékú emberek a lelkük mélyén azt gondolják, ha csak egy napra megkapnák az Isten „hivatalát”, hát másképp csinálnák.

A Szűzanya jelenései felhívják az emberek figyelmét, hogy van másvilág. Ez valamiképp ezt érzékelteti. Az emberek úgy vannak vele, hogy jó, van másvilág. De majd akkor foglalkozom vele, ha odaérek. Holott mindennap bele kellene szőni a napi munkába azt, hogy van másvilág. Az az aranyfonál! Úgy éljünk, hogy a halálunk órája legyen a legboldogabb óránk!

Én úgy látom, hogy saját magunkért nem érezzük eléggé a felelősséget. Azt, hogy magamért nagyon komolyan felelek. Mindenkinek van egy benső világa, amely kapcsolatban van a másvilággal. De ha ezt nem akarom magamban meglátni és erősíteni, akkor a világ elsodor.

Tulajdonképpen három forrás van, amelyből nekünk meríteni lehet. Lehet az evangéliumokat és a Hang-könyveket olvasni, valamint ilyen filmeket nézni. Olvasni, olvasni! Így tudunk szellemileg táplálkozni.

A másik, hogy keressek partnereket, akikkel ebben a témában rendszeresen beszélgetni tudok.

A harmadik pedig az imádság. Legyen rendszeres imaéletem! Én azt szoktam mondani, hogy aki naponta legalább negyed órában nem emeli lelkét az Istenhez, azzal az Isten nem tud mit kezdeni. Mindenkinek olyan az élete, amilyen az imája.

Aki rosszul imádkozik, az rosszul él. Aki nem imádkozik, az nem is él. Az nem élet! Az a mulandóságba van beleragadva, és tönkre is megy.

Ha itt összejövünk, és ezt a hármas forrást használjuk, tehát tanulunk, beszélgetünk, imádkozunk, akkor ezt valamiképp tovább is adjuk. Persze ehhez kérni kell a bölcsességet! De nekünk tovább kell adnunk azt, amit tanulunk, ott, ahol erre lehetőséget kapunk. Erőszakosak nem lehetünk, de igenis fel kell hívni az emberek figyelmét Jézus tanítására, ott, ahol ezt jónak látjuk.

Ha valakivel beszélgetsz, az előbb-utóbb elkezd panaszkodni. Ez az a kiskapu, ami lehetőséget ad arra, hogy felhívjam az illető figyelmét arra, hogy pl.: a Föld nem Mennysországa! Hány embernek ütött szöveget a fejébe, amikor a 'Hogy vagy?' kérdésére azt válaszoltam: 'Jobban, mint megérdemlem! Ez a boldogság titka!'

Ha ezen elkezd gondolkodni vagy ezzel kapcsolatban kérdezni, s ha van antennája, akkor lehet vele valamit kezdeni.

Van, aki azt mondja erre, hogy ő nem kapta meg ezt a kegyelmet. Pedig az első kegyelmet minden ember megkapta. Az első kegyelem a natura, a természet. Aki ember, az boldog akar lenni, aki ember, az nem tud belenyugodni abba, hogy feldobja a talpát, és volt, nincs.

Már az egy szörnyű dolog a mi egyházunkban – és persze másutt is –, hogy a halál a gyásszal párosul. Ez önmagában is egy szörnyű dolog. Amikor végre hazamegy valaki ebből a nyavalyás pokolból abba a másik dimenzióba, akkor elkezdünk keseregni. Tele vannak az énekeink ezzel. A szertartásaink csupa fájdalom, sírás, jajgatás. „Gyászba borult egek”, „körülvevett a fájdalom” – énekeljük. „Jaj, Uram! Csak most ne vigyél be az örök örömdbe!” – Valójában nem vagyunk képesek elhinni, hogy abban a másik dimenzióban bontakozik ki igazán a mi létezésünk.

A Mária-jelenések egyik legnagyobb mondanivalója szerintem az, hogy avval is felhívja a világ figyelmét a másvilágra, hogy minden vizsgálat ellenére azt kell mondják a tudósok, hogy erre természetes magyarázat nincs. Azok, akik jó szándékúak, kénytelenek szembesülni azzal, hogy a halál után is van élet. A nagy probléma inkább az, hogy az a tény, hogy van másvilág, mintha az

uralkodó papság karjaiba akarná behajtani a jó szándékú embereket. Mintha a papok lennének azok, akiken múlik az, hogy te a másik világon milyen leszel. Közben a valóság az, hogy rajtad múlik, a saját szereteteden. Itt minden eszköz arra vonatkozóan, hogy rádöbbenjek: igenis, nekem a halálom órájára kell koncentrálnom. Ettől nem kell megijedni! Így kerülsz helyre. Így tudod naponta kézben tartani magadat. Mindennap tenni azt, amit tenned kell. Ha ezt elhessegeted, akkor máris úgy jársz, mint aki zsebre vágja az iránytűt, amikor hánykolódik a tengeren.

Meg fogok halni! Ez az életem legbiztosabb pontja. És ez nem ijesztgetés! Kitől függ a halálunk pillanata? Tőlem nem! Az ördögtől sem. Akkor csak a Jóistentől függhet! Ez pedig nem lehet valami szörnyű dolog! Amikor elkezdünk gondolkodni erről, akkor döbbenünk rá, hogy megkötözöttünk vagyunk. A szabadságot mondjuk, de azt nem tudjuk, hogy a szabadság: *„minden külső és belső kényszer ellenére tudom tenni a meglátott jót”*. A szabadság annyit jelent, hogy nem léphetek be senki szabadságkörébe, de ha más belép az enyémbé, akkor rá kell hogy szóljak, különben bűnrészes vagyok. A béke nem egy passzív dolog! Nekem nagyon tetszik a Hang megfogalmazása, amely szerint: *„a béke a különbözőségek dinamikus harmóniája.”* A dinamikus jelzi azt, hogy ez nem egy sültgalamb-ügy. Ez azt jelenti, hogy tudnom kell alkalmazkodni, fölmérni dolgokat, bölcsnek, okosnak és óvatosnak lenni. Úgy kell rendeznem az életemet, hogy ne legyek gerinc-törött, de a szeretetet igazságban tudjam kinyilvánítani. Ehhez kell tanulni, imádkozni, beszélgetni. Erre vagy teremtve! A Putnoki Tibor mesélte, hogy amikor az angyalok odaát tanították, akkor azt mondták, hogy amit hall, azt mindenki tudja, az mindenkinben benne van. A lelkünk mélyén mindegyikünk tudja ezeket.

A szabadságunknak ugyanakkora a területe, mint a felelősségünknek. Egy gyerek szabadságköre akkora, amennyiért ő felel. A gyereket is felelősségre kell vonni, tehát neki is van szabadságköre.

Ezeket tanulni, gyakorolni kell.

A Mária-jelenések lényegét abban látom – ami egy nagyon komoly dolog –, hogy felhívja a figyelmünket a másvilágra.

Ha ezt nem vesszük tudomásul, akkor bizony borzasztó következményei lesznek.

1999. 10. 28.

Feri bácsi imája: Köszöntünk szeretettel, Jézusunk, mert tudjuk, hogy Te is itt vagy, hisz a Te nevedben jöttünk össze. Köszönjük, hogy most is gazdagon meg akarsz bennünket ajándékozni olyan értékekkel, amelyeket nem lophatnak el

tőlünk, a rozsdá nem emészti meg, és tudtukon kívül el sem veszíthetjük. Köszönjük Néked a Te gazdagító szeretetedet! Segíts nekünk, hogy megfelelő nyitottsággal tudjuk elfogadni mindazt, amivel most – ebben a rövid kis időben – meg akarsz bennünket ajándékozni. Ámen.

Kérdező: Kik az aprószentek?

Feri bácsi: Azokat a gyerekeket hívjuk aprószenteknek, akiket Heródes megöletett. Lényegében ez is egy rejtett reinkarnációt takar. Mert hogy lehet szent az, aki a világon semmit nem csinált az Istenért? Ezek a két éven aluli gyermekek ebben a földi életükben nem tettek semmit az Istenért. És az egyház szenteknek nevezi őket. Nyilvánvalóan olyanok voltak ezek, akik azért születtek le oda, mert tudták, hogy milyen sors vár rájuk, és azt vállalták.

Kérdező: Kire mondható, hogy eretnek?

Feri bácsi: Eretneknek nevezzük azt, aki egy jézusi kijelentést annyira eltúloz, hogy ennek következtében Jézus más kijelentését tagadja.

A szektások azok, akik kisebbségben vannak. Pl.: Jézus és tanítványai, valamint a nazarénusok, amely egy zsidó szekta volt.

Egyszerűen fogalmazva: aki kilóg a sorból, az szektás.

Tulajdonképpen a templomba járók is szektások, mert sokkal többen vannak azok, akik nem járnak templomba, mint akik járnak. De ezt nem lehet mondani nekik, mert megbotrátkoznak.

A valóság az, hogy mi is szektások vagyunk, mert kilógunk a sorból.

A Hang szerint azok a szektások, akik Jézus ügyét előre tudják vinni. Azok, akik minden olyanban engedetlenek, amit Jézussal nem lehet alátámasztani. Ezek viszik előre Jézus ügyét!

Kérdező: Miből lehet megállapítani, hogy valaki megszállott vagy elmebeteg?

Feri bácsi: Erre nehéz úgy válaszolni, hogy egyértelmű legyen. Tudniillik nem lehet meghúzni a határt. Ezt a gyümölcseiről lehet megismerni.

A növény és az állat közötti határt sem lehet pontosan megállapítani. Vannak állatot evő növények, és vannak virágállatok!

Tegyük fel, hogy az embernél az agy a zongora. Hogy mennyire „elhangoltan” született – hogy pl. leütöd a ciszt és físz szólal meg –, nehéz megállapítani.

Csak egy idő után lehet látni a szándékából, hogy valakit az Isten Lelke irányít vagy más lélek. Hogy alapjaiban jó vagy rossz szándékú. Ez persze nem jelenti azt, hogy valaki jó szándékkal ne csinálna marhaságokat. Ha jó szándékú, akkor nem lehet azt mondani rá, hogy megszállott, hanem azt, hogy „nála el van

hangolva a zongora”. Ilyen esetekben érdemes ördögöt is üzni és orvoshoz is vinni.

Testvérek! Mindig minden eszközt arra kell használnunk, hogy a legoptimálisabban tudjuk Jézust követni, képviselni.

Már beszéltünk arról, hogy az lehetetlen, miszerint a halálunk óráját mi határozzuk meg vagy az ördög. Tehát a halálunk óráját az Isten határozza meg. Ebből azt következtetni – van ilyen! –, hogy teljesen felesleges az autóba féket rakni, mert ha a Jóisten úgy döntött, hogy karambolozok, akár van benne fék, akár nincs, akkor karambolozok.

Aki így gondolkodik, az eljut odáig, hogy annak sincs értelme, hogy lépjen egyet.

Testvérek! Nekem a józan ész határán belül mindent meg kell tennem, hogy a rendelkezésemre álló eszközöket arra használjam fel, amire valók. De nem úgy, hogyha a célt nem értem el, akkor kár volt érte, hanem azért, mert így nyugodt a lelkiismeretem. Ilyenkor nem felelek azért, ami velem történik. Nem vétkezek mulasztással. Pl.: ha a csuklásom nem múlik el, pedig én megteszek mindent, amit meg lehet tenni, akkor meg kell tanulnom vele boldogan élni.

Kérdező: Ha a halálunk óráját Isten határozza meg, nem tudom hová tenni azt az esetet, amikor valaki a szabad akaratából meggyilkol valakit.

Feri bácsi: Azt tudjuk, hogy a Jóisten megteremtett minket. Mivel nemcsak azt akarta, hogy olyanok legyünk, mint Ő, hanem azt is, hogy boldogok legyünk. Megkérte a kezeteiket – ha nem tudnátok –, meg az enyémet is! Akik igent mondtak, azokat hívjuk jó angyaloknak. Mi nemet mondtunk. Addig abban a legoptimálisabb fényben tudtunk látni, de elrontottuk a szemünket, és ott már nem tudunk tisztán látni. Visszacsinálni mindezt meg nem tudjuk.

Így mi azért jövünk le a Földre, hogy megtérjünk.

Mi, akik az Istennél megbántuk az elfordulásunkat, a gondolkodás-átalakítás vállalásának a szándékával születünk le. Lehetőségünk lett arra, hogy újjászüljön bennünket az Isten Lelke. Ez azt jelenti, hogy lehetőségünk van rá, és nem azt, hogy meg is lesz. Mi is visszajövünk, ha jelen életünkben nem születünk újjá. De akkor újra a megtérésünk igazolásának a vágyával jövünk le, és mindannyiszor lejövünk, amíg nem vállaljuk azt, amire Jézus azt mondta, hogy: „*Menjete be a szűk a kapun! Mert a tágas kapu és a széles út a romlásba visz, és sokan vannak, akik azon mennek be. A szűk kapu és a keskeny út ellenben az életbe vezet, de kevesen találják meg.*” (Mt 7;13-14).

Azok, akik vágykeresztségben jöttek le a gondolkodás-átalakításra, ne higgyék azt, hogy biztos, hogy újjá fognak születni. Ez egyáltalán nem biztos, mert az ön- és Isten-ismeret hiányában az Isten Lelke nem képes őket újjászülni. Az,

hogy valaki megöl téged, az nem befolyásolja az újjászületésedet, ha te tényleg azért jöttél le a Földre, hogy Jézus szerint alakítsd a gondolkodásod. Amit most mondok, az érzékenyen fog érinteni benneteket, mert engem is érzékenyen érint. Az én életemben két vagy három olyan tuti biztos esetem volt, hogy kész csoda, hogy nem haltam meg.

Azok, akik úgy vállalták e földi életet, hogy valóban Jézus szerint akarják átalakítani a gondolkodásukat, azokra vigyáz a Jóisten, hogy ne haljanak meg az újjászületésük előtt. Ha valaki megöl engem, akkor tudnom kell, hogy ez is benne volt az életem vonalában. A halál nem a véletlen meg a szerencse területe.

Kérdező: *Lehet imádkozni azért, hogy valaki még ne haljon meg?*

Feri bácsi: Vigyázni kell azokkal a kérő imákkal, amelyek a mulandósággal vannak kapcsolatban. Az ez irányú ima mindig feltételes kell hogy legyen. Ha nem lenne feltételes, akkor – ha jól meggondoljuk – nem is szabadna kérni. Igen, mert esetleg olyasmit kérek, ami a káromra lesz. Tehát ekképpen: – 'Uram! Én most ezt így látom, ezért ezt kérem, de természetesen a Te elgondolásod a döntő!'

Meg nem hallgatott ima nincs! De más az, hogy az Isten meghallgat, és más az, hogy úgy teljesítse a kérésed, ahogy azt te kéred.

Kérdező: *Azért érdemes imádkozni, aki vágykeresztségben jött le?*

Feri bácsi: Bár biztosan senkiről sem tudjuk, hogy vágykeresztségben jött-e le vagy sem, de lehetséges, hogy az imád hatására könnyebben, egyértelműbben fogja látni, hogy neki Jézus szerint kell elkezdni gondolkodni.

Nagyon régóta beszélek már nektek arról, hogy kétféle ember van.

Az egyik az, aki elfogadta az Istent, a másik, aki nem.

Aki elfogadta az Istent, arra azt mondjuk, hogy belül fehér.

Aki nem fogadta el az Istent, arra pedig azt mondjuk, hogy belül fekete.

Aki belül fehér, az kifelé lehet fehér és fekete is.

Aki belül fekete, az kifelé lehet fehér és fekete is.

Aki belül fehér és kívül fekete, az meg van győződve arról, hogy benne él az Isten, és neki akkor nyugodt a lelkiismerete.

Aki belül fekete és kívül fehér, az a báránybőrbe bújt farkas. Belül fekete, de kívül a fehéret mutatja.

Az imának mindig igazságot teremtő ereje van. Ha te olyan valakiért imádkozol, aki belül fehér, de kívül fekete (imádkozunk a missziósok világába tartozókért!), előfordulhat az, hogy az imád hatására egy hottentotta belülről megél egy indítást, és amikor találkozik egy misszionáriussal, akkor kapcsolatba tud kerülni Jézussal.

Ha viszont olyanért imádkozol, aki belül fekete, azt előbb-utóbb elkapja a harci idegesség, és kimutatja a foga fehérjét. Kívül is fekete lesz! Így a te imád azokon segít áttételesen, akik belül fehérek, mert hamarabb felismerik azt, aki át akarta rázni őket.

Mind a kettő igazságot akar. Ha olyanért imádkozom, aki belül fehér, az az ima segítségével kívül is fehérré tud válni. Ha feketéért imádkozom, az kívül is fekete marad.

Mi, akik imádkozunk, meghallgatott imáról akkor beszélhetünk, ha Jézus nevében kérünk.

A Szentírás nyelvezetében a név a lényegét jelenti. Az imában gondolatilag Jézus lényegével azonosulva kérem az Atyától azt, amit kérek. Jézus azt mondja a tanítványainak, hogy eddig semmit nem kértetek az Én nevemben. Pedig a tanítványok is imádkoztak és kértek. 'Ezek után az Én nevemben kérjétek!' Minden ima meghallgattatik, de ennek az a feltétele, hogy te megtért legyél.

Ha nem vagy megtért, akkor semmi imád nem hallgattatik meg. A pokolból nem lehet imádkozni az Istenhez. Amikor imádkozom, legalább pár másodpercet arra kell szánnom, hogy: 'Uram! Én tényleg befogadlak, én odaadom magam Neked. Jézusom egy akarok lenni veled!' Ha így fordulok a Mennyei Atyához, egész biztos, hogy meghallgatja a kérésemet. A mulandósággal kapcsolatos kérés olyan értelemben feltételes – hála Isten –, hogy az mindig az Isten bölcsességére van hangolva. Tehát ha Ő jónak látja! Ha a javamra válik!

Kérdező: Problémám van a megbocsátással. Megbocsátok annak, aki bántott, de ha eszembe jut, még érzem, hogy neheztelek rá.

Feri bácsi: Amikor te bocsánatot kérsz az Istentől, akkor Ő megbocsát, és benned történik a változás. Patyolat-tisztává lettél!

Amikor te megbocsátasz másnak, akkor megint benned történik a változás. Ahhoz, hogy meg tudj bocsátani, értelmileg is át kell látni, hogy magammal szúrok ki, ha nem bocsátok meg. Aki bántott, annak se nem árt, se nem használ az én megbocsátásom, csak magamnak.

Aki neked rosszat tett, az önmagának ártott!

Kérdező: Biztos a kísértő piszkál engem azzal, hogy akinek Hang-könyvet adok, de nem fogadja el, azt én bűnbe sodrom, mert elmulasztja, hogy tanuljon belőle. Viszont tudom, hogy a forrás a lényeg.

Feri bácsi: Erről van szó! Pál ezt úgy fejezi ki, hogy: parazsat gyűjtesz a fejére. Ez nem baj! Annál hamarabb rádöbbenhet arra, hogy mit mulasztott! – Ahogy

Jézus mondja Judásnak: menj, tedd gyorsan, amit akarsz. Miért kellett még unszolni is?

Ha te nem kínáltad volna fel neki, te vétkeztél volna mulasztással. Nekünk igenis mindent el kell követnünk, hogy ne háríthassák ránk a felelősséget azok, akik ki akarnak bújni a saját felelősségük alól.

Kérdező: Annyit gondolkoztam azon, hogy miért pont Júdás? Egyáltalán kellett egy ilyen ember is a tizenkettő közé?

Feri bácsi: Jézus nem tudta kikerülni Júdást. Egész biztos, hogy nem azért választotta, hogy elárulja Őt. Jézus örült volna a legjobban, ha senki nem árulja el Őt.

Jézus útja az volt, hogy odaadja az életét, és így adjon példát mindenkinek.

Az odaadás által van örök élet! Ő ezt tanulta az Atyánál, és nem volt hajlandó mást tanítani a Földön. Arra adott példát, hogy az adást akarjuk megtanulni, nem a vevést.

Ő ebben a legmesszebbmenőig példát adott. Aki ezt megértette, az követte Őt. Az első században az öskeresztények is odaadták az életüket. Azt élték meg, hogy oda kell adni az életüket Jézusért.

Jézus tudta, hogy a vevés világában meg fogják ölni. Neki azt kellett kisakkoznia, hogy abban a rövid időben, ami a rendelkezésére áll, mindent átadjon nekünk. Hogy azt az időt ki tudja használni. És ebben benne volt Júdás is. Júdás égbekiáltó bűne nem az volt, hogy elárulta Jézust, hanem az, hogy nem tudott kilépni az igazság rendjéből. Nem értette meg, hogy minket az Isten nem az igazság rendjébe állít be a Földön, hanem az irgalom rendjébe.

Az igazságérzet nagyon erős az emberben. Gondoljatok arra, ha valaki igazságtalan veletek, az mennyire tud fájni. Nehéz elfelejteni, és nehéz átlépni. De a földi igazságnak – hogy mindenkinek megadni azt, ami neki jár – nincs köze a Mennyországhoz. Ez jogi igazság, és a Mennyországban nincs jog.

Jézus erkölcsi igazságot képvisel. Mégpedig azt, hogy úgy kell szeretnünk egymást, ahogy ő szeret minket.

Amikor Jézus azt mondja, hogy „*Én vagyok az út, az igazság és az élet,*” (Jn 14;6), ezzel nem azt mondja, hogy életet adok, hanem azt, hogy *Én vagyok az élet!*

Ha valaki elfogadja Jézust, mint utat – nem ártás, megbocsátás, segítség –, ami az egyetlen igazság, akkor annak az életnek lesz a részese, aki Maga Jézus. Akkor mondhatja: *Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem!* (Gal 2;20)

De azt is tudnotok kell, hogy nemigen ismerünk olyan embert, akinek akkora bűnbánata volt, mint Júdásnak. Visszavitte a harminc ezüstpénzt. Nyilvános gyónása volt: – Elárultam az igaz vért!

Júdás okos ember volt. Ő jött rá egyedül, hogy kicsoda Jézus.

Kérdező: Ma csodálkoztam rá erre a gyönyörű mondatra, amit a Jn 17;3-ban mond Jézus az Atyának: „Az az örök élet, hogy megismerjenek Téged, az egyedül örök Istent”.

Feri bácsi: Ennek az a gyökere, hogy csak az Ő irányába való gondolkodás-átalakítás juttat arra az új életre, ami a Mennyországba visz. Hogy ki mikor lát rá erre? A jobb lator a kereszten látott rá arra, hogy Jézus hogy szenved, és mégis imádkozik üldözőiért.

Kétségtelen, hogy odaát volt egy nagy megtérésünk, hogy vállaljuk a gondolkodásunk átalakítását. De itt a Földön többször kell nekirugaszkodnunk, amíg eljutunk oda, hogy lepecsételjük az elhatározásunkat. A megszokás ördöge visszafogó erő, amely letompítja bennünk az élő Isten Lelkének a valóságát. Itt a Földön olyan nagyon távolinak tűnik az Istennel való találkozás! Ezért tartom fontosnak megünnepelni az újjászületésünk napját.

Kérdező: A szeretet és a közösségi szervezet kapcsolatáról kérdezek. A szervezet a rossznak a korlátozására, kizárására szolgálhat, de a szeretet nem szervezhető meg. Mekkora esély lehet arra, hogy a szeretet szervezet nélkül elterjedjen az egész világon? Konkrétan a Hang elterjedési lehetőségére gondolok.

Feri bácsi: Ezt eléggé világosan el tudom mondani. Aki szeret, az szervez. Meg kell szervezni, hogy szerdán, csütörtökön és pénteken fél hattól hétig engem itt találtok, és azokat, akik idejönnek. Ez nem megy anélkül, hogy ezt meg ne szerveznénk.

Egy találkozást meg kell szervezni, nem lehet mindig csak a véletlenre bízni.

A másik: ami az Isten Országa számára – akár a halál után, akár most a szívünkben – a Szentlélek munkája, feladata, a világban meg a jog feladata. Jog nélkül nem lehet a földi életben élni. A jogrend hozzátartozik a földi élethez, de a Szentlélek ennek fölötté áll.

Jézus azt mondja: – Atyám! Nem azért imádkozom, hogy vedd ki őket a világból, hanem szabadítsd meg őket a gonosztól.

A Földön való élést a faj- és önfenntartás ösztöne kell hogy irányítson. Minden élőlény lenni és szaporodni akar. Ez hozzá tartozik a földi élethez. Ott jön a baj, amikor a faj- és önfenntartási ösztön magasabb mércét jelent valaki számára, mint az a szeretet rendje, ami a Szentlélek irányításával történik. A legtöbb szerzetesrendet már csak az önfenntartás ösztöne tartja létben. Mert az a szerep,

amit akkor kapott vagy vállalt, amikor elindult, az a világ részéről történt fejlődés következtében túlnőtte magát. Pl.: a szaléziak szakmára tanítottak gyerekeket. Erre már nincs szükség, mert ezt a világi szervezetek átvették. Vagy a bencések, ahol az ima és a munka volt a fő tevékenység, kezdetben mocsarakat csapoltak, erdőket irtottak. A mai bencések főként tanárok. Nekik már nem kellene létezni, igazából nincsenek is olyan értelemben, hogy a Szentlélek irányítaná őket.

Én úgy látom, hogy a szeretet és a szervezés feltétlenül szükséges a Földön, de tudnunk kell, hogy maga a Lélek irányít bennünket, hogy szervezzük meg a találkozásainkat, a hogyan továbbot. Külsőleg egy jogrendszerben élünk, amiben tudomásul kell vennünk, hogy mik a jogaink és a kötelességeink. Azt is tudomásul kell vennünk, hogy bennünk is működik a faj- és önfenntartás ösztöne. De arra mindig ügyelni kell, hogy a Szentlélek legyen a mindenkori megújító bennünk.

Ezért mertem mondani még az indulásban, hogy akiket szektáknak tartanak, azok tulajdonképpen az engedetlenségük következtében viszik előre Jézus egyházának az ügyét. Mindig.

Sajnos a szekta szónak negatív csengése van. Ennek az az oka, hogyha valaki szektás, és nem a Szentlélek odaadottja, akkor bizony tagadni kezdi Jézus bizonyos tételeit.

Egy érdekes latin szófüzérre hívom fel a figyelmeteket: először van az abúzus, utána az úzus, végül a lex. Mit jelentenek ezek?

Abúzus = engedetlenség. Ez azt jelenti, hogy az engedetlenek Jézusra hivatkozva valamit másképp csinálnak. Én a misén azt mondom: 'aki él és szeret' (az uralkodik helyett). Lassan egyre többen ellene vannak a hagyománynak, és ebből úzus lesz, vagyis gyakorlat. És minél nagyobb számban teszik gyakorlattá, lex lesz belőle, vagyis törvény.

Eljön az idő, amikor azt fogják mondani a misén, hogy 'él és szeret', mert az Isten nem uralkodik.

Kérdező: Sajnos az alá- fölérendeltség mindenhol megjelenik, ahol szervezet van. Belép az engedelmeskedtetés.

Feri bácsi: Van egy Jézusnak nagyon odaadott társaság. A tagjai bizonyos szerepeket vállaltak. Jött az, aki a legfőbb szerepet kapta, és elhatározta, hogy számon kéri a többieket, miért nem csinálják azt, amit vállaltak. Aztán engem akart rávenni arra, hogy mindezt én kérjem számon.

Erre én azt mondtam: én nem leszek hajcsár. Az Isten világában ilyen nincs. Mindenki tegye azt, amit jónak lát. Idővel majd megint átszerveződik az egész. De ilyen nincs, hogy számonkérés. Le is álltak evvel. Nekünk ilyen értelemben nem lehetnek elvárásaink, csak magunkkal szemben. A másikkal szemben nem.

Az az ő ügye, hogy mit csinál. Nekem meg kell tanulnom, hogy ott, ahol élek, nekem kell döntenem, hogy nekem mi a jó, meg mi a nem jó.

Kérdező: Hiteles emberektől hallom, hogy csodálatos világ vár ránk.

Feri bácsi: Amit a Szűzanya mond, az olyan, mint a próféták nyilatkozatai, akik nagyon kemény dolgokat mondtak a zsidókra, ami aztán be is jött. Aki pedig azt mondja, hogy csoda világ vár ránk, ez attól függ, hogy ő kívül vagy belül gondolja. Belül biztos, hogy csoda világ vár ránk. Mi a Mennyei Atya édes gyerekei vagyunk, és mi csak jól járhatunk. Ez biztos! Bennünk bizonyossággá kell válnia annak, hogy az Istent szeretőknek minden a javára válik. Mi azok vagyunk! Azért vagyok Istent szerető, mert arra jöttem rá, hogy engem előbb szeretett az Isten, mint én Őt.

Én nagyon fontosnak érzem, testvérek, hogy tegyetek hangsúlyt arra, hogy **nem az az érdekes, hogy milyen vagyok, hanem hogy kié vagyok.** Ha erre nagy hangsúlyt teszték, akkor az szükségszerűen hatni fog arra, hogy milyenek vagytok. Nem bírod elviselni, hogy tróger vagy, ha egyszer a Mennyei Atyáé vagy. Lélektanilag nem megy! Egyszerű hasonlattal: ha valaki bekerül a brazil válogatottba, annak nem az lesz a következménye, hogy nem jár tréningre, hanem az, hogy még többet trenírozza magát, hogy megfeleljen.

Testvérek! **Felmérhetetlen kitüntetés az, hogy az Istennek egyetlenje vagytok!**

Kérdező: Egy közösségben semmit sem lehet számon kérni? És otthon?

Feri bácsi: Beszámolni kell! Ne úgy menjek oda, hogy: te ezt miért nem csinálod?

Felnőttet csak akkor lehet nevelni, ha kéri. Azt kérdezhetem, hogy engem érdekel, hogy mit csináltál. Családban is kérdezhetem – számonkérés nélkül –, hogy: 'érdekel az, hogy miért nem jöttél haza, pedig megígérted, hogy 9-re itthon leszel. Már tükön ültem. Nem tudtam, hogy mi van veled. Már a kórházakat akartam hívni, nem esett-e bajod. Legalább egy telefont eresztettél volna meg!'

Ezt lehet csinálni.

Valakinek épp azt válaszolta a Hang – akit 13 éves gyereke megüt! – hogy egy negatív meg egy pozitív dolgot tudok mondani a problémádra.

A negatív az az, hogy amíg a gyereked a te asztalodnál eszik, addig te döntöd el, hogy ő mit csinálhat otthon. Nézhet-e TV-t, hallgathat-e zenét, egyszóval mivel szórakozik. És az is a te feladatod, hogy felmérj, mit csinál az otthonodon kívül – tehát, ami pénzbe kerül –, amíg a te asztalodnál van.

A pozitív: ne csak szólam legyek az életedben, hanem lehessen látni rajtad, hogy te képviselsz Engem úgy, hogy az imád és a napi feladataidat becsületesen elvégzed.

Ez nem könnyű, mert ha most nem engeded meg a gyerekednek, hogy bömböltesse a rádiót stb, attól ő a plafonon lesz, mert eddig nem erre neveltet. Viszont az örök boldogságodnak ez az ára, mert bűnrészes nem lehetsz. Az un. béke kedvéért mindketten tönkrementek.

Ez nagyon nehéz, de Én veled vagyok, hangsúlyozta a Hang. Ha vállalod, meg fogod tapasztalni, hogy az Én erőm a te erőd. A te örök boldogságodnak ez az ára!

E nélkül nincs újjászületés! Nem vétkezhetsz mulasztással, hogy a gyereked kedvében jársz!

A Jóisten kedvében kell járni a gyerek érdekében.

Ha még otthon van, de már felnőtt, az bizony még nehezebb. Azt mondjátok, nagyon nehéz. Persze! De a békénk, a boldogságunk áll vagy bukik ezen. Számon fog kérni a Jóisten. Nem úgy, hogy megbüntet. Magammal fogok szembesülni. Lovat adtam a gyerekem alá, és ennek következtében mennyit kell majd szenvednie, amíg rádöbben, hogy nem is voltam jó anyja.

Mindenki önmagában dönti el a saját életét. Én tudom, hogy könnyen beszélek, se kutyám, se macskám. Testvérek! A szívem békéjénél nincs fontosabb. A családban a vérkötélék félelmetes erő, de ott kell megtalálni a belső békénket. A béke nem más, mint a különbözőségek dinamikus harmóniája. Ez egy szép szólam, és nagyon igaz is. Amennyire tudok, én harmonikus akarok lenni a másikkal, de a másik helyett nem tudok az lenni.

A fenti levél kérdezője felteszi azt a kérdést is, hogy: mit tegyek, hogy a gyerek másképp viselkedjen? Erre azt mondja a Hang: – Én erre nem tudok mit válaszolni, mert azt a gyerekeknek kell eldönteni, hogy hogyan viselkedjen. Én azt tudom neked elmondani, hogy te mit tegyél a gyerekeddel kapcsolatban. Ezt meg tudom tenni. És akkor áttételesen a gyereked majd dönt, hogy melletted akar lenni vagy ellened.

Testvérek! Ha már sok mindent elrontottam a gyerekekkel kapcsolatban, át kell gondolnom, hogy melyik az a terület, ahol nem engedek. Valahol el kell kezdeni.

Pl: vasárnap délelőtt nincs tévzés. Ez az Isten napja. Ha nem tetszik, mehetsz, ahová akarsz, de itt ez van. Valahol el kell kezdeni, és abban következetesnek lenni.

Egyikünk se jött le a Földre szentként, hanem rosszak voltunk, és kezdtünk javulni. És most itt tartunk, és próbálunk a jövőben is javulni.

1999. 11. 4.

Feri bácsi imája: Jézusunk! Szeretettel köszönjük Néked ezt a megjelenésedet, hogy ahol a Te nevedben összejövünk, ott Te jelen vagy! Köszönöm Néked, hogy éppen ma olvashattam valahol, hogy Brazíliában, amikor a pap a szentmisén azt mondja, hogy: „az Úr legyen veletek!”, akkor nem azt válaszolják: „és a te lelkeddel”, hanem azt, hogy: „itt van közöttünk!”. Köszönjük Néked, Uram, hogy Te itt vagy közöttünk, mert valóban a Te nevedben vagyunk itt, és Te mindig azért vagy itt közöttünk, mert ajándékozni akarsz, mert szeretsz bennünket. Szívedre akarsz ölelni, meg akarod velünk értetni azt, hogy érdemes, nagyon érdemes szeretetben élni, és szeretetet átadni, ahol csak lehet. Meg akarod velünk értetni, hogy a földi élet egy kis rövid ugródeszka, egy kis átjáró ház, egy kis hidacska. Erre nem érdemes csodálatos palotákat építeni, mert a mi hazánk a mennyben van. Köszönöm Néked azokat a filmeket is és azokat a lehetőségeket, amelyeket most nekünk nyújtasz a mi korunkban. Ezzel valamiképp érzékelteted velünk az előbb mondottat, hogy a mi hazánk a mennyben van, hogy mi itt csak zarándokok vagyunk, és akármilyen rövid a földi élet, sajog az ember válla a keresztektől. De a remény, amit Te öntesz a szívünkbe, és Te táplálsz, ez egészen biztos, hogy benső békét ad nekünk, és egy olyan harmóniát, aminek következtében a földi életünknek is értelmet tudunk adni. Áldj meg bennünket, segíts bennünket, hogy az a rövid kis idő, amit most itt eltöltünk, mindannyiunk számára bensőleg gazdagító idő legyen! Amen.

**A „Fél lábbal a túlvilágon” című svájci dokumentumfilm - készült 1996-ban - megtekintése előtt Feri bácsi mondja el gondolatait.
/Szerk./**

Azok a filmek, amelyek a túlvilági dimenzióról tudósítanak bennünket, arra akarják felhívni a figyelmünket, hogy ne tegyünk különbséget ember és ember között, amikor a szívünk szeretetéről van szó. Olyan szomorú az, hogy kétezer éve eljött Jézus, és ahelyett, hogy az Ő jelenléte jobban összekovácsolt volna bennünket, ezt az időt arra használtuk, hogy szinte széttrancsíroztuk az Ő titokzatos testét a különböző vallási felekezetekkel. Arra kell rájönnünk, hogy nem megteremteni kell az egységet, hanem meglátni, mert az megvan. Hiszen ha egyszer Jézus az imájában azt kérte az Atyától, hogy az Övéi egyek legyenek, az elképzelhetetlen, hogy kétezer évet kelljen várnia, hogy meghallgassa Őt az Atya. Az abban a pillanatban megtörtént! Nekünk csupán arra kell törekedni, hogy lássuk meg!

A Hang többször mondja, hogy: „*az élet nem olyan amilyennek látod, hanem amilyennek látod, olyan.*” Tehát nem kívülről befelé, hanem belülről kifelé indulnak el a dolgok.

Az ellenségszeretés abból áll, hogy az áldozatunk révén tudjuk fölébreszteni a másokban azt, hogy mégiscsak az a boldog, aki annak az erőnek a birtokában van, amit szeretetnek nevezünk.

Többször említettem már nektek a létsíkokat: ásványvilág, növényvilág, állatvilág, embervilág. Ezek között minőségi különbség van. Mindegyiket az jellemzi, hogy az alatta lévő a fölötté lévőkéért van.

Az a föld, ami nincs a fölötté lévőért, azt úgy hívjuk, hogy terméketlen föld. Az a növény, ami nincs a fölötté lévőkéért, azt mérges növénynek hívjuk. Az az állat, ami nincs az emberért, arra azt mondjuk, hogy vadállat. Amelyik ember nem él az Istenért, az embertelen ember.

A szentmisén sokszor kérlek benneteket – amikor áldozunk –, hogy teljesen mindegy, hogy jogilag, vallásilag ki hova tartozik. Hiszel Jézusban? Tudod, hogy ott van! Akkor vedd magadhoz! Mert ott nem az történik, hogy te eszed meg Jézust. Fordítva van: Ő esz meg téged! Ő a magasabb létsík.

Ahogy a növény magába asszimilálja az ásványvilágot, az állat megeszi a növényt, beleépíti saját testébe, az ember megeszi a húst, és beleépíti a szervezetébe.

Testvérek! Erkölcileg a báránylét a magasabb létsík!

Ez történik, amikor mi Jézussal találkozunk.

Ilyenkor Jézus Magába asszimilál bennünket! A külső látás az, hogy én ettem meg Őt, de a benső látás szerint Ő emelt és ölelt Magához.

Nekünk **ügyelni kell arra, hogy ne vallási keretekbe merevüljünk bele, hanem a szeretetnek a teljes kiáradásába.**

Persze van törvény, ami azt mondja, hogy bűnrészes ne legyek! Amiről tudom, hogy rossz, és ha a másik mégis ezt akarja, azt ne igeneljem.

Én tudom, hogy pont az édesanyák azok, akiknél komoly problémák merülnek fel. Az is igaz, hogy a családokban általában a férfi ideál a követelmények irányába fejlődik, és a szeretete is összefüggésben van ezzel. Amelyik gyereket többre értékeli az apa, azt általában jobban is szereti. Az anyákról nem lehet azt mondani, hogy jobban szeretik az egészséges gyermeküket, mint azt, aki beteg. Az Isten nem férfi és nem nő. Mindkettő! Az apaság és az anyaság is Benne van. Az anyák szeretete általában egy mentőhely a gyerekek számára. Lehet akármilyen gazember, ha visszamegy a szülői házba, akkor azt érzi, hogy otthona csak ott van, ahol az anyukája van.

Szokták mondani a teológián a papoknak, hogy egy papot igazán csak az édesanyja tud szeretni. Ha meghalt az anyja, akkor a Földön ő már annak a szeretetnek az ízét nem tudja érezni, amit más azért tud.

Ilyen értelemben az anyaság nagyon nagy dolog.

Aki nagyon komolyan döntött odaát, az itt meg fogja tapasztalni, hogy Jézus Lelke újjászüli őt. Egy új teremtménnyé válik. Én ezt a magam életében

tapasztalatilag is tudom igazolni. Egészen más vagyok attól kezdve, amikor 1976. okt. 4-én megéltem az újjászületést. Nekem úgy tűnik, hogy nálam egybeesett az újjászületésem és a Lélekkeresztségem. Volt már nekem Isten-élményem, amikor Jézus papnak hívott engem. Én azt legalább tíz évig nem mondtam el senkinek. El se hitték volna.

Ma már a változásnak eljött az a szintje, hogy lehet erről beszélni.

(A film megtekintését követően.)

Kérdező: Ez kiváltság nekik, hogy ilyet átélhettek!

Feri bácsi: Ez nem kiváltság. **Az Isten nem személyválogató, hanem szerepeket kiosztó.** Ők öten – akik elmesélték túlvilági élményeiket – ezt a szerepet kapták.

Ők nyilván vágykeresztségben jöttek e földi életükre, és alakíttgatták a tudatukat. Azt is el tudom képzelni, hogy Jézussal még nem is találkoztak, csak tele voltak jó szándékkal, és megkapták ezt a nagy élményt. Most már biztos, hogy számukra Jézus nem akárki!

Az Istentől felénk áradó szeretet nem tesz jobbbá minket. A tőlünk Isten felé áradó szeretet tesz minket jobbbá, tehát a bennem növekvő szeretet!

Hogy ki mit kap és miért? Elég közismert mondás, hogy *aki sokat kap, attól sokat követelnek* (Lk 8;18), aki kevesebbet kap, attól kevesebbet követelnek. Érdekes, hogy a prófétákat meg a próféta-ságot senki se kívánta, senki se irigyelte. Tudták azt, hogy attól, hogy valaki próféta, attól nem lesz jobb a természete, de sokkal rosszabb, sokkal nehezebb lesz az élete.

Mi megkaptuk a rálátást az univerzális hitre: ember vagyok, jogom van embernek tudni magam, és a másik is ember, akármilyen a bőre színe.

Az ellenségszeretést általában sehol sem tudják elfogadni, mert nincs olyan szellemi terület, ami a hatalommal ne akarna valamilyen kapcsolatba kerülni.

Az univerzális hit nem ezt jelenti. Ha mi ezt valljuk, az életünk soha nem lesz 'nyakig tejföl'. A fejünkre fognak verni. Ennek ellenére az ember mégiscsak ennek a hitnek az alapján tudja magát a Jézus szerinti benső béke birtokosának.

Örülök az ilyen filmeknek, mert a jó szándékú embereknek felhívja a figyelmét, hogy nem érdemes mindent a mulandó életre tenni. Ez egy ugródeszka! Sokkal nagyobbra teremtett bennünket az Isten, mint az a 70 – 80 év, ami úgyis tele van jajjal, bajjal. Belénk ragadt, hogy a mulandóságot – legalábbis tudatilag, eszmeileg – el tudjuk fogadni, mint eszközt. Ami mulandó, az mindig eszköz! Az már egy csúsztatás, hogy részcélok vannak. Ez nem igaz! Nem igaz az, hogy rész cél az, hogy elvégezzem az iskolát.

Egy cél van, az, hogy **örök életem legyen!**

Egyetlen célom van: az örök élet! Akkor abszolút első a bennem lévő Isten Lelke, ha nincs második, és Ő mondja meg, hogy mit kell csinálnom. Ez annyira

pofon egyszerű és annyira megnyugtató. Mert nem azon kell töprengenem, hogy egy hét múlva mi lesz, vagy tíz év múlva, hanem azon, hogy: **ma mit kell csinálnom?**

Az, hogy gondolkodom arra is, hogy egy hét múlva mi lesz, az igazában a lényegét nem érinti. Nem érintheti! A célom az örök élet! A feladatom az, hogy reggeltől estig tegyem azt, amit meg tudok tenni.

Valaki – aki nagy misztikusnak gondolja magát – mondta nekem a napokban, hogy ő csodálatos feladatokat kapott az Istentől, de a végrehajtásában valakik mindig megakadályozzák. Ez egy hülyeség! Ilyen nincs! Ha a Jóistentől feladatot kapok, akkor az azt jelenti, hogy amit tudok, azt kell megtenni. Ez a feladatom. Amit meg nem tudok megtenni, azt nem kell megtennem. Azon rágódni, hogy az Isten ezt akarja, a szomszédom meg nem engedi! Ilyen nincs! Van ennek egy olyan vetülete a házasságokban, amikor a férj nem engedi, hogy az asszony elmenjen a templomba. Vannak olyan feleségek, akik erre azt mondják, hogyha te elmehetsz a kocsmába, én is elmehetek a templomba. Tehát tudnak visszaszólni. De vannak, akik a béke kedvéért képesek lemondani a szívükben lévő vágyról. Egyszerűen azért, mert nem szeretünk szenvedni. Pedig szükséges! A benső békének ez az ára! Nekünk meg kell fizetni azért, amit jónak látunk. Ez az a bizonyos alapalázat. E nélkül nincs lelki fejlődés, nincs benső béke, csak menekülés.

Az alapalázatot nagyon meg kell tanulni!

Mi az alapalázat? A meglátott jóért minden gyalázatot válllok, és nyitott vagyok a jobb felé.

Honnan tudom, hogy mi a jobb? Az, amit az evangéliumokkal alá tudok támasztani. Az is igaz, hogy az ember képes becsapni magát, de egy idő múlva....

Jól mondta a filmben az a lány: 'legalább magamhoz legyek őszinte!'

Kérdező: Áldozatvállalás és önszeretet. Hogy szeretem magam, ha áldozatot hozok? Az áldozat lemondás. Az önszeretet csúcsérték. Az áldozat bennem negatív tartalmú.

Feri bácsi: Az önszeretet azt jelenti, hogy jót akarsz magadnak. Akkor akarod magadnak a legnagyobb jót, ha teljesen oda tudod magad adni annak, amit Jézus jónak lát benned. Ez szükségszerűen áldozatvállalással jár. Ez nem élvezet a Földön. Aki szeret, az áldozatot hoz. Minél nagyobb valakiben a szeretet, annál nagyobb keresztje van. Ezt nem lehet kikerülni. A legnagyobb szeretete Jézusnak volt, és a legnagyobb keresztet Neki kellett vállalnia. Utána – a Földön – a legnagyobb szeretete a Szűzanyának volt. Jézus után a legnagyobb keresztet neki kellett a vállalnia.

Tudomásul kell vennünk, hogy a szeretet nem cukros pitli.

Az, hogy áldozattá válok valakiért, az annyit jelent, hogy le tudok mondani valamiről egy nagyobb jóért. Jézus sehol nem mondja azt, hogy boldogok azok, akik jól érzik magukat.

Mindszenti írja az emlékirataiban, hogy az első börtönben töltött nap után – miután megverték, megalázták – milyen öröm töltötte el, hogy kibírta anélkül, hogy megtörték volna. A lelke mélyén annak örült, hogy nem tudták jellemtelenné tenni.

Ilyen értelemben valóban igaz az, hogy a boldogság nemcsak értelmileg, hanem érzelmileg sem téveszthető össze semmivel, és nem is cserélhető fel.

A boldogság is olyan, mint a szabadság. Aki nem élte át, annak nem is lehet erről fogalma. Ezt mondták a film szereplői is. Aki nem élt át túlvilági élményt, annak fogalma sincs erről. Ezért kell elhinni, hogy van.

Ha elhiszed, hogy van egy olyan szabadság, ami megkötözöttség nélküli, akkor meg fogod élni ezt a csodát.

Nem úgy van, hogyha meglesz, akkor elhiszem, hanem ha hiszek benne, akkor meglesz.

Számunkra az a döntő, hogy a hangsúlyt erre tegyük: képesek vagyunk arra, hogy olyan tökéletesek legyünk, mint a Mennyei Atya. Jézus nem azt mondja, hogy legyetek mennyei atyák. Hanem azt: ahogy a Mennyei Atya a Maga területén tökéletes, úgy ti a magatok területén legyetek tökéletesek. Ez annyira egyszerű!

Amikor egy-két nap erre rákoncentráltam, megtapasztaltam, hogy ezzel kapcsolatban nekem csak azt kell csinálnom, amit meg tudok csinálni. Csak ennyit kell megtennem.

Azt kell tennem, amit a lelkemben az Isten Lelke mond, és akkor béke lesz bennem.

Isten nem a vágyaimhoz adja a kegyelmet, hanem a feladatomhoz. Gőgös lennék, ha arra törekednék, hogy mindig meg legyek elégedve magammal, mert elértem valamit. Én azért vagyok megelégedve magammal, mert engem nagyon szeret a Jóisten. Én meg ne szeressem magamat, ha Ő szeret?

Hogy szeressem magam? Odaadom magamat annak a tervnek, annak a feladatnak, ami ma áll előttem. Mindezt jól átgondolom reggel, hogy ne legyen összekuszált a napom. Ennek ellenére valami mindig közbejöhet. És ha rálátok, hogy ez az Isten szava bennem, akkor azt teszem.

A tervkészítés annyit is jelent: hogyha a bennem élő Lélek áthúzza azt, amit terveztem, akkor megyek, és teszem, amit a Lélek mond. Nem arra törekszem, hogy amit elhatároztam, azt tegyem meg feltétlenül.

Persze bizonyos alapelveket magunkba kell építeni. Pl: az Isten Lelke soha nem akarja azt, hogy ne tedd meg azt, amit meg kell tenned. Ez annyit jelent a gyakorlatban, hogyha visszanézel az életedben, igenis meg kell vizsgálnod, hogy vannak-e be nem fejezett munkáid. Vannak-e olyan könyveid, amibe

belekezdtél, aztán otthagytad. A Hang-könyvek nem ilyenek. Ez napi feladat! Ez nem olyan, hogy elkezdted tanulni egy nyelvet, aztán abbahagytad.

Kérdező: Jézus azt mondja, hogy: hoztam a foglyoknak szabadulást. Ez a fogoly-lét a megkötözöttség?

Feri bácsi: Igen. Egészen biztos.

A megkötözöttség egy erkölcsi kategória. A függőség az nem. Az a földi lét velejárója. Mi nem megkötözöttünk vagyunk azzal, hogy mindennap ennünk kell, mert az életünk függ tőle. Az sem megkötözöttség, hogy dolgozni kell, mert a keresetem függ tőle.

A megkötözöttség, mint erkölcsi kategória, a benső szabadság hiánya.

1999. november 11.

Feri bácsi imája: Jézusunk! Hálásan köszönjük, hogy aránylag könnyű Veled találkozni, hiszen különböző megjelenési formáid vannak. A lelkileg, szellemileg legmegtermékenyítőbb az, amikor a Te nevedben jövünk össze. Mindegyikünkön keresztül akarsz valamiképpen hatni reánk, és pedig abban az irányban, hogy a szeretetünk, a megértésünk, a szívünk harmóniája erősödjék. Hála Neked ezért, Jézusunk. Segíts, hogy megfelelő nyitottságúak legyünk! Tudjuk mindazt befogadni, amivel most meg akarsz bennünket ajándékozni. Ámen.

Kérdező: Egy testvérünk, aki többféle betegséggel küszködik, elmesélte, hogy az orvosa elvitte egy közösségbe, hogy ott majd meggyógyítják őt. Egy kis helyiségben hatalmas erővel dübörgött a zene, miközben a lelki vezető az evangéliumokból idézett. A résztvevők énekeltek, nevetgéltek, a földön fetrengtek. Egyenként odamentek a vezetőhöz, aki rájuk tette a kezét, mire ők elestek. Állandóan áment és alleluját kiáltottak. Testvérünket is biztatta az orvosa, hogy kérje a gyógyulását. Meggyógyítani persze nem tudták.

Feri bácsi: Testvérek! A kérő imában mindig feltétel ez, hogy 'Uram, az akaratom szerint' történjen meg az, amit kérünk. Ez így van a gyógyulással is. Nem tudjuk igazán, hogy mi mire jó. Ezért lelkileg kell nagyon kitisztázni önmagunkban azt, hogy a betegség nem rosszabb, mint az egészség. Erkölcsileg! A gondolkodás-átalakítás során el kell jutni erre a szintre. Arról van szó, hogy erkölcsi szinten, tehát a boldogságunk, benső békénk szintjén a felelősség az a terület, ahol ez eldől. A felelősségem mértéke pedig a szabadságom köre. Amire képes vagyok, azt kell megtennem. Ha azt megteszem, akkor a szívemben béke van. Amire nem vagyok képes, azt nem kell megtennem. A Föld nem Mennysországa! Itt mindent el akarunk követni

azért, hogy a mulandóság megélése minél hosszabb vagy elviselhetőbb legyen. Az elviselhetőségre való törekvés jó. Ezért találták ki pl. a fájdalomcsillapítókat. De meg kellene valahogy szabadulnunk attól, hogy a legfőbb célunk az legyen, hogy 'csak gyógyuljak meg', ugyanis csak a felelősségemet növelem vele. A Mennyei Atyánk tudja, hogy ebben az értelemben mire van igazán szükségünk. Mi nem azért jöttünk le a Földre, hogy itt oldódjon meg az életünk, hanem azért, hogy újjászülessünk. Odaát megtértünk, és ez egy döntés volt. Itt pedig igazoljuk azt, hogy megtértünk, és át akarjuk alakítani a gondolkodásunkat. Az újjászületés annyit jelent, hogy az Isten Lelke él bennem. Tudjuk, hogy a Mennysorszában nincs jog, mert ott **a Szentlélek a Rend Lelke**. De azt is tudjuk, hogy akinek a lelkében rend van, az a Földön a jog és minden evilági törvény fölött áll. Bennünket a Szentlélek vezet, irányít. Így a gyógyulásokkal kapcsolatban tudnom kell, hogy nem vagyok azzal kevesebb, ha beteg vagyok, mintha egészséges volnék. Ugyanúgy nem vagyok erkölcsileg több, ha egészséges vagyok. Abban igazatok van, hogy ehhez jobban kell hinni. Én úgy látom, hogy mindannyiunk hitével baj van. Viszont tudjuk, hogy a hitet lehet növelni. Jézus sokszor szidta a tanítványait, hogy 'még mindig nem hisztek! Ha csak akkora hitetek lenne, mint a mustármag, csuda dolgokat tudnátok tenni'.

Testvérek! A hitet értelemmel lehet növelni. Gondolkodással, tanulással és imával. Jól át kell gondolni azt, hogy: kinek hiszek, és miért hiszek? Foglalkoznom kell azzal, hogy az Isten édes gyermeke vagyok! Mit is jelent ez az én számomra?
A Földön vannak olyan erők – nem is kevesen –, amelyek pont ezt akarják megszüntetni bennünk. Naponta erősíteni kell magunkban azt, hogy hiszek, de még jobban akarok hinni.

Kérdező: Én úgy gondolom, hogy minden betegség a gondolkodás-átalakításra szólít fel.

Feri bácsi: Így van! Testvérek! Az lenne a legszörnyűbb, ha nem volna fájdalom, mert ezek jelzések! Különböznék nem vennénk észre azokat a figyelmeztetéseket, amelyeket az embernek észre kell vennie magában. Sok igazság van abban, hogy a lelki betegségek az okai a testi bajoknak. A test a műszerfal, amelyen kigyullad a lámpa, amikor valami lelki bajra figyelmeztet. Persze ha rá is látok a bajra, az nem jelenti azt, hogy máról holnapra le is tudom oldani. Pl. ha valaki húst hússal eszik, meg mindent agyonsóz, annak előbb-utóbb érrendszeri problémái lesznek. Mert ezzel a falánksággal, ezzel a fegyelmezetlenséggel – bizonyos értelemben – a józan ész határát lépi át, és nem gondol arra, hogy mi az egészséges neki, hanem elviszi a pillanatnyi élvezet. Biztos, hogy nekem is sok problémát okozott az, hogy a tésztát tésztával ettem, mert annyira szerettem.

Kell is, hogy a testi bajok figyelmeztessenek bennünket arra, hogy mi akadályozza a lelkünk békéjét, harmóniáját. Mert az, hogy boldogságra vagyunk kitalálva, az nem vitás. És a boldogság mindenképpen egyfajta harmónia is bennünk.

Visszatérve arra, amit meséltél: a nagyon hangos ének ilyen helyen is bódulatot tud okozni ugyanúgy, mint a diszkóban. Ez már önmagában nem normális. Az elfekvés, a rángatózás is bódulat. De rád ez nem hatott, és ez nem baj. Van olyan 'elfekvés' is, ami nem rossz. Volt olyan, hogy csak nyújtottam valaki felé a kezemet, és már dőlt is el. Erre mondják azt, hogy ez a „Lélekbe-nyugvás”.

Kérdező: Már régóta foglalkoztat Jézus példabeszéde az elveszett bárányról. Jézus azt mondja, hogy utána megy az elveszettnek, és a kilencvenkilencet otthagya. Ebből kiderül, hogy Isten mindent megtesz értünk. Ki a kilencvenkilenc igaz? Milyen értelemben igazak? Magukat annak gondolják, vagy Jézus szerint igazak? Tudjuk, hogy kisdéd a nyáj, ezért furcsállom, hogy kilencvenkilenc igazról beszél.

Feri bácsi: Van egy kisdéd nyáj, ezek az igazak. Ezek azok, akik közül egy elkóborol. Jézus, a jó pásztor, elmegy utána. Akik megmaradtak, azokkal most nincs gondja, mert Hozzá tartoznak, Belőle élnek. De csak azt találja meg, aki béget. Az elveszett báránynak az a természete, hogy béget. Nem érzi jól magát az elveszettségében. Nem úgy van, hogy Jézus utána megy a gyerekének akkor is, ha ő nem törődik az Istennel. Majd akkor, ha béget az a gyerek, hogy 'jaj de rossz rossznak lenni'.

Kérdező: Feri bácsi! Hogyan készüljünk Krisztus király ünnepére? Volt már szó az okos és a balga szüzekről. Ebből mit tanulhatunk?

Feri bácsi: Volt öt balga szűz és öt okos. Mi az olaj? A szeretetet. Jézus tanításából tudjuk, hogy aki szeret, az mindig ad. Itt egy olyan történet van, hogy azok járnak jól, akik nem adnak. Hiába kérnek a balgák, az okosak nem adnak. Azért, mert amit kérnek – a szeretetet, mint készséget –, azt nem lehet adni. A te szeretetedet, a te szándékodat nem lehet odaadni. Az okosak okosan mondták, hogy 'menjete a boltba'. A boltban megtapasztaltátok, hogy csak úgy kap valaki, ha ad. Adnod kell, hogy kapjál. Legyen adásod! A balgák számára a szeretet befogadásának az ideje lejárt. Azért voltak balgák, mert olyasmit kértek, amit nem lehet adni.

Ma is van olyan, hogy a boldogságunkat a másiktól várjuk. **A boldogság a benned élő szeretet, a benned lévő jót akarás megélése!** Ez a te boldogságod. Nem igaz az, hogy az a boldog, akit szeretnek. A Jóistennek pokol lenne az élete, ha a boldogsága attól függne, hogy kik szeretik és kik nem.

Nincs olyan pillanat – testvérek –, amikor valaki ne szidná az Istent! És az Isten mégis végtelenül boldog, mert a Benne lévő szeretet boldogítja, nem pedig az, amit kap. Igaz viszont, hogy jól esik – főleg a teremtménynek – ha szeretik. Az Isten a maga világában azért Szentháromság, mert mindig teljességében él meg az egymásért élest. Ott mindenki kap is, nemcsak ad. Viszont teremtményi szinten gondoskodik a Jóisten arról, hogy mi ne csak adjunk, hanem kapjunk is. De ehhez szemek kellenek. Rá kell látnunk arra, hogy reggeltől estig mit kapunk a Jóistentől. Van, amikor igen kisarkítva is láthatjuk ezt. Amikor u.n. véletlenek formájában tapasztalhatjuk meg ezt.

Ma mesélte egy paptestvérem a következőt: egy remek autót kapott külföldről, amibe egy cigány ember hátulról belehajtott. Ennek következtében tönkrement az autó egyik lámpája. Harmincezer forintba került a lámpa megjavítása. A rendőr is gyözködte, hogy ezt be kell vasalni a kárt okozón, de ő nem engedte, hogy feljelentsék. Miután kifizette a javítást, semmi pénze nem maradt. Délután kapott valakitől egy csekket, ami hatvanezer forintról szólt. A dupláját kapta meg annak, mint amit kifizetett!

Testvérek! Van Gondviselés! A Jóisten érezteti velünk, hogy Ő az embereken keresztül is szeret minket. Igaz, hogy a boldogságom azon áll vagy bukik, hogy bennem van-e jóindulat, szeretet, de az ember – teremtményi szinten – igényli azt, hogy őt is szeressék. Erre a Jóisten a biztosíték!

A Jóisten „kezeséget vállal”, hogy te sose kerülj olyan szituációba, hogy téged soha senki ne szeressen. Mindig lesznek olyanok, akik éreztetik veled, hogy te fontos vagy az ő számukra.

Az öt okos és az öt balga történetében az olaj a szeretet. Az okosok szívében világított a szeretet, így várták a vőlegényt. A balgák ezt akarták tőlük elkérni. Olyat akartak kérni, amit nem lehet odaadni. Gyurka bácsi ezt a szentírási részt nagyon kitisztázta a KIO-ban. Érdeemes utána nézni!

Számomra a Krisztus király ünnepe egy felejthetetlen élmény. Amikor Székesfehérváron – a bazilikában – a Kisberk püspök úr káplánja voltam, az egyik évben – Krisztus király ünnepén – nagy hatású prédikációt mondtam. Ennek akkor olyan nagy híre terjedt, hogy a következő évben nem fértek be a templomba, olyan sokan jöttek el. Mielőtt átmentem a bazilikába, borzasztó nyomás, álmoság jött rám. Lehajtottam a fejem az asztalra, és akkor volt egy látomásom. Jézust láttam a kereszten hús–vér valóságában. Ez akkora megrendítő dolgot jelentett nekem, hogy iszonyatosan elkezdett fájni a fejem. Átmentem a misére, ott volt az a nagy tömeg, és a látomás hatására nem tudtam prédikálni. Annyira valóságosan láttam Jézust a kereszten. Töviskoronával a fején, ahogy folyt Róla a vér! És rám nézett! Olyan hatással volt rám, hogy nem tudtam megszólalni.

Utána jól leszűrt a Kisberk püspök úr, hogy miért nem prédikáltam. Mondtam neki, hogy nagyon megfájdult a fejem. A látomást nem mertem elmondani, mert hülyének nézett volna. Az első Hang-könyvben viszont már leírtam. Ezért nekem mindig nagy ünnep a Krisztus király ünnepe.

Jézus azt mondta, hogy az Ő országa nem ebből a világból való!

De Ő – mint Király – uralkodni szeretne a Földön is, mint ahogy az Országában. A szolgáló szeretet által akarja az övéit Önmagával eggyé tenni, mert az Isten világa a szeretet, a szolgálat világa. Ez a szó, hogy szeretet, félreérthető, mert folyamatosan visszaélnék vele. Mondják, de mindenfélét beleértene. Ezért érzem én nagyon találónak, ha ezzel a három szóval fejezzük ki: nem ártás, megbocsátás és segítség, mert ez a jézusi szeretet. Jézus azt mondta: új parancsot adok nektek: „*hogy (úgy) szeressétek egymást, amint Én szerettelek titeket*”. (Jn 15;12)

És ez így valóban új!

Valaki a napokban azt kérdezte, hogy az irgalom az szeretet vagy nem. Akkor a következő hasonlat ugrott be: ahogy a fehér színben benne van a szivárvány minden színe, ugyanúgy a szeretetnek is van egy olyan sugara, amit úgy hívunk, hogy irgalom. De ez mégis más, mint a szeretet. A kék mégse fehér! A zöld mégse fehér, pedig benne van a fehérben. Tehát amikor a földi élet prizmájára ráhull a szeretet jézusi tartalma, akkor sugarakra bomlik, és az egyik sugara az irgalom, a megbocsátás.

Problémája volt az illetőnek, hogy az irgalom rendje miben különbözik az igazság rendjétől. Az irgalomnak van-e egyáltalán rendje? Igenis van!

”*irgalmasságot akarok és nem áldozatot*” mondja Jézus. (Mt 9;13)

Ez tehát nem ellentéte a szeretetnek, hanem egy olyan megnyilvánulása, ami itt a Földön csak azoknak a tulajdonsága, akik szóba állnak azzal a gondolattal, hogy inkább „*szeressétek ellenségeiteket!*” (Mt 5;44) És ezt csak az tudja komolyan venni, aki kitisztázza magában azt, hogy én azért szerethetem őt, mert nekem nem árthat, ha én Isten-szerető vagyok. Akármit tehet ellenem, ő magának árt, és nem nekem. Amit nekem mástól kell elszenvednem, az a javamra fog válni. Tehát értelmileg kitisztázódik bennem az, hogy az irgalom rendje azért valóság, és én azért lehetek irgalmas mindenkihez, és azért szerethetem ellenségemet is, mert nekem senki nem árthat.

Az ember csak önmagának árthat! Természetesen az erkölcs szintjén, a boldogság, a benső béke szintjén. Ez viszont állandóan arra szólít fel, hogy: **alakítsátok át gondolkodástokat!** Ebből nem lehet engedni!

Jézustól meg lehet tanulni, hogy hogyan kell viselkedni a különböző szituációkban. Nem az a furcsa, hogy Jézust megölték, hanem az, hogy három évig ki tudta húzni. Ez annak köszönhető, hogy ügyes, okos, óvatos és bölcs

volt! Pedig mindent elkövettek azért, hogy ez minél hamarabb bekövetkezzék. De mindvégig tudta teljesíteni a feladatát, és csak ezek után mondta, hogy most már tegyék. Neki nem ártottak, hisz azt mondta: „*nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, és bemenni az ő dicsőségébe?*” (Lk 24;26).

1999. 11. 18.

Feri bácsi imája: Jézusunk! Köszöntünk szeretettel! Valóban, itt a földi életben mi nagyon szűk területet tudunk csak belátni. Hála Neked azért, hogy Te a saját szívedre hallgatsz, és a saját szeretetteddel akarod átölelni a mi életünket. Mindannyiunkat odatesszük a Te szerető szívedre, és különösen azt a testvérünket, aki a 88 évével a földi életének nagyon nagy részét megtette, és nagyon meg vannak számlálva napjai. Jó tudnunk azt, hogy nincs meg nem hallgatott ima, és jó tudnunk azt, hogy az imádság is a szeretetünk egyik kifejezési formája. Kérünk, Urunk, máskor is juttasd ezt eszünkbe, hogy amikor imádkozunk, akkor szeretünk. Add meg nekünk azt a bizonyosságot, hogy az igazi szeretet nem lehet meg ima nélkül. Bár igaz, hogy szeretet nélkül is van imádság, a farizeusi imádság, amikor valaki csak mondja, mondja azt, amit mondani akar, és megpróbál megagítani Téged. De a mi imánk nem lehet ilyen, mert tudjuk azt, hogyha azt az életet vállaljuk, amivel megajándékoztál, és azt a programot akarjuk megvalósítani, amit vállaltunk, az imádság nélkül nem megy. Kérlek, tégy bennünket imádkozó emberekké! Ámen.

Kérdező: Az újjászületés és a Lélekkeresztség egyszerre történik?

Feri bácsi: Történhet egyszerre, de a tartalma más. Az újjászületésben mindent másképp kezdesz látni. A Lélekkeresztségben valamelyik képességedet az Isten megtisztítja, felerősíti mások javára. Tehát karizmák kezdenek működni benned. Ez a Lélekkeresztség velejárója. Újjászületést álmában is kaphat az ember.

Az álmóról tudni kell, hogy nem úgy van, hogy kilépünk a testünkből, hanem fordítva van. A másik dimenzió lép be a testünkbe. Kinyílik a tudattalanod, és kaput nyit a másik dimenzió irányában. Álomban a szellemvilág sokkal jobban át tud járni, mint az ébrenlét állapotban. Az alvás nem egy 'kis halál'! Az alvás a földi élet normális állapota.

Az álomvilág egy szimbolikus világ. Ebben van olyan, amit te dobtál a tudattalanodba, anélkül hogy akartad volna. Pl.: megyünk az utcán, nézünk akkor is, ha nem látunk, ha nem koncentrálnak valamire. De minden hat ránk. Azt is szoktuk mondani, hogy nem mérhetünk fel senkit, mert nem tudjuk, hogy mit örökölt, milyen hatások érték. Ez a hatás annyit jelent, hogy pl. ez a reklámvilág óhatatlanul hat ránk. Tudattalanul is hat ránk.

A tudattalan világa nem egy nagy összevisszaság.

A tudattalanban egy egységesítő elv dolgozik. Valószínűleg ti is tapasztaltátok már azt, hogy amikor gondban voltatok, és azt mondtátok, hogy „aludjunk rá egyet”, akkor másnap helyére kerültek a dolgok.

Tehát egy irányító elv működik bennünk, hogy a tudattalanunkban rend legyen. A tudattalan felé a mi oldalunkról is és a szellemvilág felől is kapunk információt.

A mi oldalunkról tudva és tudatlanul, a szellemvilág felől viszont csak engedéllyel hathat ránk valaki. Azok a jó szándékú lelkek, akiket szeretünk, és megjelennek álmunkban, azok engedélyt kapnak erre. Olyan nincs, hogy úgy tud támadni téged az ördög, hogy erre nem kapott volna engedélyt. Sajnos olyan is van, hogy te segítetted őt, hogy a rossz hasson rád, mert ilyen irányba is ki tudjuk nyitni a tudattalanunkat.

Az idősebbek tudják, hogy amikor első áldozásra készültünk, akkor a gyónásnál a bánatimában azt mondtuk, hogy 'erősen fogadom, hogy többé nem vétkezem, és a bűnre vezető alkalmakat is elkerülöm'.

Nemcsak arról van szó, hogy nem teszek rosszat, hanem még az alkalmat is elkerülöm. Ezt elméletileg már tudjuk, csak még nemigen tudjuk a gyakorlatban megvalósítani. Kétféle körülmény létezik: amiről tehetek, meg amiről nem tehetek. De amiről tehetek, azt azért vállalom, hogy határozzon meg engem. Befolyásoljon!

Kérdező: Nagyon sok rossz történt velem az életemben, de amennyire csak vissza tudok emlékezni, rosszat soha nem álmodtam. Ennek van jelentősége?

Feri bácsi: Hogyne! Ez nagyon jó, mert a tudattalanod nagyon tiszta. Nagyon jó! Inárcson többször megtörtént velem, hogy akkorákat nevettem álmomban, hogy fölébredtem rá. Ez jó. Azt jelenti, hogy a tudattalanban harmónia van.

Adj érte hálát a Jóistennek!

Az is nagyon jó, testvérek, ha valaki arra ébred fel, hogy imádkozik.

Testvérek! A halál után és a földi élet között ugyanaz a különbség, mint az álom és az ébrenlét között. Az álmodban nem tudsz visszagondolni arra, hogy hogy nézel ki az ébrenlétben. De az ébrenlétben vissza tudsz gondolni, hogy hogy néztél ki az álmodban.

Aki odaát van, az egy nagy ébrenlétben van hozzánk képest. Onnan nézve a földi élet egy álmovilág. Ők világosan látják a mi életünket.

Az álmovilág egy csoda-világ, amivel érdemes foglalkozni. Az álom szimbolikus nyelve nagy gazdagságot hordoz. Viszont – amennyire rajtunk áll – a józan ész és a jézusi tanítás az a sziklaalap, amely kell hogy döntően befolyásoljon minket.

Kérdező: Van örök kárhozat?

Feri bácsi: Elégge félre szokták értelmezni Jézusnak azt a tanítását, amelyben arról beszél, hogy a tűzük ki nem alszik, és a férgük el nem hal. Ebből szokták kikövetkeztetni azt, hogy lám, aki odakerül, arra örök szenvedés vár. Holott itt nem erről van szó! A pokol, mint olyan, örök, csak a lakói nem.

Az az állapot, hogy valaki szenved – mert abba a helyzetbe hozza magát, hogy az Istentől elfordul –, az valóságos. De az is, hogy egyszer meg kell hogy jöjjön mindenkinek az esze.

Testvérek! Az Isten nem teremtett volna szellemi lényt, ha nem ismerné a saját szeretetének az erejét. Így egyszer a szeretete által mindenkinél eléri azt, hogy az illetőnél „leesik a tantusz”. Hogy mikor? Azt nem tudjuk, de előbb-utóbb megtörténik. De hogy tud az ilyen a Földre visszaszületni?

Az, aki az Istennek hátat fordított, azzal szemben az Isten tehetetlen. Az Isten az Ő szeretetéből lehetőséget adott arra, hogy akik ott megbánták a bűneiket, újra leszülethessenek. De az Isten jóságát kihasználva a megátalkodottak is lejönnek a Földre. Ők is meg tudnak születni. De nem ők döntenek arról, hogy itt mi a teendőjük, hanem megkapják a feladatukat, hogy hol mit csináljanak. De ettől soha nem lesznek boldogok.

Jézus azt mondta rájuk, hogy „*ti az ördögatyából vagytok*” (Jn 8;44). Azt is mondta, hogy nem imádkozik értük.

Ők majd egyszer rájönnek arra, hogy ez nincs jól így, és amikor visszamennek, változtatni szeretnének. De közben annyira tönkretették a lelkiismeretüket, hogy már nem tudnak önmaguk felett dönteni. Ezért mások döntenek fölöttük. A krampuszok döntenek. De így előbb-utóbb kiérlelődik az ilyen lélekben az – mert állandóan csalódottan megy vissza, mert nem sikerült boldognak lennie, mert semmit sem tudott birtokolni, amit el ne veszített volna –, hogy ezen változtatni kell.

Mindenki, aki az ördögatyától való, tudja, hogy ő azért jött, hogy másokon uralkodjon.

Tehát a kárhozat örök, de a lakója nem. Van egy „szoba”, ez örök, de a lakója nem lakik benne örökké. T.i. azért nem, mert az Isten nemcsak a „szobát” tartja létben, hanem az Ő boldogságára teremtett lakóit is.

Az Isten megteremtett, mert akarta, hogy legyünk. Ő pontosan ismeri a saját szeretetének és boldogságának az erejét, amelynek hatására előbb-utóbb igent fogunk Rá mondani, mert nem akarunk örökkön örökké az örök kárhozatban lenni. Minden földi életet követően rájön a lélek arra, hogy nem erre van teremtve, mert a kárhozat mindenkor természetellenes.

A boldogság az ember természetes állapota, és nem a boldogtalanság. De pont a boldogtalanságban jövünk arra rá, hogy az nem normális állapot.

Mindegyikünket a bűneink vittek az Istenhez, és nem az erényeink. Rájöttünk, hogy az eddigi életünk nem normális élet, és bizony odaát is ezt lehet meg tapasztalni. Azt, hogy a boldogtalanság az ember természetellenes állapota!

Meséltem nektek a Bartucz testvéréről, aki nemcsak pár percig, hanem reggeltől estig volt a klinikai halál állapotában. Amikor az ördög a pokolba vitte, akkor messziről meglátta a csillogó Mennyszágot. Erre megkérdezte az ördögöt, hogy mi az, és az ördög azt felelte, hogy: neked ahhoz semmi közöd! De az ő tudatában benne volt, hogy van Mennyság, és tudta, hogy ő azután vágyik. Tudta, hogy az a világ, ahová most a krampusz viszi, az nem az ő világa. De mivel egy duhajkodó ember volt, azt élte meg, hogy igenis odavaló. A pokolba. Az ördög be akarta zavarni ide, de ő húzódozott, bár a lelke mélyén azt érezte, hogy ott a helye. S akkor egy aranyos angyal jött, és azt mondta, hogy van egy mustármagnyi hite! Hívta angyaltársait, hogy vigyék őt a Mennyságba. Ez a mustármagnyi hit annyit tett, hogy gyerekkorában, amikor az édesanyja özvegy lett öt gyerekkel, jöttek a baptista testvéreik, és ellátták őket élelemmel. Ő meg kapott valakitől egy leit, aminek nagyon örült. Ekkor elhatározta, hogyha nagy lesz, mindig fog segíteni az özvegyeken meg az árvákon. Ő ezt meg is tette, pedig ateista, kommunista volt. Ez a tette úgy látszik, azt jelentette, hogy mustármagnyi hite mégiscsak volt.

Tehát a boldogtalanság nem természetes állapota az embernek. Csak éppen tudati rétegek vannak bennünk! A tudati szintünk legfelső szintje olyan, mint a tenger felszíne. Ha jön a vihar, hatalmas hullámokat tud vetni, de csak a felszínen. Minél nagyobb a vihar, annál jobban felkavarodik a víz, és ebben nem lehet tisztán látni.

A szellemi lények boldogságra vannak teremtvé, és akárhogy is menekülnek – már aki menekül –, az mindig bódulattal jár.

Tudatosan menekülni örökkön örökké nem lehet.

Ezért azok, akik meghalnak, odaát is állandó csalódásban élnek. Ott nem tudja magát megölni! Szeretné, de nem megy! Akkor elhatározta, hogy lejön ide, hátha itt mégis elviselhetőbb lesz az élete. Eközben egyszer feltör a lelke mélyéről az, hogy kilép ebből a körforgásból. Hogy meddig megy ez a mókuserék? Nem tudjuk.

Az biztos, hogy a lényeket tekintve az Isten sem tud befolyásolni téged.

A pokol meg az, amikor valaki még nem akar megtérni, és még kikoszorazza az Istent.

Tisztítóhely? Itt is van, és ott is van.

Viszont minden gyereket visszavárja az Isten!

A józan ész és az evangéliumok alapján igazolhatjuk azt, hogy örök kárhozott nincs.

Jézus azt mondja: ki nem jössz onnan, míg le nem fizeted. (Mt 18;34)

Az Isten tudja, hogy akiket Ő szellemi lénynek teremtett, azok előbb-utóbb visszatérnek Hozzá.

Mivel a teremtésnek soha nem lesz vége, pokol mindig lesz, és a pokolban is mindig lesznek. A pokol soha nem fog kiürülni, csak cserélődnek a benne lévőek. Mivel mindig van teremtés, mindig van lehetőség arra, hogy valaki kikosarazza az Istent.

És aki kikosarazza az Istent, azt nevezzük bukott lénynek.

A szellemi lénynek mindig van lehetősége arra, hogy igent vagy nemet mondjon a megszólaló lelkiismeretére.

Kérdező: Mit jelent az, hogy valakiért imádkozunk?

Feri bácsi: Az imádkozás az szeretés. Az a jó, ha az ima szeretet-megnyilvánulás. A döntő az az alap, hogy: ha az Isten engem formailag szabadnak teremtett, akkor a döntés rajtam áll. Engem nagyon megragadott az, amit a Hang mondott nekem: *amikor az Isten megteremtett téged, megkérte a kezedet.*

A kikosarazás lehetősége rajtad áll. Ebben az Isten sem tud megváltoztatni, mert ha tudna, akkor nem is kérné meg a kezedet, mert nem volna értelme.

Nem volna értéke a te igenednek, ha nem volna lehetőséged a *nem*-re. Jó, ha tudjátok, ennek a fordítottja is igaz! Aki nem tud nemet mondani, annak az *igen*-je se komoly. Tehát tanuljunk meg nemet is mondani! Nem jó az u.n. béke kedvéért mindenre igent mondani!

Kétféle ember van: aki kikosarazta az Istent, meg aki nem.

Aki kikosarazta, azt hívjuk belül feketének. Aki meg igent mondott az Istennek, azt nevezzük belül fehérnek.

A belül feketét mondjuk ördögöknek. Ők azok, akik az ördög atyától vannak. Rájuk mondta Jézus, hogy értük nem imádkozik. Ha Jézus nem imádkozik értük, én miért imádkozzak?

Teljesen felesleges!

Azoknál, akik a földi életüket követően megtértek, és *igent* mondtak, azoknál van egy érdekesség. Valami fény már van bennük, de még nem az abszolút világosság. Inkább szürkület vagy derengés, és mégis ezeket mondjuk belül világosnak. Aki viszont mindjárt *igent* mondott Istennek, az az abszolút fényben van, és ezeket hívjuk angyaloknak. Akik *nemet* mondtunk Istennek, de utána fájlaltuk ezt, ez jelenti azt, hogy szeretnék már *igent* mondani, és ezt igazolni. Ezt az *igent* odaát nem lehet igazolni. Azért nem, mert ott nincs hitem, csak meg tapasztalásom. A hitet csak a Földön lehet megszerezni. Az Istennek meg nincs lehetősége arra, hogy újból megkérje a kezemet, mert az komolytalan lenne. Ott olyan döntést kell hoznom, amivel eldöntöm azt az utat, amin járnom kell.

Az Isten előrelátása az, hogy amikor én *nemet* mondtam, de megbántam, Ő már tudta, hogy segít nekem. 'Én is leszálok arra a szintre, amin te vagy. Beleöltözök az anyagvilágba'.

Nagyon nagy dolgot vállalt az Isten, hogy mi vissza tudjuk Őt szeretni! Mi már ott a döntésünket nem tudtuk megváltoztatni, mert az elfordulásunkkal megszűnt az erőnk, elromlott a látásunk. Azzal a képességgel nem rendelkezünk, amivel saját magunkat fel tudnánk emelni. Ezért Jézusban az Isten lejött a Földre, hogy Emberként meg tudjuk Őt ismerni és szeretni. Mindenkinek megvan a lehetősége, hogy a másokban az emberséget felfedezze. Aki ezzel a szándékkal születik le, az belül valamiképpen már fehér. De ez még nem az a fény, aki majd odaát lehet.

Amikor valakiért imádkozunk, nem tudjuk, hogy belül világos vagy sötét. Beszéltünk arról, hogy van, aki belül fekete, kívül fehér. Ezek a báránybőrbe bújt farkasok. Vannak, akik belül fehérek, kívül feketék, mert bennük van az a vágy, hogy de jó volna szeretni az Istent, de az a környezet, amibe születtek, amiben élnek, elfojtotta bennük az ébredő szeretetet.

Amikor imádkozunk valakiért, és az illetőben van némi jó szándék, akkor tudsz hatni rá, és a vágykeresztség irányában tudod erősíteni. De aki sötét, azzal semmit nem tudsz kezdeni. De az ima akkor sem értelmetlen, mert visszaszáll rád. Te mindenképpen gazdagodsz az imád által! Azt viszont nem tudhatod teljes erkölcsi bizonyossággal, hogy valaki belül sötét vagy világos. Nem látunk bele a másik emberbe.

Elvileg tudnunk kell, hogy a mi imánk hatása csak akkor hatásos, ha ő belül világos, vagy legalább kezd világosodni.

Én abban nem hiszek, hogy valaki itt a Földön kezdjen világosodni. Erre csak odaát van lehetősége!

Kérdező: A rokonainkért mondott imáról mondanál valamit?

Feri bácsi: Testvérek! Már hallottátok tőlem a következő történetet: ott van a tisztító tűzben az édesapám a szomszédjával. Várják, hogy mikor kerül valamelyikük a Mennysországba. Közben én misét mondok az édesapámért. Erre ő azt mondja a szomszédjának: Jani bácsi, a fiam misét mondott értem – igaz, én nem tehetek róla –, és ezért már mehetek is a Mennysországba. Te se tehetsz arról, hogy érted meg nem mondott misét. Így te még maradj itt! Bizony nem volna szeretet az apámban, ha ez megtörténhetne.

Akkor miért imádkozzam az hozzátartozóimért? Azért, mert lélektani törvény, hogy az embernek az érzelmi kötődése erősebb, ha olyanokért imádkozik, akikkel mélyebb kapcsolatban van.

Amikor én az édesapámért és édesanyámért imádkozom, misét mondok, akkor a testvéreimnek is szólok, hogy ők is imádkozzanak, ugyanis megerősítést nyer ezáltal az imám tartalma.

Viszont az imáink által nem lesznek előnyben azok, akikért imádkozom, azokkal szemben, akikkel nincs közvetlen kapcsolat.

De akkor miért ne imádkozzunk mindenkiért?

Ha te mindenkiért imádkozol, akkor parttalanná válik a szereteted, a rákoncentrálsod, az összeszedettséged. Többször mondtam, hogy gyakorlatilag 10-15 embernél többet szeretni nem lehet. És ha te szeretsz, akkor te biztosan jobb leszel.

Ha egy olyan emberért imádkozunk, aki vágykeresztségben jött le, és nyitott erre, akkor imáink segítségével hatékonyabban tudja az önzését, a felelőtlenségét leoldani magáról. Amikor én a tisztítóútzben szenvedőkért imádkozom, annak egyik oka az, hogy tudom, magam is oda tartozom. Tehát együvé tartozunk. A másik pedig, hogy így tudom a szeretetemet kimutatni irántuk. Olyan lehet, hogy valaki szeretet nélkül imádkozik, de olyan nem lehet, hogy valaki ima nélkül tudna szeretni.

Ima nélkül nem lehet szeretni! Szeretni annyit is jelent, hogy megélem: nem elég az erőm arra az áldozatra, amit meg kell hoznom másokért. Ezért az ima bekapcsol abba az erő-rendszerbe, amit kegyelmi rendnek ismerünk, és akkor már megerősödve tudom tenni azt, amit a szívemben lévő szeretet diktál.

A Hang sokszor tanítja, hogy csak azt kell megtenned, amit meg tudsz tenni. Ezt főként azoknak mondja, akik nyugtalanok, és nem tudják, hogyan találják meg a szívük békéjét.

Testvérek! Állítom, hogy a józan ész képes arra, hogy megfékezze az emberben azt a vágyat, hogy valakiért tegyek valamit, holott az Isten erejével képes lennék rá. A józan eszem viszont a hittől legyen átjárva! Mert ha a hitem átjárja a józan eszemet, akkor tudom, hogy többre vagyok képes, mint amit a józan ész átlát. Így nagyobb áldozatra vagyok képes, mert az *Én erőm a te erőd is* – mondja többször az Úr Jézus.

Az, hogy elem kerüljön valami, amit meg kell tennem, de nem tudom – ilyen nincs! Ha valamit meg kell tennem – mert van hitem –, meg is tudom tenni.

Jézus azt mondja, hogy: a hívőnek minden lehetséges! (Mk 9;23) Azt is mondja, hogy: még nagyobb dolgokat fogtok tenni, mint Én! (Jn 14;12)

Tudod milyen nagy dolog az, amikor valakiben megvilágosodik az, hogy nem a nagy tettek, hanem a szürke hétköznapi dolgainak a megtételéhez kell az erő, a bátorság? Erre rálátni, hogy nem a rendkívüli, hanem a hétköznapi szürke dolgok tévése a nagy dolog!

Ezt nem kell szégyellni! Mi mindig szárnyalni akarunk, de nincs hozzá elég erőnk.

Engem megszólhatnak azért a kijelentésemért, amit ajánlani szoktam: törekedj arra, hogy minél kevesebb munkával minél több pénzt szerezzél.
Mi emberek nem arra vagyunk kitalálva, hogy dolgozzunk, és csak dolgozzunk. Hanem arra, hogy: Keressétek az Isten Országát és az ő igazságát. (Mt 6;33)
Persze, azért dolgozni kell, hogy megéljünk. Viszont amit mondok, azt azért mondom, hogy ne a kenyérkereseti munka töltse ki az életünket.
Sokan azt mondják, hogy: 'nem érek rá a Jóistenre. Arra sincs időm, hogy imádkozzam.'
Nekem van már némi távlatom. Hány olyan esettel találkoztam, amikor kimagyarázták, hogy ők miért nem érnek rá a Jóistenre. Nem érnek rá a templomra, nem érnek rá az imára. Majd ha nyugdíjas leszek – mondták, és nem érték meg a nyugdíjas kort.
Testvérek! Ez a menekülés.
Az, hogy egyszer megjelent a Földön az Isten, ez tény! Ezzel nem foglalkoznak, inkább szenvedtetik magukat. Például mekkora áldozatokat képesek hozni azért, hogy bekerüljenek a leg-ek könyvébe.

Testvérek! Az imának nagyon nagy ereje van. És csak hit által tudsz imádkozni. Csak ebből tudunk valóban élni. Igaza van a Hang-nak, hogy aki jól imádkozik, az jól él, aki rosszul imádkozik, az rosszul él, és aki nem imádkozik, az nem is él.

A rózsafüzér az kötött ima, de lehet úgy imádkozni, hogy te is benne vagy. Úgy, hogy a hittitkokat én találom ki, abban a gondolatkörben, amelyik rózsafüzért épp imádkozom. Pl.: aki halottaiból föltámadt. Ezzel kapcsolatban részletezem az eseményeket. Pl.: akit az örök legnagyobb megdöbbenésére nem találtak a sírban; akinek a sírját fény vette körül; aki először Mária Magdolnának jelent meg, stb.

Így átélem az egész gondolatkört.

De a monoton ima is valahogy átmos bennünket. Hat ránk. Ha te sokszor elmondasz valamit, az hat rád.

A lényeg az, hogy imádkozz!

Van keresztény mantra is: Jézus, Jézus, Jézus ..., akár százszor is!

1999. 11. 25.

Feri bácsi imája: Urunk, Jézus! Szeretettel köszöntünk körünkben! Köszönjük a Te jóságodat, köszönjük a Te nyitott szívedet felénk. Köszönjük, hogy ma is ajándékozni akarsz bennünket, mert Te mindig ajándékozó kedvedben vagy. És olyan csodálatos isteni forrást hordasz Magadban, ami soha nem merül ki. Kérünk szeretettel, Lelkeddal nyissál ki bennünket, hogy minél többet tudjunk átvenni a Te jóságos szeretetedből a mai napon is! Ámen.

Kérdező: *Feri bácsi! Mi a véleményed erről a könyvről?*

Feri bácsi: Én ezzel a nyelvezettel semmit nem tudok kezdeni. Én egyre inkább arról győződöm meg, hogy mi jó úton járunk. Ahogy az evangéliumok Jézusát kezdjük egyre jobban megismerni, úgy kezdjük Jézust megszeretni, és mert jó szándékúak vagyunk, Jézus működni kezd bennünk.

Én sokat tanultam a Gyurka bácsitól, és tanulok ma is, és nagyon megszívleltem azt a mondatát, amit a börtönben mondott: 'Bulányi, ha ma nem leszel szent, akkor soha!'

Én most minden reggel azzal indulok, hogy: 'Na, Feri, ha ma nem leszel szent, akkor soha!' És ez igaz is, mert csak a mai nap van. A holnap megint egy mai nap lesz. Ha ma nem vagyok szent, akkor soha. Bizony az emberben van egy olyan megalkuvási készség, hogyha ma nem sikerül, akkor majd holnap pótolom. Nem! Ma kell szentnek lennem! Ehhez egy nagy belső elhatározás kell. Ha az ember ezt határozottan ki tudja magának tűzni, akkor döntő elhatározással Jézusba kapcsolódva tudja a napját megélni. Ezt nektek is tudom ajánlani.

Kérdező: *Töprengtem azon, hogy mi a jézusi iga tartalma. A misén volt egy megvilágosító mondatod: Isten igája nem más, mint a szívemben lévő szeretet kiáradásának a következménye.*

Feri bácsi: Így van. És ezt én mondtam? Biztos a Lélek mondta!

Ha te mindenkit szeretsz, annak az a következménye, hogy hülyének tartanak, meg keresztbe tesznek, és félreállítanak. Nem tartanak normálisnak, hogy te azt is szereted, aki téged nem szeret. Segítesz ott is, ahol nem várhatsz hálát érte. Valamiképpen a bárány-természet velejárója az az iga, amit a jézusi ember vállal. Ez Jézus igája.

Jézus mondja is, hogy vegyétek magatokra az Én igámat. (Mt 11;29) Az ember elgondolkozik azon, hogy: mi az Ő igája? Sajnos mi nem Jézus igáját szoktuk magunkra venni, hanem a saját igánk miatt vergődünk. Pedig ha az Ő igáját veszem magamra, akkor a saját nyomorúságom egyszerűen eltűnik. Mert ha rádöbbenünk arra, hogy az Isten a körülményeimnek is az istene, és én – lényegében – csak jól járhatok, ha az Isten él bennem, akkor megértem, hogy azáltal, hogy az Isten az én gondviselőm, akkor gondom nem is lehet.

Nekünk efelé kell nagyon határozottan beállni, hogy észrevegyék rajtunk, hogy mi boldog emberek vagyunk. És ez a boldogság valamiféle hazataláltság! Tehát a boldogság nem egy jó érzés, nem egy érzelmes, szirupos boldogság, hanem annak a tudata, hogy: hazataláltam! Az életem megoldott élet! Akár egészséges vagyok, akár beteg, akár egyedül vagyok, vagy házasságban élek, a napi gondok eltörpülnek. Azt éli át az ember, hogy nem is érdekes az, hogy mi van, mert a döntő az, hogy **kié vagyok?!** Még az se érdekes, hogy milyen vagyok. A fantáziámat le tudja állítani ez a gondolkodás.

T.i. a fantáziám a jövőt pásztázza. Azt, hogy mi lesz. Azt, hogy hogy lesz. Közben azt se tudom, hogy holnap lesz-e. Mi valóban az örök élet gyermekei vagyunk, és nekünk nem kell félni a haláltól. Ha hiszek abban, hogy Jézus jó, akkor miért félnék találkozni a legnagyobb JÓ-val!

Kérdező: *Úgy szoktuk mondani a kéréseinkkel kapcsolatban, hogy 'az Isten akarata szerint' legyen!*

Feri bácsi: Testvérek! Ha azt mondom, hogy 'az Isten akarata szerint', ez azt jelenti, hogy belesimulok az Isten akaratába.

Az Istennek kétféle akarata van. Egy u.n. pozitív cselekvő akarat, ami kinyilvánított akarat. Pl.: Elküldöm a Fiamat! A másik a beleegyező akarat. Azt csináltok Vele, amit akartok. Azt nem akarom, hogy megöljétek, az a ti dolgotok. De Én megengedem.

Jézus odaadta magát az Atya akaratának. Miért? Azzal a szándékkal, hogy akinél leesik a tantusz, az is ezt fogja tenni. Odaadja magát az Istennek. Amikor valaki házasságra lép, akkor tulajdonképpen hasonló történik. 'Odaadom magam neked!' Erre a másik is azt mondja: 'Odaadom magam neked!' (Később rájön, hogy dehogy adta oda magát, de ez egy más téma.)

Az Isten gondolatában az volt, hogy elküldöm a Fiamban Magamat, mert annyira szeretlek benneteket. Jézus felkínálta az Igében Magát, hogy mi befogadjuk Őt. De ez már a mi ügyünk lesz. 'De ha ti nem fogadtok be Engem, Én akkor is felkínálom Magam, mert az a feladatom, hogy azt tegyem, amit jónak látok. Ha te nem akarsz Engem befogadni, az a te ügyed lesz. Én akkor is jól fogok járni, mert az jár jól, aki az Atyának adja magát. Abban van szeretet! A másokban az önzés van, a vevés.'

A Mennyei Atya csak azért kínálhatta a Fia által az Igében Önmagát, csak azért teremthette a szellemi lényeket boldogságra, mert ismerte a saját szívének szeretetét. Tudta, hogy előbb-utóbb mindenki rájön erre. Amikor valaki ezt megértette, és erre az életét rátette, akkor megnyerte az Életet! Jézus ezért mondta: „*Bízzatok, én legyőztem a világot!*” Közben felfeszítették! Hogy győzte le? Úgy, hogy nem állt ellent.

A Jézust befogadás az örök élet feltétele.

Jézus keresztre feszítését az Atya nem akarta. Ez a beleegyező akarata volt. A pozitív akarat tartalma pedig: 'add oda magad az Istennek'! Az pedig, hogy ennek az a következménye, hogy üldöznek Téged, az a beleegyező akarat megnyilvánulása.

Testvérek! Tudjuk, hogy négyféle cselekvési kategória van: alakítás, szerzés, vevés és adás. Az alakítás, szerzés, vevés – ez a három tökéletlenséget is kifejez. Alakít – valami most ilyen, máskor olyan, tehát változás van benne.

Szerzés – ami eddig nem volt, és most van.

Vevés – ugyanúgy.

Az adás az, ami az Isten tökéletességének a megnyilvánulása. Mindig ad, mert a szeretet ilyen.

Az Isten szerinti cselekvési kategóriának a tartalma a szeretés, a másért élés, a mindig mindenkinek Mindent odaadás. Ez a Minden Ő Maga! Ő attól nem lesz kevesebb, hogy teljesen adja Magát. Ha az ember is azt csinálja, hogy teljesen visszaadja magát az Istennek, akkor szinkronban van a Szeretéssel! Akkor szinkronban van azzal, ami örök, ami tökéletes. Az adás, az ajándékozás az örök. Pál ezt így fejezi ki: a hit látás lesz, a remény birtoklás lesz, a szeretet marad. Az örök. A halál előtt és a halál után is, mert SZERETET az Isten.

Nekünk azt kell megtanulnunk itt a Földön, hogy az Istent-szeretés legyen az életünk tartalma. Amit a Hang-könyvekből tanulunk, hogy: nem ártok, megbocsátok, segítek, ez az Istent-szeretés különböző tartalma. Ha ezt teszem – okosan, óvatosan –, akkor a szívbékét, örömet már a halál előtt a szívemben tudom megélni. Azt is tudnunk kell, hogy aki a halála előtt nem boldog, az a halála után sem az. A halál nem okoz minőségi változást. Az csak látás-különbséget ad. Ha a boldogság, a benső béke nincs meg a halál előtt, akkor nem lesz meg a halál után sem. Az Isten nem tesz meg helyettünk semmit! Csak az lesz boldog, aki megtette azt, amit ennek érdekében megtehetett. Ha én megteszem azt, amit a boldogságom érdekében megtehetek, akkor békém van. Ha mégsem vagyok megelégedve azzal, amit megtehettem, a mögött gög, hiúság és uralkodási komplexus van, mert ilyenkor az ember mindig többet szeretne. Szélsőségesen fogalmazva: Nagy Sándor fölnézett az égre, és elsírta magát: 'azt még mindig nem tudtam elfoglalni!' Neki ekkorák voltak a vágyai!

Ezzel nem a fejlődést akarom én leállítani, mert lehet, hogy holnap nagyobb lehetőségem nyílik valamerre, és akkor azt kell megcsinálnom. És nem kell amiatt elégedetlennek lenni, hogy csak ennyit tettem. Ez a szeretetben teljesen természetes. Nem függhet a benső békém attól, amire nem vagyok képes. A benső békém csak attól függhet, amire képes vagyok. Ez pedig szerénnyé teszi az embert. Mindig fogunk találni olyan embert, aki bizonyos dolgokban – látszatra úgy tűnik – különb dolgokra képes, mint én. Ilyenkor jön az irigység: 'milyen jó neki!' Ugyanakkor meg nem tudjuk azt, hogy tőle viszont többet követelnek, mert aki többet kapott, attól többet követelnek.

A boldogság mindig csak akkor igaz és valós, ha az embernek nemcsak az önismerete, hanem az önszeretete is működik. 'Annyira szeretem magamat, hogy nem akarok többet, mint amit bírok.' Ez a helyes önszeretet. Ez nem önzés! Ha ezt nagyon komolyan veszed, akkor csodálatos pedagógus leszel a környezetedben, mert nem akarsz többet mástól, mint amit bír. Tehát nem az elvárásokra teszed a hangsúlyt. Nem korbáccsal hajtod a másikat, hogy ezt meg ezt el kell érned, ha belegebedsz is. Borzasztó látni, ahogy a sportban úgy feldoppingolják magukat, hogy a normális teljesítőképességük fölé turbózzák a

szervezetüket, és tönkremennek bele. A józanság, az egyszerűség meg az önismeret nagyon fontos. Ezért szükséges a cselekedeteim tükrében vizsgálni magamat. Ezért tudom mindenkinek ajánlani, hogy egy hétig írja le nagy vonalakban azt, hogy egy-egy napon mit csinált. Ennek alapján egy napirendet tud magának összeállítani. Én senkinek a napirendjét nem látom hitelesnek, csak akkor, ha legalább egy hónapig meg tudta tartani azt. Akkor beszélhetünk róla. Addig nem.

De magunknak se szeretjük bevallani, hogy gyarlók vagyunk, kicsi az erőnk. Inkább verebek vagyunk, mint sasok, de úgy szeretnénk szárnyalni, mint a sasok. Pedig való igaz, hogy az élet szekerét nem a sasok húzzák, hanem az ökrök. Ezt tudomásul kell venni.

Kérdező: Feri bácsi! Örömmel tudom elmondani, hogy mekkora élmény volt az unokáink megkeresztelése.

Feri bácsi: Én ezt mind elhiszem. Csak Jézusnak nincs hozzá köze. A szertartások nem tartoznak az Isten világához. A szertartásnak mindig lepecsételő jellege kell legyen. Az öskeresztények ezt nagyon komolyan vették. Annyira komolyan vették, hogy amíg valaki nem igazolta, hogy az életét tette Jézusra, nem keresztelték meg. Még akkor sem, ha a vadállatok elé vitték. Azt mondták: téged majd a vadállatok vére keresztel meg.

Ezt hívjuk vérkereszttségnek.

A vízkeresztiséget, amit mi szentségnek tartunk, csak annak adták ki, aki igazolta, hogy tudja azt, ki Jézus, és hogyan kell Őt, mint Ut-at, elfogadni, felvállalni.

Ennek ellenére nem tetted rosszul, hogy megkereszteltetted az unokáidat. Szó sincs róla. Itt csupán arról van szó, hogy rengeteg olyasmit csinálunk, amit jó szándékkal, szíves-örömmel teszünk. Ez egy szép lelki élmény is a számunkra, de ez nem jézusi. Ezt ne kenjük Jézusra, mert ebből nem jön ki a jézusi élet! Ettől még ezekből a gyerekekből lehet olyan nagy gazember, amelyet csak akarsz.

A jézusi élet az ismeretből nőhet ki. Azt kell kutatni, hogy: ki ez a Jézus? Mit akar velünk? Hogy gondolja az életünket? Mi meg törekszünk felzárkózni Hozzá.

Én is a gyerekkereszttség mellett vagyok, mégpedig azért, mert ha felnőtt korban megtér az a gyerek, akkor már nem kell egy szertartás keretében őt megkeresztelni, hanem egyszerűen a saját szavaival átadja magát Jézusnak. Mi meg majd ott imádkozunk fölötte nagy örömmel, hogy most lettél jézusi ember. A szertartás merev kerete akadályozhatja a felnőtt embert a megfelelő áhítatban. Ha felnőttet kell megkeresztelnem, azt csak püspöki engedéllyel tehetem. Meg kell írjam, hogy az illető tanúságot tett arról, hogy ismeri Jézust, és tudja, hogy

Jézus mit kíván tőlünk, hogyan kell élnünk. Ilyen esetben meg is bérnálhatom a felnőttet. Felnőtt esetében a keresztség és a bérnálás egy szertartás keretében történik meg.

Egy gyereket csak akkor volna szabad megkeresztelni, ha lenne mellette egy olyan szülő, aki – ha nem volna megkeresztelve – olyan felkészültségről tesz tanúságot, hogy őt most meg lehetne keresztelni. Ilyet pedig nemigen találni. A megkeresztelték többsége azt sem tudja, mit jelent kereszténynek lenni.

Jézusi tanítása úgy tűnt el az egyházak tanításából, mintha ott se lett volna soha!

Ahogy az értelmünk segítségével megismerjük Jézust, úgy állunk be egy fejlődési vonalba. Ez a fejlődés nyilván arra kötelez minket, hogy amit jónak látunk, arra megpróbáljunk másokat is beállítani, de nem erőszakkal. Az lehetetlen, hogy a Jóisten jobban szeresse azt a gyereket, akinek leöntötték a fejét, mint azt, akinek nem. Olyan isten nincs, aki ettől tenné függővé a szeretetét, mivel az a kisgyerek nem tehet arról, hogy megkeresztelték vagy nem.

Az Isten mindenkinek adja Önmagát. Aki igent mond Rá, az befogadta az Istent az életébe.

Tudjátok, hogy kezdődött a gyerekkeresztség?

A Nagy Konstantin-i fordulattal – 313-ban – megszűnt a keresztényüldözés, és akkor a keresztényekben az élt, hogyha valakit megkeresztelnek, az már nem követhet el bűnt. Volt ugyan öt olyan bűn, amit ha valaki elkövetett, akkor nyilvános gyónást kellett végeznie, és csak a püspök oldozhatta föl. Az akkori keresztények így okoskodtak. 'Hadd élje ki magát a gyerek!' – mondták, aztán majd a halála előtt megkeresztelkedik. Tudták, hogy a keresztség minden bűnt lesöpör a lélekről. Ez élt bennük. Ezért az egyház akkori vezetői – nagyon bölcsen – azt mondták: ti kijátsszátok a tartalmat a jel ellen! Már a gyereket tessék megkeresztelni! Álljon mellette négy felnőtt, tehát a szülők és még két keresztszülő, akik ügyelnek arra, hogy az, akit megkereszteltek – 'beiratták a keresztény iskolába' –, eszerint fog nevelődni!

De nekünk azt kell magunkévá tennünk, amit Jézus elmondott és bemutatott. Itt van pl. a szentáldozás. Mi az élet elejére tesszük azt, amit Jézus az élete végére tett. Gyerekeket viszünk áldozni. Jézus az utolsó vacsorán rendelte el a szentáldozást, amikor azt mondta: Én már mindent átadtam nektek, ti már tiszták vagytok a Tőlem kapott tanítás hatására. Ekkor áldoztatja meg őket! Mintegy koronaként adta az Oltáriszentséget!

Kérdező: A betegek szentségéről. Egy haldoklónak feladattam az utolsó kenetet. Béke töltötte be a lelkemet, hogy ezt megtettem.

Feri bácsi: Nagyon jó. Azt azért tudnod kell, hogy ő ettől nem üdvözl. A szent kenet csak lepecsételi azt a vágyat, ami az illetőben van. Az pedig, hogy a felesége ezért dühös lett, az az ő ügye.

Már beszéltem nektek arról, hogy háromféle szándék van: aktuális, virtuális és habituális szándék.

Aktuális szándék: valamit kifejezetten akarok csinálni, és ezt csinálom is.

Virtuális szándék: valamikor elhatározok valamit, hogy megcsinálom, és nem is gondolva már rá, egyszer meg is teszem.

Habituális szándék: részesülni akarok pl. a betegek szentségében, és ezt nem is vonom vissza. Ez még akkor is érvényes, ha közben gazemberré válok, vagy a szentség feladásakor eszméletlen vagyok.

Szentséget csak úgy lehet föladni, ha annak értelme van.

A szent kenetet már előbb is fel lehet adni, nemcsak akkor, ha valaki haldoklik. Ez a plébános feladata, és ezt most én nem tehetem meg. Azt is tudnotok kell, hogy aki Jézusé, az e nélkül is üdvözl. Ez csak a lepecsételése lenne annak, amit már úgyis elhittünk. **Megkeresztelés nélkül is üdvözlhet az, aki Jézust befogadta Urának, Megszabadítójának.**

Kérdező: *A HANG-könyv 3816-os leveléből szeretnék idézni: „Megfeledeztek arról, hogy az én evangéliumaimban csak kétféle bűnt ismerek: a bűnbánatra vágyó lélek botlását és a Szentlélek elleni bűnt.” Mi az a 'bűnbánatra hajló lélek botlása'?*

Feri bácsi: Azt jelenti, hogy amikor te egy bűnt követsz el – káromkodsz egyet, valakihez hozzávágod a poharat, magad is tudod, hogy a lelkiismereted ellen cselekedtél –, rájössz arra, hogy rosszat tettél, és ezt meg kell bánnod. Ilyen a bűnbánatra hajló lélek. Jézus csak ilyet ismer. Mint a tékozló fiú bűne, aki mindent elherdált, de megbánta.

A Szentlélek elleni bűnt azok követik el, akik a bűnüket kimagyarázzák. Akik úgy gondolják, hogy mindent megtehetnek, és az a jó. Ezeket úgy hívjuk, hogy megátalkodottak. A megátalkodottal nem tud az Isten mit kezdeni. Annak a számára nincs bocsánat sem a Földön, sem a másvilágon egy világkorszakra terjedően. Nincs számára bocsánat, mert nincs bűnbánata.

Testvéreim! Minket nem az erényeink vittek az Istenhez, hogy: 'Én már olyan jó vagyok, most már érdemes vagyok arra, hogy szóba álljon velem a Jóisten.'

Nem így van, hanem éppen fordítva: 'Uram, én nem vagyok méltó, hogy szóba állj velem, de én mégis erre kérek, mert rájöttem arra, hogy Nélküled semmit nem ér az életem!'

Ez a bocsánatos bűn.

Kérdező: *Kérdezhetek még? Ugyanebből a levélből:* „Csak ott lehet a bűnbánat az Isten előtt kedves, csak ott lehet a szabadság Isten által helyeselt szabadság, ahol a kettő együtt jár. Ahol nemcsak azon van a hangsúly, hogy a bűn egy esemény, szeretetlenség, hanem és főleg azon, hogy a szabadság állapotzerű lehetőség a bűntől való megszabadulásra. Csak az a bűnbánat kedves az Isten előtt, amelyben a bűnös egyre nagyobb mértékben részesül bűnbánata által Isten szabadságában. Ahol nem ez van, ott Isten szemében mindig hamisítás, önámítás történik.”

Feri bácsi: Ez annyit jelent, hogyha én mozdonyt loptam, és elmegyek meggyónni, és egy hét múlva megint ellopok egy mozdonyt, megint elmegyek meggyónni, majd ötödször is.... - mert nem baj, majd elmegyek meggyónni. Tehát ha valaki azzal követi el a bűnt, hogy: 'nem baj, majd meggyónom'. Ez az önámítás.

Ha valaki úgy megy gyónni, hogy: 'én bántottam a társamat, haragban voltam ezzel-azzal, megkárosítottam ezt meg azt, káromkodtam, szitkozódtam. Mindezt nagyon fájjalom. Bocsáss meg, édes Istenem!'

Ebben az esetben részesülök az Isten szabadságában, mert külső és belső kényszer ellenére tudom tenni a meglátott jót. Ez a szabadság! Tehát átveszem az Istentől a nekem felkínált erőt.

A szabadság lelkülete nagy erő. Szabad vagyok, mert már nem vagyok rabja annak, hogyha dühös vagyok, akkor azt káromkodással vezessem le. Nem leszek rabja annak, hogy aki engem bánt, azt én visszabántsam. Ha ezzel a szándékkal megyek gyónni, akkor van őszinte bűnbánatom. Különben a bűnbánatom nem valódi. Csak mondom, de már tudom, hogy holnap újra elkövetem.

Kérdező: *Én igazán bánom, és mégis elkövetem.*

Feri bácsi: Ez nem baj, mert ... itt jön az a hasonlat, hogy egy kosárba hiába merünk vizet. A víz a kosárból kifolyik, de a kosár így tisztul!

A gyarlóságainkat azért nem tudjuk levetni, mert gőgösek lennénk, ha azt élnénk meg, hogy milyen tökéletesek vagyunk! A Jóisten engedi, hogy a lelkiismeretem éreztesse velem azt, hogy a reggeli célkitűzés ellenére: 'ha ma nem leszek szent, akkor sohase', este elmondhassam: 'Uram! Ma így sikerült, most így néz ki a mai életszentségem!' Valamiképp mindig restanciában marad az ember, még a halála pillanatában is.

De ez nem baj. Mi nem tudjuk, hogy mi miatt csetlünk-botlunk. Nem tudjuk, mit örököltünk, milyen hatások értek előző életeinkben, és az Isten kegyelme és a mi akaratunk hogyan dolgozott össze. Ezt csak Jézus tudja.

Viszont mégis igaz az, hogy vannak olyan komolyabb bűnök, mint a házasságtörés, nagy érték ellopása, a másik ember besúgása, elárulása stb,

amelyeket ha valaki meggyónt, és mégis elkövet újra és újra, akkor komolytalan volt a bűnbánata. És ez nem megy.

Ezeztől igenis meg lehet szabadulni! Minél inkább el tudom fogadni az Isten szabadságát, annál – ez érdekes! – érzékenyebb leszek, és az u.n. kis bűnt is nagynak fogom tartani. Ahogy az ember közeledik a lámpához, úgy veszi egyre jobban észre a pattanásokat önmagán! De mégis a lámpa felé megyek! És ez a döntő. Igazában nem is az az érdekes, hogy hol tartok, hanem az, hogy merrefelé tartok! Mert ha te nagyon közel, de háttal vagy a lámpához, akkor távolodsz tőle. De ha akármilyen messze vagy, és közeledsz feléje, az a jó.

Például: 'Uram! Olyan rosszak ezek a gyerekek! Én már megint és megint elveszítem a türelmemet! Ezt nagyon fájlalom! Adj nekem bölcsességet!'

Végül is azért is veszítjük el a türelmünket a gyerekekkel szemben, mert a türelmetlenség nem is bűn. Sőt! Pedagógiai eszköz.

Talán említettem már nektek, hogy újmisé voltam, és hittant tanítottam. Azt hittem, ha szépeket mondok, majd olyan jók lesznek a gyerekek. Az ötödik osztály úgy viselkedett, mintha ördögök lettek volna! Mit mondjak már nektek? – kérdeztem. Erre az egyik gyerek: Tisztelendő bácsi! Tessék bennünket ütni! – Ezt így mondta.

Erre az egyik rosszalkodót felkaptam, és átdobtam a padokon. Olyan csend lett! És eszembe se jutott, hogy elmenjek gyónni.

Az Istentől kapott szabadságunk – külső, belső kényszer ellenére tenni a meglátott jót – egy szintig eljut, de ez még nem azt jelenti, hogy az abszolút szabadságnak kerültem a birtokába. De ez mégiscsak növekedett bennem. Ha mi Jézust komolyan vesszük, akkor – mi talán a legkevésbé – a környezetünk észre fogja venni rajtunk a változást. De ehhez Jézust komolyan kell venni!

Kérdező: Mi az önfegyelem?

Feri bácsi: A következőképp tudom elmondani neked az önfegyelem lényegét. Azt szoktam mondani a hozzám fordulóknak, hogy: írd le, mit csinálsz reggeltől estig! Írd le – nagyvonalakban – egy héten át!

Azért tedd ezt, hogy ne a vágyaidban mondd el nekem, hogy te milyen vagy, hanem a tényekben. Akkor meg tudjuk beszélni, hogy mi az, amit erősítened, mi az, amit elhagynod kell, és mi az, amit hozzá kell tenned a természetedben.

Aki azt mondja, hogy nem bír fölkelni reggel, az nem mond igazat. Egyszerűen bedumálja magának, hogy nem tud felkelni, és még ki is magyarázza.

Ha a főnököd azt mondaná, hogy reggel ötkor felkeres, te már négykor – mindent rendbe téve – várnád.

Mi rengeteg hülyeséget be tudunk beszélni magunknak, és az a szomorú, hogy ezeket még el is hisszük. Hatalmas hazugságokkal szédítjük magunkat, és ezeket komolyan vesszük.

Aki azt állítja, hogy ő nem ébred fel, az egyszerűen nem igaz, mert mire való a vekker. Tedd egy lavórba, akkor majd meghallod, és felébredsz!

Testvérek! Amit nagyon akarunk, azt meg is tudjuk tenni.

Mi az akarat? **Az akarat** egy vak képesség.

A filozófia így határozza meg: Az értelem által jónak felfogott jó felé való hajlás.

Ha te az értelem által jónak látsz valamit, és azt átítatod érzelemmel, akkor az akaratod afelé hajlik. Tehát az akaratot nem a nagy elhatározások erősítik, hanem a cél megmotiválása. Ha te megmotiválsz, és érzelemmel is kiszínezed azt, amit tenni akarsz, akkor az menni fog. Ha nem csinálod meg, akkor az belül marni fog, enni fog, hogy miért nem tetted meg.

Az nagyon fontos, hogy őszinték legyünk önmagunkhoz.

A változás nem egyik napról a másikra jön el. Idő kell hozzá. A mi életünk nem máról holnapra romlott el. Nincs olyan bűn, ami úgy jön létre, mint derült égből a villámcsapás. Minden bűnnek történelme van. Nem tudjuk hány életem keresztül rakodott ránk az a terheltség, amit cipelünk. Az ebből való kimászás se a pillanat műve. Mivel nagyon erős a beidegződés bennünk, ezért magammal szemben is türelmesnek kell lennem, és ha az Isten szeret engem, akkor magamat is szeretnem kell.

A szeretet másik neve a türelem, a várakozni tudás. Az, hogy nem adom föl a reményt!

Amíg élek, remélek. Nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer kell tudnom megbocsátani magamnak is. Ehhez a megbocsátáshoz mindig hozzátartozik az a bűnbánat, ami valódi bűnbánat. Közben keresem a módot és a lehetőséget, hogy kimásszak abból a problémából, nehézségből, ami a húsomba vág. Élő húsból faragni fájdalmas dolog. Az önnevelés, az önfegyelem nem gyerekjáték. Az egy kemény feladat. És igenis hozzá kell látnunk! De azt is tudnunk kell, hogy aki harcba száll, az sebet kap.

Nem tudunk patyolattisztán átlavírozni ezen a siralomvölgyön, mintha semmi problémánk se lenne. Ilyen nincs! Nap mint nap belekerülünk abba a problématerdőbe, ami tele van bogáncssal, tövisekkel, és megtépázódunk. De legalább odáig jussunk el, hogy legalább egy-két jó barátja legyen mindenkinek. Olyan jó barát, akihez őszinte tud lenni, akivel valamiképp együtt tud továbbmenni, mert egyedül maradva tönkremegyünk. Sátáni erők dolgoznak rajtunk, bennünk. De ezen ne akadjunk meg! Az ördög mindenkit el akar bizonytalanítani.

Az önnevelés komoly feladat. Az Istennel való benső kapcsolat nemcsak időigényes, hanem energiaigényes is. Abba nekem rengeteg energiát kell fektetnem! Össze kell szednem magam, és rá kell koncentrálnom a dolgaimra. A földi élet így pereg, miközben itt soha nem lesz Mennyország.

Kérdező: Feri bácsi! A Hiszekegy-et a te miséiden miért nem mondjuk?

Feri bácsi: Azért, mert Jézus nem tanított hitvallást.

Én naponta elmondok négy rózsafüzért, és akkor elmondom a Hiszekegy-et is. Elmondom, mert én soha nem veszekszem magammal. Ugyanis a viták, veszekedések mindig abból adódnak, hogy az egyik ezt hiszi, a másik azt hiszi. De nyilvánosan nem mondok Hiszekegy-et.

1999. 12. 02.

Feri bácsi imája: Jézusunk! Szeretettel köszöntünk ebben a megjelenési formában! Köszönjük, hogy szereteted találta ki ezt a megjelenési formát, ránk bízta, hogy mikor idézzünk meg Téged. A Te nevedben vagyunk itt, az Irántad való szeretet hozott bennünket ide. Kérünk, járjál át minket Lelkeddel, nyisd ki szívünk, lelkünk, hogy tudjuk befogadni mindazt, amivel ma meg akarsz bennünket ajándékozni! Ámen.

Kérdező: Feri bácsi! Megkérdezted a Hangot a csuklásoddal kapcsolatban?

Feri bácsi: A Hang nekem azt mondta, hogy mindennap csináljam azt, amit minden normális ember csinál, mert bizonyos értelemben nagy veszélynek vagyok kitéve, hisz olyan szerepet kaptam, aminek következtében könnyen a fejembe szállhat a dicsőség.

Én csak azt tudom mondani, hogy **akinek nagyon fontos a gyógyulás, az amit csak tud, tegyen meg érte, de a döntő Jézus megismerése.** És ezt csak olyan helyen tudod megtalálni, ahol értelmet és szívet megnyugtató választ kapsz a kérdéseidre.

Ez sokaknak nem tetszik, hisz szűk a kapu, keskeny az út, ami az életre vezet, és kevesen találják meg azt. A fejünkben és a szívünkben azáltal tudunk rendet teremteni, ha használjuk az eszünket. Ha nem fogadunk el gondolatokat csak azért, mert azt a pap vagy a vezető mondta. Csak azt fogadjuk el, amit értelemmel belátunk, amit a szívünkkel igaznak élünk meg.

A betegség, mint eszköz, semmivel se rosszabb, mint az egészség. Erkölcsileg mindennek a cél ad erkölcsi tartalmat. Aki a jóra használja a betegségét, annak a betegség csodálatos erkölcsi gazdagságot képes eredményezni. Ha valaki az egészségét arra használja, hogy a kocsnába járjon, annak az egészséges állapota a benső világának ártalmára van..

Testvérek! Tudomásul kell vegyük azt, hogy a Jóisten úgy teremtette meg ezt a világot, hogy egy bizonyos szint után magától tönkremegy. Ez a szédületes technikai fejlődés olyan, mint a bábéli torony építése. Egy pont után szétesik az egész, mert mi, emberek, nem arra használtuk az adottságainkat, képességeinket,

amire való. Így van az ember testi felépítése is. Az agy egy csodálatos komputer. Ha mi ezt nem úgy használjuk, ahogy kellene, akkor mi építjük le saját magunknak ezt a csodálatos műszerünket. A karmikus nyavalyáink arra valók, hogy itt a Földön ezeket az u.n. betegségeket használjuk fel arra, hogy a lelkünk egészségére helyezzük a hangsúlyt. Efelé az első lépés az, hogy elhiggyük, a betegség nem rosszabb, mint az egészség.

Kérdező: Az asztrológiáról

Feri bácsi: Valaki nemrég írt arról, hogy az asztrológia segítségével milyen tökéletes önismeretre tudott jutni. A Hang mondja neki: vigyázz, ha te az asztrológiával és a múltadból akarsz önismeretre jutni, akkor abban annyira be tud zavarni az ártó, megtevesztő erő, hogy egyáltalán nem jutsz egészséges önismeretre. **Ne arra törekedj, hogy magadat megismerd, hanem arra, hogy Engem ismerj meg!**

Ne magaddal akarj Engem eltakarni, hanem Velem akard magadat eltakarni! Ez azért van így, mert a tökéletes Ember Én vagyok. Ha Engem kezdesz megismerni, és kiderül, hogy Hozzám képest más értékrendet képviselsz, az benned embertelen. Ahogy kezdesz Engem megismerni, szinte automatikusan fogod egyre jobban megismerni az értékeidet, mert ami egyezik Velem, az jó, ami meg nem, az egy hiány. És akkor azon fogsz dolgozni, hogy a benned lévő életem egyre tisztultabban, egyre tökéletesebben tudjon működni benned. Testvérek! Ügyelnünk kell, hogy ne menjünk el a babona irányába! A hiszékenység és a hit két teljesen ellentétes dolog. Mi ne hiszékenyek legyünk, hanem hívők!

Ma jött egy levél, amelyben valaki egy nagy élményét írja le. A piacról jövet mindig be szokott menni a templomba. Virágot is szokott venni, amit bevisz Jézusnak és a Szűzanyának. Amikor legutóbb is ezt tette, látott ott egy hajléktalant, aki nagyon magába volt zuhanva, és ott volt előtte a kalapja. Az illető szokása szerint – miután letette a virágot – kérte az Isten áldását a napjára, az életére. Mielőtt ezt az áldást kérte volna, akkor látta meg ezt a koldust. Annyira megsajnálta, hogy adott neki száz forintot. Ekkor ez a koldus azt mondta: megáldalak téged az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Azokat a szavakat hallotta, amit imájában kért. Azt írja, hogy most valósággal lebeg, mert micsoda ajándéka ez az Istennek, ami történt vele.

A következőt válaszolta erre a Hang: – Nem az az ember mondta azt az áldást neked, hanem Én akartam rajta keresztül érzékeltetni veled azt, hogy nekem nagyon kedves az a szokásod, hogyha erre jársz, betérsz a templomba, virágot hozol, imádkozol.

Mindezt azért mondom el, hogy nehogy azt hidd, hogyha egy ilyen hajléktalannak adsz, akkor mindig valami jót teszel. Mert alig van olyan

hajléktalan meg koldus, aki nem tehet arról, hogy olyan, amilyen. Legtöbben tehetnek róla. A ti országokban az igazi nélkülözők nem ilyen látványos formában akarják biztosítani a megélhetésüket. Vigyázz, mert ez az eset nem azt jelenti, hogyha te koldussal találkozol, mindjárt pénzt adj neki. Nem ez a megoldás.

A bölcsességnek, az átgondoltságnak mindig jelen kell lenni a cselekedeteinkben, különben ha nem is tudatosan, de objektíve bűnrészessé válhatunk. Tehát nem tudatosan rontunk el valamit, hanem objektíve. Szegény, 'ezért adok neki', de az is előfordulhat, hogy több pénze van az illetőnek, mint neked.

Kérdező: Az alázat és az irgalom valahol érintkezik?

Feri bácsi: Az alázatos ember átlépi önmagát. Nem önmagával foglalkozik. Nem érdekli, hogy mit mondanak róla meg mit nem. Én attól nem leszek jobb, ha jót mondanak rólam, se rosszabb, ha rosszat mondanak rólam.

Az alázat és az irgalom olyan értelemben érintkezik, ahogy a fehér színben benne van minden szín. De azt nem mondhatjuk, hogy a fehér zöld, pedig benne van a fehérben a zöld is. A szeretetben benne van az alázat, az irgalom, a megbocsátás. A megbocsátás az irgalom szintjén mutatkozik meg. Ha valaki bánt, akkor meg tudsz neki bocsátani, ha irgalmas vagy. Mindenkivel irgalmasnak kell lennünk, mert Jézus azt mondja: „*irgalmasságot akarok, és nem áldozatot*” (Mt 9;13).

Nem a szertartások által lesz valaki kedves az Isten előtt, hanem a jóság, a szeretet által.

Kérdező: És Júdás? Őt is Jézus választotta!

Feri bácsi: Jézus választotta, de azt is mondta, hogy egy közöttetek ördög. A tizenkettőben erős volt az egymáshoz tartozás. Többen testvérek voltak, akiket választott.

Egy biztos, hogy Júdás felismerte Jézusban a Messiást. Az apostolok még a feltámadás után is azt kérdezik: „*Most állítod helyre Izrael országát?*” (Apcsel 1;6).

Júdás felismerte, hogy ez az ember nem olyan Messiás, amilyenre várnak. Júdást az vitte a kárhozatba, hogy nem tudott kilépni az igazság rendjéből. Ő azt élte meg, hogy rájött arra, hogy igenis Jézus a Messiás, de nem olyan, amilyennek várták. És ő egy olyan gazemberséget követett el, amit aztán képtelen volt az igazság rendjében elhordozni.

1999. 12. 09.

Feri bácsi imája: Uram, Jézus! Szólnék Hozzád, és nem tudok. De nem azért, mert meg vagyok hatódva, hanem mert csuklok. Szeretettel köszöntelek testvéreim nevében is. Jó, hogy Te itt vagy, és jó, hogy ma is van számunkra mondanivalód. Szeretnénk nagyon Rád-figyelők lenni, és szeretnénk átvenni Tőled azt, amivel ma meg akarsz bennünket ajándékozni. A Te Szent Lelked a nyitottság Lelke. Kérünk, hogy ezzel árássz el bennünket! Ámen.

Testvérek! Nektek is megemlítem, hogy karácsony hetében – nektek 23-án – itt karácsonyi szentmisét mutatok be. A szentmise keretében megajándékozunk egymást egy életigével. Mindenki válasszon egy gondolatot az evangéliumból, a Hang-könyvekből vagy máshonnan, és írja le egy papírra. Itt mindenki húz egyet, és a következő karácsonyig az lesz számára az életige. Az határozza meg a gondolkodását! Jézus azt adja neki karácsonyra.

Kérdező: *Egy Hang-levélben olvastam a következőt: „rugalmasságot az egyértelműségben, egyértelműséget a rugalmasságban kell megélned”.*

Feri bácsi: Az első – rugalmasságot az egyértelműségben – azt jelenti, hogyha nagyon világosan látsz valamit, ami nagyon tiszta előtted, és azt képviseled is, akkor ne bükkfa-fejjel képviseld. Légy tekintettel a másokra! Mérd fel, mennyit bír befogadni. Ez jelenti azt, hogy rugalmas légy. Amikor Jézus a tömegnek beszélt, nagyon kemény dolgokat mondott, de volt, amikor megsánta a tömeget (Mt 14;14). Vagy „nem vagy messze az Isten Királyságától” (Mk 12;34) – mondta az írástudónak.

A lényeg tehát az, hogy nem alkuszom meg, de tekintettel vagyok a másokra. Ennek a fordítottja is igaz, hogyha akármibe bele akarnak vinni, a rugalmasságom mellett legyen egyértelmű abban, amit képviselek. Szerintem nagyon fontos az egyértelműség. És adjunk a csomagolásra is! De a csomagolás soha ne tegye tönkre a tartalmat! Nem mindegy, hogy valaki hogyan képviseli azt, amit képvisel. Mi tudjuk, hogy a hangsúly nem azon van, hogy ki mondja, hanem azon, hogy mit mond. De a forma nem mellékes!

Viszont a forma kedvéért ne mondjak le arról, hogy megmondjam azt, amit meg kell mondanom. Az nem szempont, hogy: ’most nincs itt az ideje’; vagy: ’jaj, megsértődik, ha megmondom neki’. Mindent el kell követnem, hogy lehetőleg szótaniolba csomagoljam a mondanivalómat, és ne smirglibe, de mindig igaz legyen! Ez kicsit ugyanaz, mint ahogy az igazságot szeretetben, a szeretetet igazságban kell képviselnünk.

Kérdező: *Egy barátom elvitt egy keresztény közösségbe.*

Feri bácsi: Nagyon érdekes, hogy ez a Jézus vérének emlegetés annyira benne van a különböző speciális keresztény felekezetek felfogásában. Csak ne kelljen megtérni! Csak ne kelljen Jézust Út-ként vállalni! Azt, amiért Ő az életét adta.

Közben örülünk, hogy a Jóisten gyerekei vagyunk! Mintha az Isten Országáa egy olyan szellemi állapot volna, amit Jézus már elrendezett, és nekünk csak el kell fogadni.

Nem így van! Nekünk Jézus életét kell vállalnunk! Nem kerülhet számomra kevesebbe ennek az életnek, ennek a benső békének a megszerzése, mint amit Jézus vállalt értünk. Nyilván csak az Ő segítségével és az Ő erejével tudom megtenni, de Jézus nem csinált meg semmit helyettem.

Jézus értünk és velünk mindent megtesz, de helyettünk semmit! Ezt egyetlen speciális keresztény felekezet sem fogadja el. **Jézusnak a tanítása a lényeg. A mondanivalója a döntő.**

Nekem Jézust ÚT-ként vállalni egy olyan életben, ami tele van gyűlölettel, önzéssel.

Arra törekednem, hogy Jézusnak azt a mondanivalóját állítsam be az életembe, amely a megbocsátásban, az ellenség-szeretésben, a nem ártásban, segítségben napi feladatot ad. Ezért mondom, hogy ne a bódulat, hanem a boldogság irányába induljunk, ha Jézusról van szó.

A boldogság pedig nem más, mint maga a hazataláltság! Végre tudom, hogy az életemnek mi az értelme. Mert az, hogy Jézus odaadta az életét, az az Ő életének az értelme. Jézus azt is mondta, hogy „*nem feljebbvaló a tanítvány a tanítómesterénél*” (Mt10;24).

A mi életünknek is az az értelme, hogy oda tudjam adni magamat a barátaimért. Ezt a magam szintjén – napra lebontva – meg kell tudnom csinálni.

Én azt a kérdést szoktam feltenni este: ki örült ma nekem? Ezt nektek is ajánlom! Ugyanis az életem arra való, hogy a szeretet által áldás legyek az emberek életében. Ha a másik is erre törekszik, akkor azt éljük meg, hogy tényleg igaz az, hogy Jézus azért jött, hogy a Mennysországba jussunk. Ezért itt és most kell nekünk Jézus tanítását a magunkévá tenni. De ezt nem tudjuk másképp, minthogy megtanuljuk. Az egészen biztos, hogy az nem tartozhat a tanításához, amiről soha nem beszélt. Jézus arról soha nem beszélt, hogy a kiontott vérével elrendezi a mi felelősségünket.

Testvérek! Az óbor régi tömlőbe való, az újbort pedig új tömlőbe. Nekünk az újbort új tömlőbe kell tenni. Ez annyit is jelent, hogy nincs olyan, hogy egynapos karácsony. Nekem fel kell tudnom mérni, hogyha én Jézus születése napján a tükörbe nézek, vagy amikor a jászolba nézek, hogy az eddigi életemben miképp valósult meg a magamat odaadás, az Istenért élés. Ehhez kell a továbbiakban erőt gyűjtenem. A krampusz jól keresztbe tesz azzal a látásmóddal, hogy a legtöbb embernek egynapos karácsonya van. Ilyenkor valamivel kedveskedünk a rokonnak, az ismerősnek. De nem ez a karácsony, hanem az, hogy Jézus felkínálta Magát nekünk az ígéje által, és nekünk is oda kell adni magunkat Jézusnak. Minden nap!

Hagyományból karácsonykor mindenki ajándékozik, de ne az legyen számomra a lényeg.

Az adásban mindig legyen bölcsesség, különben nem erény.

A segítség területén pedig figyeljünk arra, hogy ne tegyük meg más helyett azt, amit ő is megtehet.

Gondoljunk arra, hogy milyen volt a körülménye Jézusnak akkor, amikor a keresztet vitte. A kereszttúton egyszer állt meg, és szólt, amikor a síró asszonyokkal találkozott. Ne Miattam sírjatok, mert Bennem Mennysorság van, akkor is, ha körülöttem pokol van. Jézus ezt így fejezi ki: „*Mert ha a zöldellő fával ezt teszik, mi történik a szárazzal?*” (Lk 23;31). 'Magatok és a gyerekeitek miatt sírjatok!'

A külső körülményeinkről tudnunk kell, hogy az Isten a körülményeinkben is gondviselő, de ez a világ a Sátán világa. Az ördög soha nem hazudott Jézusnak. A Mt 4;9-ben a Sátán felkínálja Jézusnak a világ minden királyságát és dicsőségét: „*ezt mind neked adom majd, ha leborulsz és imádsz engem*”. És Jézus nem mondta, hogy nem te kaptad. A mulandóság igenis a Sátán kezében van.

A rajtam kívüli világ tehát nem Mennysorság. Mennél jézusibb vagyok, annál inkább meg fogom tapasztalni, hogy kereszthe tesznek nekem. Ez nem baj, mert a Mennysorság bennem van. Nem szabad megijednünk attól az ÚT-tól, amivel Jézus azonosítja Magát, mert az a boldogság útja. Ha hiszem, ha nem, ez így van.

A világ útja a bódultság útja. Nem ópium, hanem a realitás az, amikor azt kérdezzük nehéz helyzeteinkben: „*Mi ez az örökkévalósághoz képest?*”

Mi az örökkévalóság gyerekei vagyunk, és már itt a Földön is – mint Isten gyermekei – feltétlenül békében és harmóniában tudunk élni. Nem úgy, mint evilág fiai. Abban nem szabad reménykedni, hogyha te minél jézusibb leszel, annál inkább fognak hasra esni előtted az emberek.

A világon sehol nem volt három olyan boldog ember, mint a betlehemi istállóban Jézus, Mária és József. Ez azt igazolja, hogy az Isten a körülményeinknek is az istene, mert amire szükségünk van, azt biztosítja a számunkra. Több meg nem kell.

Jézus azt is elmondja, hogy az istálló és a kereszthe között nincs hova lehajtsa a fejét, miközben arról tanít, hogy hogyan leszünk boldogok. Már önmagában ezen el kellene gondolkodni. Ő a világ legboldogabb embere, miközben nincs hova lehajtsa a fejét.

A benső világunkban még nem azon van a hangsúly, amin lennie kellene. Nem magunkban akarjuk megtalálni azt a békét, amit pedig csak magunkban találhatunk meg.

Testvérek! **Rajtunk kívül nincs boldogító Isten.**

Vagy rálátok, hogy boldogító módon bennem él az Isten, vagy rajtam kívül hiába keresem. **A hangsúlyt a benső világomra kell tenni.**

Ha arra teszem a hangsúlyt, hogy nem ártok, megbocsátok, segítek – józan ésszel, testvéreimmel megbeszélve –, akkor lehetetlen, hogy rossz ÚT-on járjak.

A Hang többször mondja, hogy olyan az életed, mint az imád.
Imádkozni annyi, mint lelkem az Istenhez emelem. Ez egy benső élet.
Olyan, lelkemet Jézushoz vezető gondolatokkal telítődöm, mint:

 Én az édes gyereke vagyok a mennyei Atyának!

 Az ég angyalai örülnek nekem, és én örülhetek nekik!

 Van égi édesanyám, aki a Szűzanya!

És ez mind nem rajtam kívül van, hanem mindezt magamban hordom. Ezzel örömet tudok szerezni az angyaloknak is, mert amit szeretetből teszek, annak az ég angyalai örülnek!

A dolgok alapvetően belül dőlnek el!

Kérdező: Aki nem hívő, az bizony azt kérdezi: ha te az Isten gyermeke vagy, miért nincs jobb sorsod?

Feri bácsi: Ezt addig kérdezheti, amíg azt látja vagy hallja tőled, hogy nincs jobb sorsod. Mert ha azt hallja, hogy: 'én olyan boldog vagyok!', akkor valószínűleg elgondolkozik. Hogy lehet ez? Belül kell megtalálnom a hazataláltságot, azt a békét, amit a világ nem adhat, de el sem vehet. Ennek birtokában azt, akivel találkozom, tudom vigasztalni, tudom bátorítani. Mi azokon is tudunk segíteni, akiknek a külső körülményei – esetleg – sokkal jobbak, mint a miénk. És mégis ők szorulnak rá arra, hogy vigasztaló szót halljanak tőlünk.

A Mennyei Atya, mint bölcs pedagógus, rá akar nevelni bennünket arra, hogy ne az ajándékot tartsuk fontosabbnak, hanem az ajándékozót. Bennem van a Mennysors, bennem él az Isten! Neki örüljek! Én Vele tegyem azt, amit ma tennem kell! És legyek megelégedve azzal, amit ma tettem, mert ennyi tellett tőlem!

Kérdező: Sokszor mégis oly nehéz eszerint élni! Hogy tudok én másért élni, amikor az adottságaim, a lehetőségeim erre nem

Feri bácsi: Testvérek! Nem ártok, megbocsátok, segíték. Ezek az elvek! Az elv annyit jelent, hogy a szándékom mindig megvalósításra kész állapotban van bennem, és amikor az élet ehhez valamiféle szituációt produkál, akkor megvalósítom.

El kell hinnünk, hogy a körülményeink nem tehetnek boldogtalanná bennünket! Benső nyugtalanságot nem engedhetek magamra! A hívő embernek nincs megfelelő oka arra, hogy elszontyolodjon, kétségbe essen.

Nagyon nagy hangsúlyt kell tennünk arra, hogy van örök élet!

Én az örök élet gyereke vagyok!

Ez a földi élet csak egy átjáróház, egy hidacska.

Mi nem akárhová tartunk. És ha kérdezik, akkor ezt másoknak is el kell tudnunk mondani. Nem olyan nehéz belátni azt, hogy a Föld nem Mennysországa! Ugyanakkor bennem meg Mennysországa van! Egy ilyen rozoga testben, de Mennysországa van. És ez a döntő!

A napokban olvastam egy híres teológus gondolatait a jövőről. Azt írja, hogy a jövő kereszténye vagy misztikus lesz, vagy megszűnik a kereszténység. Tehát kezdenek rádöbbenni arra, hogy vagy befelé találjuk meg az életünk megoldását, vagy csukjuk be az ajtót. Mert **a megoldás belül van!**

Kérdező: Nagyon nehéz megélni a mindennapokban, a körülöttünk élőkkel kapcsolatban, hogy meddig vagyunk bárányok, és meddig birkák.

Feri bácsi: Ez jelenti azt, hogy minden nap egy ajándék, ami annyit jelent: – Uram, ma is bedobtál engem az arénába!

Tehát, ma is meg kell harcolnom a magam harcát. És akármilyen nehéz, amennyire az erőmből telik, teszem azt, amit tennem kell. Itt is az a probléma, hogy a vágyaink meg a feladataink nem fedik egymást. Mindig nagyobbak a vágyaink, mint amit képesek vagyunk megcsinálni.

Kérdező: Mi a pokol tornáca?

Feri bácsi: A hagyományos keresztény tanítás szerint, azok, akik Jézus Földre születése előtt haltak meg, és a lelkiismeretük szerint éltek, Jézus nélkül még nem mehettek be a Mennysországa. Ezért nekik ki kellett várni, hogy Jézus elvégezze a feladatát. Ők voltak az elsők, akiknek Jézus elvitte az örömhírt, hogy most már van számukra Mennysországa. Ábrahám és a többiek a pokol tornácán várták ezt. Nekünk nagy dolog ez, hogy évezredekig kellett várniuk! A pokol tornáca egy olyan lelkiállapot, ahol még senki nem mehet a Mennysországa, mert Jézus az ajtó, és senki nem mehet az Atyához csak Általa. Jézus tette lehetővé, hogy az ember bejusson az Isten Országába.

Szerintem Jézus óta nincs pokol tornáca – legfeljebb elméleti szinten –, mert hiszek a reinkarnációban. Mindenki leszületik újra és újra, amíg majd egyszer Jézus szerint kezdi alakítani a gondolkodását.

Az ember eredeti természetéhez tartozik az, hogy boldog, belső harmóniája van. Az, aki ez ellen az eredeti természetével szemben dolgozik, az magával szúr ki. Aki boldogtalanul hal meg, az a halála után sem lesz boldog. A halál nem változtat az ember lelkiállapotán. A tudatállapotán sem! Csak arról van szó, hogy nagyobb önismeretre jut az illető. Éppen azért, mert nem Jézus szerint gondolkodott, nem is tudta ennek megfelelően visszaszeretni az Istent. Ezért majd segítőkkel kell megterveznie, hogy milyen sorsvonalat vállaljon, ha lejön a Földre. De akkor a gondolkodását már úgy formálja, alakítja, hogy itt a Földön megélje a hazataláltság örömét, a benső békét, a boldogságot. És aki így hal

meg, annak a látása fog megváltozni. A hit látássá válik, a remény meg birtoklássá.

1999. 12. 16

Feri bácsi: Testvérek! Mielőtt jöttetek, egy kérdést tett föl egy testvérünk, ami – úgy tűnik – mindenkinek komoly probléma. Márpedig ebben a kérdésben is tisztán kell látnunk!

Ha valamit el akarunk érni, ahhoz akarat kell.

Az akarat egy vak képesség. Ez azt jelenti, hogyha te valamit el akarsz érni, azt sohasem fogod elérni, ha csupán elhatározod. Éppen azért, mert az akarat egy vak képesség, másnak kell helyette látni. Mi az, ami az akarat szeme? Az, amit értelmileg világosan látunk. Ez annyit jelent, hogyha valamit el akarsz érni, akkor a célt nagyon meg kell motiválnod, hogy az miért jó, miért fontos neked. A lelkigyakorlatok után záró imát szoktunk írni, amiben rögzítjük azokat a gondolatainkat, elhatározásainkat, amelyek a lelkigyakorlat közben születtek meg bennünk. De nem elég az elhatározás, hanem ezt rendszeresen kérje számon tőlem valaki.

Ha valaki az akaratát bensőleg megmotiválja, akkor még a cigarettáról is le tud szokni.

Sok mindennel szoktam előtetek példázódni. Nem véletlen, hogy olyan múltam van, amilyen. Harmadik elemista koromtól rendszeresen dohányoztam. Viszont bennem élt egy szabadság utáni vágy, a megszabadulás a cigarettától, mert lehetetlen, hogy az uralkodjon rajtam.

Akkor került kezembe egy francia írónak a könyve, amely az akarat-nevelésről szólt. Ezt áttanulmányoztam, és ráláttam, hogy hogyan lehet az akaratot erősíteni. Akkor csináltam azt, hogy leírtam egy cédulára tíz mondatot, ami arról szólt, mi a rossz a cigarettázásban, és az milyen hátránnyal jár. A papír másik oldalára pedig felírtam tíz olyan mondatot, hogy miért lesz jó, ha nem dohányzom.

December 3-án kezdtem ezt el. Naponta rászántam tíz percet, hogy elolvassam azt, amit leírtam. Ezzel egy undor-érzetet ébresztettem magamban. Utána pedig azt a vágyat szítottam fel magamban, hogy milyen jó lesz ettől megszabadulni. Közben füstöltem. Elhatároztam, hogy a cigarettát január elsejével leteszem. Higgyétek el, az utolsó napokban már alig vártam, hogy elseje legyen.

T. i. nem elég az, hogy az ember lássa a célt, azt át is kell itatni érzelemmel, mert az ember a Földön általában az érzelmeinek a hatására teszi a jót vagy a rosszat. Az érzelem nagyon fontos az ember életében.

Valaki azt panaszolta a Hang-nak, hogy nagyon robbanékony, nem tud parancsolni magának. Annak azt ajánlotta a Hang – és ez kapcsolódik az

előbbihez –, hogy meditáljon. De helyesen! Nem az a meditálás, hogy ellazulok, és várok, majdcsak jön valami.

Állítsd magad elé Jézusnak azt az eseményét, mikor Őt azzal vádolták, hogy ördög van benne. Hogy Ő ördög! Hogyan viselkedett Jézus ebben a helyzetben? Úgy, hogy nyugodtan azt mondta: 'Nekem nincs ördögöm, csak tisztelem Atyámat, és ti gyalázattal illettek Engem'.

Állítsd magad elé ezt a képet – mondja a Hang –, képzelj oda mindenkit, aki ott volt Jézus körül, és te is állj közéjük! Engedd el a fantáziádat, hasonlóképpen, mint fiatal korodban! Mindenkit végy szemügyre! Aztán elhangzik ez a borzalmas kijelentés, hogy az Istenben ördög van. Ilyenkor kell hogy az ember érezze is, hogy a hátán végigfut a hideg. Döbbenetes a csend, majd megszólal Jézus.

Ekkor kell visszakapcsolni önmagunkhoz, rádöbbenve arra, hogy: 'én meg nem tudok parancsolni magamnak? Olyan gyorsan felkapom a vizet, olyan gyorsan meg tudnak engem sérteni? Hol van az a sértés, amit én kapok ahhoz, amit Jézus élt meg? Ha Ő nyugodt tudott maradni, én miért ne tudnék. Főleg akkor, ha tudom, hogy Ő bennem él.'

Mondtam már nektek, hogy valaki azt mondta, vizsgáltsam meg magam egy pszichológussal? A csuklás miatt!

Én három kérdést teszek fel majd a javaslattevőnek:

1. Elhiszi-e, hogy az ismerőseim körében nem tudok jobb pszichológust, mint Jézust?
2. Elhiszi-e, hogy Jézus bennünk élhet, mert megígérte? Bennünk élhet, mert be tudjuk Őt fogadni.
3. Elhiszi-e, hogy tudok Jézussal beszélgetni, aki bennem él?

Jézussal bárki tud kapcsolatot tartani, ha van hite.

Aki ezt a hármat elhiszi, az nem lehet pszichésen rokkant. Az lehetetlen!

A szentek között mindenféle betegséggel lehet találkozni, de bolond nem volt köztük. Idegbeteg nem volt köztük.

Ha valaki rálát arra, hogy belül a Mennyország harmóniáját hordozza, akkor nem félhet az ördögtől. Akkor ő féljen tőlem!

Én a Győztes oldalán állok, mert az Isten plusz egy fő abszolút többség! Amikor az ember erre rájön, akkor megnyugszik idegileg. Nekünk nincs féltetni valónk! Odaadtuk magunkat Annak, aki az ég és a Föld Ura!

Az egyik akarat-nevelési módszer tehát ez az undor-érzés és vágy motiváció, amely minden megkötöttségre használható. A másik az imádság. Az imának – lelkem az Istenhez emelem – különböző formái vannak. Egyik formája a meditálás, ami most nagyon elterjedt.

De tudnotok kell, hogy a krampusz hallatlanul kirafinált, és a meditálást is fölhasználja arra, hogy ne jól meditáljanak. Az agykontroll nagyon sok embert

eljuttatott arra a felismerésre, hogy a meditálás fontos dolog. Gondolatban látnom és átélnem kell azt, amiről meditálok. A meditálásra készülni kell, és nem várni arra, hogy majd jön valami. Loyolai Szent Ignác azt javasolja, hogy mielőtt az ember lefekszik, gondolja át, hogy másnap miről fog elmélkedni. Azt is mondja, hogy aki a pokolról medítál, az annyira élje bele magát abba, hogy a kényszagot is érezze.

Tudjuk, hogy amikor valaki alszik, akkor a tudattalanja kinyílik. Nem te szállsz ki a testedből, hanem a szellemvilág jön be a testedbe. Azok a szellemek, akik az Istenre irányító gondolatokkal találkoznak, azok csak jó szellemek lehetnek, mivel a szándékkal meg is idézted, meghívtad őket.

Jó ezt alaposan átgondolni. Aki él, az fejlődik, mert nem is tud mást csinálni.

Vagy fejlődik, vagy visszafejlődik. A lelki életben nincs megállás.

Mi értelmet megnyugtató választ akarunk kapni minden bennünk felmerülő kérdésre. Ezt azon az alapon merjük megtenni, mert azt mondta Jézus: „**nektek adatott tudni az Isten Országá titkait.**” (Mt 13;11) Tudni adatott!

Az értelmes ember pedig értelmetlenséget nem tud sokáig csinálni.

Kérdező: Sokszor hallottuk azt, hogy a hit és a tudás ellentétek.

Feri bácsi: Tömören elmondom, amit erről tudnotok kell.

Tárgyi tudást három irányból tudunk elfogadni.

Van egy ház. Annak van három ajtaja. A ház homlokzatára fel van írva, hogy tudás, vagyis az ismeretek összessége.

Az egyik ajtóra az van írva, hogy: megtapasztalás. Valaki idejön, és megtapasztalja azt, hogy mi itt vagyunk.

A másik ajtóra az van írva, hogy: következtetés. Aki látja, hogy itt vagyunk, tud arra következtetni, hogy mi ide bejöttünk.

A harmadik ajtóra pedig az van írva, hogy: hit. A hit, mint az ember természetének sajátja, tekintélyvel alapuló ismeretszerzés, mely az esetünkben nem erkölcsi kategória. Két dolgot kell tudnom róla. Tudom, hogy akinek hiszek, az nem akar engem becsapni. És tudnom kell, hogy az illető vagy azért, mert ő is elhitte, vagy megtapasztalásból, vagy következtetésből tudja azt, amit nekem mond.

Pl: Valaki csönget, kimegyek, és elmondom neki, hogy mi itt vagyunk. Ő ezt száz százalékgig elhiszi, mert tudja, hogy a Feri bácsi nem akarja őt becsapni.

Nálam ahhoz, hogy a Hang-könyvek elinduljanak – most visszagondolva látom, hogy mennyire irányított erre az Úr –, sokféle megtapasztalásra volt szükségem.

Pl.: nálam lakott a Gyurka bácsi, amikor a KIO-t írta! Így sokféle ismeret állt össze bennem, amikor Lélekkeresztségben részesültem.

Kérdező: Beszélnél a Földön és a mennyben megélhető szeretet különbözőségéről?

Feri bácsi: A szeretetnek a Földön két oldala van. Az egyik az, hogy az áldozatvállalással segít máson. A másik, a másakra figyelés. A Mennysorszámban az első nincs, hogy áldozatot vállaljak. Ott „csak” figyelünk egymásra, hogy az Istent-szeretésben a rendelkezésére álljak. A Föld elsődlegesen arra való, hogy mi mutassuk ki az Isten iránti szeretetünket. A Mennysorszámban pedig a színről-színre látásban az Isten mutatja ki az irántunk való szeretetét. Valaki egy nagyon boldog levelet írt a Hang-nak, hogy nem győzi megköszönni a Jóistennek, hogy milyen boldog ő és a családja is. Kérdezi, hogy tudna-e még valamit csinálni, hogy méltó legyen az Úr szeretetére?

A Hang azt válaszolta, hogy: 'jó, hogy örülsz Nekem, és nagyon szeretsz Engem, és hálás vagy, de te az életben soha nem leszel méltó az Én szeretetemre. Azért jöttél le a Földre, mert nem vagy méltó rá. És azért jöttem le Én is a Földre, mert te nem vagy méltó arra, hogy az Isten magasságáig fölemelkedj. Jó, most örülsz, de te az ajándékozót fogadd el hittel. Ne az ajándékai legyenek a legfontosabbak! Mert a Föld elsődlegesen arra való, hogy ti mutassátok ki Irántam és önmagatok felé való szereteteket embertársaitokon keresztül.'

A Földön is kapunk némi ízelítőt arról, hogy mennyire szeret bennünket az Isten, de a Földnek nem ez a szerepe. Mi nem azért jöttünk le a Földre, hogy ízelítőt kapjunk arról, hogy mennyire szeret minket az Isten, hanem azért, hogy megmutassuk, mi mennyire szeretjük Őt. Ő időszakonként – mert Ő kétféleképpen tud szeretni: közvetlenül és közvetve – ad Isten-élményeket, tehát közvetlenül szeret. Közvetve pedig más embereken keresztül szeret.

Amikor te úgy érzed, hogy mennyire szereted az Istent, az nem igaz, mert ilyenkor Ő szeret közvetlenül téged.

Isten az Ő gyermekei számára a körülményeiknek is az istene. Ezt nagyon fontos tudni! Mi akkor tudunk a legjobban hálálkodni, amikor nem a mi szándékunk vagy elhatározásunk valósul meg. A világ fiait meg pont az jellemzi, hogy dühösek, ha nem az valósul meg, amit elképzelték.

Kérdező: *Hogyan támad minket az ördög?*

Feri bácsi: Az ördög nagyon ismer téged. Ahhoz, hogy félrevigyen, nagyon megvizsgálja a te gyöngé és erős oldaladat. Mit gondolsz, hol támad először? Az erős oldaladnál. Így ráz át. Amikor úgy gondolod, hogy te olyan stabil vagy, és már nem tud legyőzni, mivel minden erődöt odaállítottad. Akkor hirtelen, azon a pontodon, ahol gyenge vagy, 'betöri a falat'.

Kérdező: *Az emberek úgy gondolják, hogyha valami baj éri őket, akkor az az Isten büntetése.*

Feri bácsi: Az Isten nem büntet, mert a szeretet nem tud büntetni. Az Isten nem oka, hanem feltétele a szenvedésnek. Ez annyit jelent, ha te behunyt szemmel a fal felé mész, akkor nekimesz a falnak. Nem a fal az oka, hogy beverted a fejed, de feltétele volt, mert nekimentél.

Az egész világmindenség úgy van kitalálva, hogyha valaki természetellenesen gondolkodik, cselekszik, azzal előbb-utóbb fájdalmat okoz magának és másoknak. Az ember eredeti természetének a velejárója a boldogság, a benső béke.

Az orvosi egyetemen három évig csak azt tanulják, hogy néz ki egy egészséges emberi szervezet. Amikor ezt már tudják, akkor ezután tanulják meg azt, hogyha valami elromlik, az hogy néz ki, annak mi a tünete.

A rossz mindig egy elrontott jó. Az Isten világában minden jó, de ha ebben a jóban valami elromlik, akkor az rossz.

Így azt se mondhatom valakire, hogy mennyire rossz, mint ahogy azt se, hogy ártatlan. Pedig a köztudatban az van benne, hogy a gyerek ártatlan. Erre mondom én: csak várd ki, amíg felnő.

Nem mondhatom senkire, hogy ártatlan, és azt se, hogy gazember.

Jézus figyelmeztet, hogy ne mondjunk ítéletet, mert nem tudjuk, ki mit örökölt, milyen hatások érték, a kegyelem és az akarata eddig hogyan működött.

A jogi igazság az, hogy: mindenkinek meg kell adni azt, ami neki jár.

De a józan ész is rájött arra, amikor a halálbüntetést eltörölték, hogy olyan cselekedetet nem hajthat végre senki, amiért olyan büntetés jár, amit jóvátenni már nem tud. Nem mi vagyunk az élet urai, hanem az Isten!

Én amellettt vagyok – amikor arról van szó, hogy legyen halálbüntetés vagy sem –, hogy ezt a világ fiai döntsék el. Ez az ő ügyük.

Egyébként az ítélet mögött mindig az van, hogy a másikat lehet javítani, mert ha lehet büntetni, akkor lehet javítani is. Pedig nem lehet!

’Feri bácsi! Akkor mindenkit engedjünk, azt csinálni, amit akar?’ – szokták tőlem kérdezni.

Testvérek! Mi úgy lettünk küldve, mint bárányok a farkasok közé. A farkasok úgyis marják egymást. Ha mi az okosságot és az óvatosságot komolyan vesszük, akkor nincs olyan nagy veszélyben a fizikai életünk, mint az övéké.

Én tudom, hogy ezeket nem olyan egyszerű elfogadni. De ennek az az oka, hogy az emberek nem akarják a saját fejüket használni. Úgy gondolják, hogy a másik vállalja a felelősséget. Én meg majd őrre hivatkozva mondom meg teszem azt, amit mondott, hogy tegyetek.

Hogy lehetek én a világ világossága? Jézus azt mondta Magáról, hogy „*Én vagyok a világ világossága;*” (Jn 8;12) és azt is mondta, hogy „*Ti vagytok a világ világossága.*” (Mt 5;14).

Jézus a Vele való kapcsolat feltételül állította, hogy az övéi legalábbis törekedjenek arra, hogy megtegyék azt, amit Ő mondott és tett. Aztán még olyat is mondott, hogy az övéi még nagyobb csodákat fognak tenni, mint Ő.

Bizony mi fejlődésben lévő lények vagyunk, és már sokkal többet tudunk Jézusról, mint az apostolok.

2000. 01. 06.

Feri bácsi imája: Jézusunk! Szeretettel köszöntünk Téged körünkben! Köszönjük ezt az ígéretedet! Te megszülettél, és itt is maradtál köztünk. Az, hogy ott vagy az Atya jobbján, az egy megjelenési formád. De a mi számunkra ez a döntő, hogy itt maradtál, és ha valahol a Te nevedben összejövünk, feltétlenül ott vagy. És nemcsak passzív módon! Te nagyon is akarsz, hogy a Te jelenléted sugárzását vegyük át. Fogadjuk el Tőled, amit adni akarsz! Meg akarsz velünk értetni, hogy nem lehet olyan körülmény, amiből nem látunk kiutat, mert fölfelé mindig van út! Hála Neked ezért! Kérünk szeretettel, hogy nyisd ki szívünk, lelkünk, és segíts, hogy be tudjuk fogadni azt, amivel ma meg akarsz bennünket ajándékozni! Ámen.

Nagy szeretettel köszöntelek benneteket, testvérek! Van valakinek kérdése?

Kérdező: Van, akinek álmában bejelentkeznek szerettei. Vajon bárki bejelentkezhet, vagy csak azok, akik az Atya országának lakói?

Feri bácsi: Jó kérdés! A gyakorlat azt mutatja, hogy a tudattalan világunkban néha azok is meg tudnak jelenni, akik itt vannak a Földön. A Bartucz Gábor – az a román testvér, aki egy egész nap a klinikai halál állapotában a másvilágon járt – mesélte, hogy a pokol kapujában találkozott egy még élő szomszédjával. Aztán a Mennysországból egy szép tornácos házban meg az édesanyjával. Úgy tűnik, hogy a tudattalan világunkban mindig mindenkivel kapcsolatban vagyunk. Ha egyszer az Isten bennünk él, akkor az, ami az Istenben van, az bennünk is van. Például álomban valamiképpen megjelennek azok is, akik itt a Földön élnek.

Mi több, álom-állapotban előre meg lehet élni bizonyos eseményeket. Velem is történt már ilyen. Hetekkel előbb azt álmodtam, hogy megelőz egy furgon, és nekimegy az előttem haladó autónak. Egy folyamatban lévő eseményt megélhet az ember álomban.

Mi nem is tudjuk, hogy milyen kevés az a döntésünk, amiről azt hisszük, hogy a lehetőségeink alapján döntünk. Itt annyi minden már folyamatban van bennünk! Mi úgy gondoljuk, hogy valamit most így akarunk, holott ez bennünk élt, hogy

úgy is akarjam akarni. Nagyon sok minden meghatározza az életünket. Az, hogy mit örököltünk, milyen hatások értek, a kegyelem és az akarat hogy dolgozott össze bennünk. A Hang alapján tudjuk, hogy mivel ezeket nem ismerjük, nem mondhatunk másról ítéletet, és magunkról sem. És ez tényleg így is van. Nem is tudjuk, mi az, ami olyankor hat ránk, amikor egy problémát meg akarunk oldani. A tapasztalatok azt mutatják, hogy álomban nemcsak azokkal találkozunk, akik már odaát vannak, hanem azokkal is, akik itt vannak.

Úgy gondolom, hogy ez nem a bejelentkező tudatos döntése alapján történik. Míg az, aki már elment, annak a tudatos döntése kell ehhez, sőt engedéllyel jelentkezhet be az álmunkban.

Mindenképpen igaz az, hogy azt a másik világot magunkban hordjuk. És jó azt tudni, hogy nem akkora a mi létünk területe, mint amekkorát itt a Földön megélünk.

Emlékeztek, amikor egy nemrég látott filmben (Fél lábbal a túlvilágon) mesélte valaki, hogy egyszerre öt-hat helyről kapta az információt, és amikor visszajött a testébe, akkor már csak egy szűk vonalon tudott ismereteket szerezni.

Az Istent szeretőknek odaát egy nagy felszabadulás élménye van!

Meg kell tanulnunk, hogy nincs büntető Isten!

Mi magunkat büntetjük, amikor olyasmit teszünk, ami természetellenes.

Ha tudatlanul teszed azt, ami nem a természetednek megfelelő, akkor is szenveded a következményeit.

Tegnap azt kérdezte valaki, hogy a törvény nem tudása mentesíti-e az embert a tettei következményétől.

Itt két dolgot kell megkülönböztetni:

1. Az evilági jogban a törvény nem tudása nem mentesít.
2. Az erkölcsi rendben a törvény nem tudása meg mentesít.

Lelkiismereti nyugtalanságod nem lehet amiatt, amiről nem tehetél. De a következménye alól nem mentesít! Ha te természetellenesen viselkedtél, akkor az visszaüt.

Gondoljatok a dohányzásra! Szinte senki se akarja tudatosan a rosszat, és mégis rászokik. Valahogy belesodródik az illető. Utána rájön, hogy ez milyen egészségtelen és kellemetlen, mekkora megkötözöttség, és nem tud megszabadulni tőle. Legalábbis csak nagyon nehezen. Szenvedi, hogy azt tette, amit nem kellett volna.

Az erkölcsi rendben tehát nem számítódik be az a magatartás, amelyben nem tudatosan tetted a rosszat.

Éppen ezért nem szabad büntudatot hordozni magunkban!

Kétféle tudatlanság van. A kérdés az, hogy tehetek a tudatlanságomról vagy nem?

Van olyan, hogy nem tudok egy tananyagot, mert hiányoztam az iskolából, amikor tanították, és nem tehetek arról, hogy hiányoztam.

A másik: direkt lógtam az iskolából, hogy ne kelljen tanulnom.
Ebben az esetben tehetek arról, hogy egy leckét nem tudok.
Ha lett volna módom pótolni, de nem tettem, akkor azzal vétkeztem.
Azt szoktuk mondani, hogy aki alszik, az nem vétkezik, hacsak azzal nem, hogy alszik.
Ilyen értelemben az a tudatlanság, amiről nem tehetek, az mentesít az erkölcsi következmények alól. Ha viszont a tudatlanságról tehetek, akkor az nem mentesít a következményektől.

Így az erkölcs területén arról, amiről nem tehetsz, azért nem felelsz.
Az erkölcs rendjében – a boldogság, boldogtalanság területén – a tudatos szándék a döntő! Ezért ésszerű kell lenni! Értelmesnek, józannak kell lenni, nem pedig hiszékenynek.
Ezen a területen gyakran szem elől tévesztjük, hogy csak abban bízhatok, és csak olyan mélységben, amennyiben az illető igazolta azt, hogy benne érdemes megbízni. Maga a Jóisten sem kíván feltétlen bizalmat Önmaga iránt! Nem egy emberrel beszéltem, aki évtizedekig nem törődött az Istennel, majd olyan hatás érte, hogy megtért. De mind arról beszélt, hogy ő bár elhagyta az Istent, de az Isten nem hagyta el őt. Rá tudott mutatni az illető arra, hogy az Isten igenis igazolta azt, hogy érdemes Benne bízni.

Kérdező: A János 6-ban olvasható: „Meg van írva a prófétákban: és lesznek mind(nyájan) Isten tanítottjai; mindenki, aki hallgatott az Atyára és nála tanult, hozzám jön,” más fordításban: „mindenki, aki az Atyáról hallott”. Nagy különbség, hogy az Atyáról hallott, vagy Nála tanult!

Feri bácsi: Ez a reinkarnáció! Mi már odaát eldöntöttük, hogy Hozzá akarunk tartozni. Szerintem előbb-utóbb általánosan elfogadott lesz a reinkarnáció. Nem lehet az ember életét érintő kérdéseket e nélkül megmagyarázni! Nem tudunk belenyugodni abba, hogy a Földön eltöltött röpke kis időben, amit itt élünk meg, eldőlhetne az örök sorsunk. Képtelenség az, hogy egy nagyon rövid életben oldódna meg az örök élet dolgai.

Ez is azt igazolja, hogy Jézus szava a döntő, nem pedig az egész Biblia.
A mi társaságunk Jézushoz igazodik, ezért minőségileg más, mint az egyéb társaságok. Ott az egyének a társasághoz igazodnak, nem Jézushoz. Ha mi nem értünk valamit Jézus szavaiban, azt megbeszéljük. Ezáltal tisztulnak ki a problémák. A Bulányi Gyurka bácsi munkájának az eredménye az is, hogy rávilágított arra, hogy Jézus tanításában nincs ellentmondás. Jézus fejében abszolút erkölcsi rend van. Így azután ha bárki állít valamit, akkor azt Jézushoz mérjük!

Pl: Valaki azt állítja, hogy Jézus megváltott bennünket. A felszínen megmosolyogjuk azt, aki ilyet állít. A kérdés az, hogy mitől váltott meg, mert bűnöm is van, meg betegségem is van.

Viszont a Megváltó valamitől csak megváltott! Igen, megváltott attól a tehetetlenségemtől, hogy most már megtanulhatom visszaszeretni az Istent. Jézus előtt nem lehetett újjászületni a Lélek által a Földön, mert nem tudtuk, hogyan alakítsuk a gondolkodásunk. Az Ószövetség népe nem tudta, hogy minden ember üdvösségének a kulcsa a saját kezében van! Jézus ettől a tehetetlenségtől váltott meg azzal, hogy bemutatta, miképp tudom szeretni Őt az ember-testvéreimben. Persze az ember borotvaélen jár ebben a kérdésben. Az okosság meg az óvatosság nagyon fontos fegyvereink, mert a szeretetnek igazságban kell megnyilvánulnia még a lelki testvéreimnél is.

Kárhozat van. A pokol létező valóság, csak azt nem az Isten dönti el, hogy én odakerüljek. Rám van bízva az, hogy ott maradok-e vagy sem. De az ember már itt a Földön is képes pokollá tenni a saját és mások életét!

A tudatunkból ki kell irtani azt, hogy az Isten büntető. Ilyen nincs!

Az Isten SZERETET! És ha bennem él, mert befogadtam, akkor bölcs, okos szeretettel kell szeretnem mindenkit. Erre minden nap gondolni kell!

Testvérek! Felhívom a figyelmeteket, hogy az a szeretet, amiben nincs benne a józan eszünk, az nem Jézus szeretete. Nagyon gondoljuk meg, kinek adunk és kinek nem!

Jézus nem véletlenül mondta azt, hogy: „*keressétek először az Isten királyi uralmát és igazságát, a többi mind ráadásul megkapjátok*”. Aki ezt teszi, annak nem lehet gondja.

A hiszékenységet nagyon meg tudják lovagolni azok, akiknek semmi közük Jézushoz. A hiszékenység a hit hiánya. A hiszékenység babona. Az a hiszékeny ember, aki valaminek olyan erőt tulajdonít, amit az Isten annak nem adott.

A másokon segítség szándéka nem merülhet ki az anyagi területen való segítségben! Ha meghallgatom valakinek a problémáit, már segítettam. Segítek, ha valaki felé kimutatom a szeretetemet. Anyagi vonatkozásban nagyon kell vigyáznunk, mert az anyagi és a szellemi értékeknek egy nagyon lényeges ellentétes vonása van.

Ha szellemi értéket adunk, akkor a számunkra az még több lesz, még gazdagítóbbról, és még jobban a sajátunk lesz, mint eddig volt, és összekapcsol azzal, akinek adjuk.

Tehát amikor szellemi területen segítek valakinek, akkor két jót teszek. Az egyiket magammal, hogy azt teszem, ami szívbékét ad. A másik, hogy lehetőséget kínáltam fel valakinek arra, hogy megértse vagy átélje a Jézus által tanított szeretetet. Igazi kapcsolat csak a Szentlélek által jön létre.

Arról beszéltünk már, hogy háromféle közösség van: az érdekközösség, a cimboraság és a szeretetközösség.

Amíg a szellemvilág összeköt, és gazdagodok, amikor adok, addig az anyagi területen ez fordítva van. Az anyag elválaszt. Amit adok, az már nem az enyém. Annyival kevesebb van nekem. Az anyagi dolgok mindenképpen elválasztanak bennünket. Ezért kell nagyon átgondolni, hogy amikor valakinek anyagilag adok, akkor az lelkileg is távolabb kerül tőlem. Az szellemileg is egy másik irányt fog venni. Szerintem csak olyannak szabad anyagi dolgokat adni, akiről tudom, hogy rászorul, és ezt nem ő mondja magáról.

Kérdező: Az Antikrisztus földi személy?

Feri bácsi: Mindenképpen földi személy. Szó szerinti fordításban: ellen-Krisztus. Odaátrol jön! Annál több, minthogy az ördögatyától való. Az ördögatyától való főnöke.
Krisztus a Fölkent, Antikrisztus az ellen-fölkent.

Kérdező: Feri bácsi! Te mit gondolsz a szent koronáról?

Feri bácsi: A szent korona ezer év hagyományát cipeli magán. A hazaszeretetet meg a szülőföldhöz való ragaszkodást biztos, hogy erősíti.
Én ennek a lelki tartalmát abban látom, hogy nem véletlenül vállaltuk azt, hogy ideszülessünk Magyarországra. Itt van olyan feladatunk, hogy a karmikus görcseinket a leghatékabban itt tudjuk leoldani. Ezért érez honvágyat az, aki innen elmegy. Mi odaát idetettük a földi gyökereinket. Ez a korona az országból eltávozottak honvágyát is erősíti.
Látjuk, hogy ezer év után is él ez a kicsi nép a más népek tengerében.
A korona szimbólum. Szakrális tárgy.
Mi az, hogy szent? Istennek odaadott.
Aki vagy ami az Istennek odaadott, az a szent. A korona szimbólum. A szimbólum és a jel között óriási különbség van.
A jel az, amit jelez. Az i betű jel!
A szimbólum olyan, mint egy kerítés, ami mögött hallatlan nagy gazdagság van. Minden országnak a címere szimbólum. Egy ország szíve dobog mögötte. Ilyen a korona is.
Amikor szent István odaadta a koronát, avval az egész országot odaadta a Szűzanyának. (Megjegyzem, más népeket is felajánlottak a Szűzanyának. Pl. a lengyeleket, a szlovákokat stb.)
István király ember volt, gyarló ember volt, és nem akarta elfogadni Gellért püspök intelmeit – amit a fiához intézett –, hanem a saját intelmeivel akarta a fiát, Imrét, elrendezni. István úgy gondolta, hogy miután Imre megtanulta Gellértől azt, amit a vallásról tudni kell, meg kell tanulnia a harcművészetet is. 'Meg kell tanulnod, hogy hogyan uralkodj.' De a fia ellene mondott!
Biztos, hogy Imre nagyon kellemetlen helyzetben volt, de a Jóisten elrendezte a dolgokat, mert Imre egy vadászaton meghalt.

István akkor döbbsent rá, hogy rosszul gondolkodott, és elhatározta, hogy a Szűzanyának ajánlja az országot.

Ebben a szimbólumban, a koronában, Istvánnak az Istenhez megtért nagy magyar lelke lobogott. Bennem az él, hogy a korona István szándékát hordja magán. De én nem tulajdonítok a koronának valami különleges erőt.

Olyasmit tulajdonítok, mint amikor ti tárgyakat tesztek az oltárra, hogy áldjam meg azokat. Abban a hiszemben, abban a meggyőződésben áldom meg, hogy ezek megszentelt dolgok, mert Istennek odaadtak. Amikor te a nyakadban hordod azt a keresztet, vagy ránézel arra a képre, szoborra, ami meg lett áldva, akkor valahogy kinyílik a szíved afelé, akit az képvisel. Ennyit jelent ez a megáldottság.

A döntő az egyéni hozzáállásunk.

Mindennek eszköz-jellege van. A célunk a szeretni tanulás és a szeretni tanítás. A célom, hogy szinkronban legyek Istennel. Ha kivétel nélkül mindent eszközként használok arra, hogy szeressek, akkor jól használom. Ha nem így használom, akkor – gondolatok a kardra! – nem szeretek. A kardot nem arra szokták használni, hogy simogassanak vele. És a szent korona mellett ott van a szent kard is!

Kérdező: Egyszer mondtad, hogy évszázadokkal ezelőtt a nép szavazta meg, hogy ki legyen szent. Nem volt jobb, mint a mostani?

Feri bácsi: Igen, ez így igaz. István korában ez így volt.

A szentté avatással a hatalom példaképeket állít a hívek elé. Arra törekednek, hogy olyan példaképeket állítsanak, hogy a hívek a hatalomban lévők előtt boruljanak le. XXIII. János pápa, akit mindenki hallatlanul szeretett, és akinek a sírjánál különböző csodák történtek, nem avatták szentté. Ő nem ment bele abba a játékba, hogy az alattvalók leboruljanak előtte.

Ma az Egyház keretén belül az a boldog, akinek a közbenjárására három olyan csoda történik, ami nem magyarázható meg a természet törvényeivel. Ezek után még három olyan csoda kell, hogy szentté avassák, ami szintén az ő közbenjárására történik, és nem magyarázható meg tudományos eszközökkel. Általában papokat és apácákat avatnak szentté, akiknek más dolguk nem is volt, minthogy szentek legyenek. Holott szerintem többen vannak olyan édesanyák és apák, akik teljesen átadták az életüket Istennek. De azokat nem állítják példaképnek. Ma már azért akad ilyen is, de nagyon ritkán.

Én azt mondom, hogy Jézust jobban lehet követni, mint a szenteket, és nekünk Jézust kell követnünk. És hinnünk kell abban, hogyha Őt, mint UT-at, követjük, akkor mi valóban szentek vagyunk, és ez a döntő!

Kérdező: *A Jn 7;6-ban azt mondja Jézus: „az én időszakom még nincs itt, a ti időszakotok pedig mindig készen van.” Ez jelentheti azt, hogy Jézus élete odaadásának ideje még nincs itt? És hogy lehet a mi időnk mindig készen?*

Feri bácsi: Jézus szeretetének a befogadásra nekünk mindig készen kell lenni. Jézusnak még nem jött el az ideje, hogy odahelyezze az életét, de nekünk mindig nyitottnak kell lennünk mindannak a befogadására, ami Tőle van. Az más dolog, hogy valaki nyitott vagy nem. Én azt hiszem, hogy az embernek arra kell rákoncentrálni, amit Jézus a feltámadása után mond Tamásnak: „*mivelhogy láttál engem, hittél, boldogok, akik nem látnak és hisznek.*” (Jn 20;29).

Itt nem erről van szó csupán: – Te boldog vagy, amikor megtapasztalod az Isten szeretetét. De még boldogabb vagy, amikor már nem tapasztalod meg, és mégis hiszel. Saját magunknak fontos ez. A lelki élet fejlődésének vonalában nem lehet kikerülni azt a felismerést, hogy az Isten – mint ajándékozó –, azt akarja, hogy ne az ajándékaival telj be. Ő azt akarja, hogy az ajándékozóval telj be.

Testvérek! Nagyobbra teremtett minket az Isten annál, hogy csak az ajándékaival foglalkozzunk, és annak örüljünk. Tehát a megtapasztalások szintjét föl kell váltania a hitnek. Hiszem az Istent akkor is, ha közvetlenül nem tapasztalom a jóságát, szeretetét.

Ekkor jön az, hogy: – Hála Neked, Uram, hogy csuklok! Hálát kell adni azért, mert tudom, hogy az én boldogságom ezen alapszik, nem azon, amit tapasztalok. Az én boldogságom alapja az, hogy van mennyei Atya, és én az Ő édes gyereke vagyok. Ő pedig az én édes Atyám. Ez szikla. Ez nem hangulati ügy. Jézus a hitből élésre akar minket rávezetni. Önmagával, az adományozóval akar minket eltölteni. Szerintem döntő fontosságú mindannyiunk életében, hogy ne a hangulatok vonalán érezzük jól magunkat, hanem a Jézusban való hitünk alapján. Ez a legtisztább és legnagyobb hit, mert minden más hiszékenység. Valójában **vagy hiszel, vagy hiszékeny vagy**. Olyan ember nincs, aki nem hisz semmiben. A legtöbb ember a speciális hitekben ragad meg, mert ott nem kell vállalnia a felelősséget. A felelősség és a szabadságkör ugyanaz. Akkora a szabadságod, amekkora a felelősséged. És az ember nem szívesen vállal felelősséget, mert úgy gondolja, ha a másik vállalja helyette, az a jó. Amit meg Jézus akar bennünk felszítani, az az általános hit. Tehát ember vagyok, és a másikat is embernek kell néznem.

Úgyhogy a szentté avatások elsősorban a mi speciális hiten alapuló egyházi körünkön belül valóságok csak. Más vallásokban nincs szentté avatás.

Kérdező: *Mi a breviárium?*

Feri bácsi: A breviárium papi zsolozsmás-könyv, papi imakönyv. Az évszakoknak megfelelően négy kötetből áll, és minden napra szólóan három

részből. Az első rész a szentek életéből való történeteket olvastat föl, a másik a napi szentmiséhez kapcsolódó szentírási rész, a harmadik zsoltárok, imák. Ezeknek a napi olvasása súlyos bűn terhe alatt volt kötelező. Aki valamelyik részét elhagyta, az mehetett gyónni. Van egy külön direktórium, elirányító, amelyben olvasható, hogy melyik év (A, B, C), mely napján mit kell elolvasni. Ez kötött feladata volt a római katolikus szertartású papoknak. Úgy hallom, ma már nem kötelező. A görög katolikus szertartású papoknál ez nincs. Amikor engem fölszenteltek, ennek az elolvasása kb. másfél óráig tartott, és latinul mondtuk. Mára lecsökkent háromnegyed órányira. Mi még többségében latinul tanultunk, vizsgáztunk, de a napi beszédben nem használtuk. A szerzetes házakban viszont csak latinul beszéltek.

Az emberi természet idővel kinő dolgokat. Pl. ma már nem járunk reverendában. A reverenda egy középkori zsidó tógából származik. Jézus nem ilyenben járt. Szerintem természetes a fejlődés. Ma már nagyobb a fény, jobban látni a jót is meg a nem jót is. Nem a világ lett rosszabb, hanem nagyobb lett a FÉNY. Régebben az emberek a vallás területén nem voltak öntudatosak. Úgy gondolták, hogy a pap elrendezi a dolgunkat, nekünk nem kell ezzel foglalkozni. Ti már másképp gondolkoztok, mint szüleitek. A mi társaságunkban pedig csak az a mérvadó, amit Jézus mondott.

2000. 01. 13.

Feri bácsi imája: Urunk, Jézus! Jó tudnunk, hogy amikor összejövünk a nevedben, Te ott jelen vagy. És ahol Te jelen vagy, ott mindig ajándékozó istenként vagy jelen. Ma is meg akarsz bennünket ajándékozni! Szellemi és lelki táplálékkal akarsz táplálni bennünket. Kérünk szeretettel, Lelked által tégy bennünket fogékonnyá, hogy mindazt át tudjuk venni Tőled, amit ma adni akarsz nekünk! Ámen.

Testvérek! A Teréz anyáról látott film jól érzékeltette, hogy Teréz anya a maga egyszerűségében ráértett arra, hogy az egymást szeretés az élet megoldása. Ennek a leglényegesebb eszköze – amit ő annyit hangoztatott – az imádság. Az imádkozás nem szövegmondás!

Imádkozni annyi, mint lelkemet az Istenhez emelem.

Ha komolyan átélnénk azt, hogy mit is jelent az, amikor a Jóistennel találkozom, akkor lehetetlen lenne az, hogy ez annyit jelentene, hogy nem jelentene semmit. Amikor hétköznapi értelemben találkozom valakivel, akit becsülök, tisztelek, akkor az a találkozás nyomot is hagy bennem. Olyan nem lehet, hogy nem. Van úgy, hogy évek múlva is visszaemlékezik az ember egy találkozásra.

Arra, hogy milyen nagy dolog az Istennel találkozni, nem neveltek rá bennünket.

Szép szövegeket tanítottak meg nekünk, és úgy gondoltuk, hogy annyit jelent imádkozni, hogy ezeket elmondjuk.

De az ima egy találkozás! A gondolatközlés a mindennapi életben sem csupán egy ismeretet ad tovább, hanem közösséget is formál. Az Istennel való találkozásomat külön szó jelöli: imádkozom! Tehát nemcsak egy gondolatot adok át az Istennek, vagy Tőle próbálok egy ismeretet átvenni, hanem közösséget formálok Vele.

Most jön az, hogy mit is jelent a hit. Azt, hogy a hit a szívnek szeme, mert a hit valamiképpen túlemeli az embert az anyagi dimenzió, a mulandóságon, a problémákon, a nehézségeken. Már többször is mondtam nektek, hogy megkérdezték Loyolai szent Ignácot (aki a jezsuita rendet alapította), hogy mit szólna, ha Róma feloszlátná a jezsuita rendet. Azt felelte, hogy az neki akkora tragédia lenne, hogy legalább fél óra imába telne, míg lelkileg visszatálna a régi kerékvágásba. Ez mutatja azt, hogyha én bármilyen gond, nehézség miatt imádkozom, az nem igaz, hogy ne adna megoldást.

A Szűzanya is – ahol megjelenik – mindig imára szólít. Erre teszi a hangsúlyt. Az, hogy hogyan imádkozzak, arra nekem kell rálátnom, azt nekem kell gyakorolnom.

A mai világ legnagyobb tragédiája a kishitűség. Sablonossá tettük a vallási életet. Azok, akiknek a leginkább be kellett volna mutatni azt, hogy mit is jelent egy boldog ember, azok járatják le. Szerintem Teréz anya abban nagy, hogy ő ugyanúgy, mint Jézus, a leghetetlenebb körülményt sem tartotta olyannak, amelynek következtében hajótörést szenvedne a boldogsága.

Kérdező: A hit tárgyától függ a hitem – olvastam valahol.

Feri bácsi: Jézusnál azt tapasztaljuk, hogy mindig szidta a tanítványait, amikor azok a hitük gyengeségéről tettek tanúságot. Azt is mondja, hogyha csak olyan kicsi hitetek lenne, mint a mustármag, akkor csodákat tudnátok tenni.

Ezzel kapcsolatban a Hang többször azt tanácsolja: *csinálj úgy, mintha hinnél!* Be kell beszélnem magamnak: elhiszem, hogy bennem van a Mennyország. És ha tele vagyok gonddal, bajjal, akkor rá kell látnom, hogy nem lehetek ezzel tele, ha van Gondviselőm.

A hittel hegyeket lehet mozgatni. Gondoljatok arra, hogy mennyi butaságot tudnak az emberek végigcsinálni babonás hitből! A babona az, aminek olyan erőt tulajdonít valaki, amelyet annak az Isten nem adott. Ennek ellenére az is elképesztő dolgokat tud kihozni az emberekből. A hit energiaforrás! De nem mindegy, hogy ezt a hitet mire irányítom.

Három olyan terület van, amelyekben azok produkálnak nagyot, akik azokra ráteszik az életüket. Ez a művészet, a tudomány és a sport. Ezek az emberek hisznek abban, hogy nekik ez az életük. Ez tölti be az életüket. Viszont biztos, hogy az ilyen ember idővel fálnak megy, mert nincs olyan eredmény, amit túl ne szárnyalnának. Döbbenetes arra gondolni, hogyha valaki csak egy század

másodperccel marad le, már nem díjazzák, csak azt, aki aranyérmet nyert. Csak annak van igazán súlya.

Az, hogy miben hiszek, az nagyon döntő. Tehát nagyon fontos a hit tárgya. De a hit önmagában is egy erőforrás. Én azt állítom, hogy mi azért nem tudunk falnak menni, azért biztos a talajunk – és ezt soha senki ki nem kezdheti –, mert nekünk van egy olyan Jézusunk, aki felismerhető az evangéliumok alapján. Van bennünk egy alapalázat, hogy a meglátott JÓ-ért mindent vállalok, de nyitott vagyok a JOBB irányába. Ha valaki nekem a JOBB irányában mond valamit, én azt örömmel elfogadom.

Olyan értelemben a Teréz anyának se volt rend a fejében, mint amilyen a mi fejünkben van. De ez nem meglepő. Az ő józansága óriási, amikor azt mondja, hogyha Isten iránti szeretetből odaadom az életem, abból csak jó jöhet ki.

Az Isten Lelke rajtunk keresztül is dolgozik! Ha én akarnám magam körül szervezni, alakítani a körülményeket, akkor melléfoghatnék. Ilyenkor valósulna meg a speciális hit! De mi az univerzális hitet képviseljük. Persze ebben is vannak feltételek! Nem mondjuk, hogy akkor mindenki hozzánk tartozik! Annak, hogy valaki emberhez méltó módon éljen, annak feltételei vannak. Én viszont akkor is embernek nézem, ha ő nem így él, de nem tudok vele úgy közös nevezőre jutni, mint azzal, aki magát is embernek tudja és a másikat is. A józanság hallatlan fontos! Teréz anyát az tette naggyá, hogy szívvel, lélekkel tette a jót. De ha elkezdünk szervezkedni, akkor az olyan merev kereteket ad, ami az egyéni szabadságot lekorlátozza.

Az egészen biztos, hogy Teréz anyát szentté fogják avatni, mert csodák is történtek a hozzá való imák hatására.

De nem csak az a szent, akit az egyház szentnek nyilvánít.

A szeretetben mindenki a feladatához kapja a kegyelmet. Ha megteszed a szeretet területén azt, amit meg kell tenned, akkor szent vagy. De ez a szívedben dől el. Nem odaát. A halál nem ad minőségi változást. Az csak látás-különbséggel jár. Ha te a halálod előtt nem voltál boldog, akkor a halálod után sem leszel az.

Boldog az, aki Jézus békéjét hordozza, aki Jézusban hazatalált, aki megél valamit abból a harmóniából, hogy az Istennel rendben van. Ez az a bizonyos első gomb.

Akármilyen göröngyös is volt a mai napom, este úgy hajtom álomra a fejem, hogy ez volt az életem utolsó napja (ez igaz is, mert az eddig elfolyt életemnek ez volt az utolsó napja!, és nem tudom, reggel felkelek-e). Átgondolom az elmúlt napomat, rendbe teszem, és az Úr kezébe teszem a lelkemet.

Ha így élsz, akkor remélheted, hogy a halál angyalában az Isten angyalát fogod felismerni. Nemigen szoktuk ezt hallani, hogy **boldoggá mindenkit az a szeretet tesz, amit magában hord.** Nem az, amit kap, hanem az, amit magában

hord. És ahogy a Teréz anya mondja, a szeretet cselekvés, de ennek a cselekvésnek belülről kell kiindulni. Nem úgy van, hogy valakivel valami nagy jót teszek, és akkor bennem szeretet van. Ez egyáltalán nem biztos, mert ez hiúsági komplexus eredménye is lehet. Mert ha el akarok valamit érni, akkor azt törtetésre is felhasználhatom. Nagyon sok oka lehet annak, ha valaki valakivel valami jót tesz.

De ha én belül élem meg, hogy: – 'Édes Istenem, Te bennem élsz, és Te akarsz segíteni a rászorulón. Mivel Te bennem élsz, rajtam keresztül csak úgy tudsz segíteni, ahogy én Rád-hangolódok, ahogy én erre nyitottá válok.'

Ha így állok ehhez, akkor bennem van Jézus békéje. De bármennyire fáj az embernek, el kell fogadjuk azt, hogy a szeretetben nagyobb hangsúlyt kell tenni a várakozni tudásra, mint az elvárásra. Ez a legnehezebb, főleg gyerekekkel, unokával, testvérrel! Ez az 'adj, Uram, de rögtön!' nem megy! Hinni és bízni kell abban, hogy az én szeretetem előbb-utóbb meg hozza az eredményét. Azt meg lehet látni, ha nem hozta meg azt, amit vártam, ez az én számomra nem baj. A Halász Bandi bácsi 84 éves. Csuda dolgokat tud produkálni az iszákos-mentő munkájában. Nagyon komoly eredményei vannak! Emberek, akik évtizedekig az ital rabjai voltak, az ő lelkigyakorlatán ettől megszabadulnak. Azért aggódik, mi lesz az iszákos-mentővel, ha ő már nem lesz. Pedig egyáltalán nem biztos, hogy azok akkor majd rosszul járnak.

Ha önmagára marad egy társaság, hamarabb észbe tud kapni, hogy mi az, amit nekik kell megtenni.

Az egyéni életre lebontva, a családi életre lebontva az én felelősségem köre az én szabadságköröm. Azt nem szabad engedni, hogy leárnyékoljon engem – a benső békémet, nyugalمامat – az, hogy az én szabadságkörömon, felelősségkörömon kívül borzasztó dolgok történnek. Nem szabad, hogy ez nyugtalanítson engem: jaj, az unokám, az ismerősöm; és milyen szép lenne a világ, ha ők nem olyanok lennének, mint amilyenek.

Hálát adok Jézusnak, hogy a Hang-könyvekben szinte ismétlésszerűen arra teszi a hangsúlyt, hogy legyen reggeli meg esti imánk. Az nem döntő, hogy ez mekkora időtartamú, de a döntő az, hogy legyen! 'Uram, kérem a mai napomra az áldásod! Érted és Veled!' Az nem létezik, hogy erre ne legyen időnk.

Kérdező: Mi a különbség az Úr Jézus előtt a kétféle gyónás között? Az egyéni gyónás és a közös gyónás között.

Feri bácsi: Az egyéni gyónás az, amit úgy hívunk, hogy fülbe gyónás. Mi úgy szoktuk mondani, hogy élet-gyónás. Aki igazán ember, az tudja, hogy amit tesz, az nemcsak a jelenén belül érezteti a hatását. Ha te rosszat teszel, az olyan, mint amikor te bedobsz egy követ a tóba, és az végighullámszik a partig. Itt minden mindennel összefügg. Más dolog az, hogy az Istent szeretőknek minden a javára válik. Ez más téma. Miután megbántam, hogy pl. téged pofon csaptalak, nem

tudom megtenni, hogy mindenkire elmenjek bocsánatot kérni, akire ez a cselekedetem kihatással volt.

Ezért van valaki, aki a többi nevében azt mondja: – Én téged feloldozlak az egyház szolgálata által. Ezt a szolgálatot az egyház erre az ígérszre hivatkozva alapozta: „*ezt mondva rájuk lehelt és így szólt nekik: vegyetek Szent Szellemet, ha valakinek megbocsátjátok a bűneit, megbocsátják azoknak;*” (Jn 20;23).

Így ez lélektanilag rendez el téged. Ha valaki ódzkodik attól, hogy valaki előtt ilyen őszintén kinyíljon, az a tapasztalat, hogy az előbb-utóbb pszichológushoz fog menni. Az el nem rendezett bűn által idegileg megterheltté válunk. Az ember természetéhez tartozik az, hogy időszakonként ki kell oldania a benne lévő görcsöket. Az életgyónás lényege éppen az, hogy a memóriádból, az emlékezetedből emeli ki a lelki görcseidet. Azt tudjuk, hogy múlt nincs, de van emlékezeted. Jövőd nincs, de van tervező képességed. Csak jelened van! Az, hogy te régen hülyeségeket csináltál, azt magadban hordod, az emlékezetedben. De ezeket egyszer le kell oldanod magadról.

Élni – bármilyen szinten – csak kapcsolatokban lehet.

A szeretetkapcsolatok lelke mindig a Szentlélek.

A Szentlélek mindig olyan kapcsolat Lelke, amely egyértelműen közelebb segít az Istenhez. Ezért van a gyónás. Ebben az egyházunk nagyon bölcs, mert azt kéri, hogy legalább egy évben egyszer végezz gyónást.

Protestáns testvéreinknél is van gyónás! Ők is elmennek a lelkipásztorukhoz, és elmondják az életük gubancait. A Gyökössy Bandi bácsitól tudom, hogy náluk a lelkipásztor a gyónás után azt mondja: Jézus vére alá helyezzük a múltadat.

Tehát ez a személyes bűnbevallás, amit úgy hívunk, hogy fülbe gyónás, és ennek ez a lélektani magyarázata. Ugyanakkor pedig nem szabad, hogy büntudat legyen benned. Ezért a szentmisében a szentáldozás előtt elmondjuk, hogy: – Gyónom a mindenható Istennek,én vétkem, én vétkem. Ezzel megszüntetem a büntudatom, akkor is, ha benne van az emlékezetedben.

Testvérek! Én mindig erősen hangsúlyozom, hogy jöjjenek szentáldozáshoz azok, akik a szentmisére eljöttek. Mindegy, hogy nem katolikus, hogy elvált, hogy még nincs megkeresztelve, mert mindez nem lehet akadály. Nagyon érdekes, hogy ennek ellenére a szentmiséken lévők húsz százaléka nem járul szentáldozáshoz.

Persze azt is szoktam mondani, hogy a szentáldozásnak feltétele van.

A feltétele az, hogy higgyem el, Jézus ott jelen van. Ha nem hiszem el, kár odajönni a misére. Higgyem el, hogy Jézus ott van, vár engem, és akar velem ebben a formában is találkozni. Akiben nagyon bele van rögződve az, hogy gyónás nélkül nem áldozhat, azokat hiába hívom, nem mernek szentáldozáshoz járulni. Akkor sem, ha azt mondom, hogy ezért vállalom a felelősséget a Jóistennél. Ezeken nem lehet segíteni. De előbb-utóbb majd csak elérik ezt a

benső szabadságot azok is, akik nem kis áldozatot vállalva eljönnek a szentmisére.

A döntő az, hogy akik ide eljönnek életgyónásra, azoknak ez lélektanilag jó. Mindenkitől, akire a bűnöm kihatással volt, nem tudok bocsánatot kérni. De van valaki, akiben megbízom, hogy a többiek nevében is mondhatja, hogy: 'semmi baj. Vedd olybá, mintha soha nem is követted volna el.' Ugyanakkor az általános gyónás, a szentmise előtt, arra hívja föl a figyelmet, hogy nem szabad belemenni abba, hogy büntudatban éljek, mert a büntudat lelki beteggé tesz.

Tudjuk azt, hogy a szeretetnek nem a gyűlölet az ellentéte, hanem a félelem. A félelem melegágya a büntudat.

Itt az a furcsa, hogy van, aki azt mondja: nem hiszek abban, hogy nekem a Jóisten csak úgy megbocsát. Valójában emögött gőg van: 'mert én olyan nagy rosszat tudok tenni, hogy még a Jóisten sem bocsáthat meg nekem. Az Isten irgalma nem olyan nagy, hogy engem rendbe tudna hozni.' Egy búcsújáró helyen gyónt nálam valaki, aki hetente kétszer-háromszor gyónt. Én azt mondtam neki, hogy egy hónapig nem mehet gyónni. Nem egyezett bele! Ez bizony egy rejtett gőg.

Az egy más dolog, amikor valaki olyan szeretetlen állapotban él, amit nem hajlandó átlépni. Pl. nem tud megbocsátani a szomszédjának. Ha valaki nem megbocsátó, annak az Isten nem tud megbocsátani. Nem tud, mert az illető lezárt.

Az evangéliumok alapján kétféle bűn van.

Az egyik a bűnbánatot előidéző bűn. Ha nem tudnátok, mi mindannyian – velem együtt – nem az erényeink miatt jutottunk el oda, hogy most itt vagyunk. A bűneink miatt jutottunk ide! Az Istent a bűneink hozták le a Földre, nem az erényeink. A szeretetlenség – előbb-utóbb – bűnbánatot előidéző bűn. A másik a Szentlélek elleni bűn. A megátalkodottság. Az olyan ember megátalkodott, aki kijelenti, hogy ő bármit csinálhat, mert neki ehhez joga van. Őt azért nem lehet föloldozni, mert teljesen lezárt, és nem ad lehetőséget arra, hogy az Isten föloldozó szeretete átölelje.

Az igazi gyónás az, amikor az ember elmondja a reggeli és esti imáit. Miket határoztam el reggel, és mit sikerült megvalósítanom – mérem föl este. A Jóisten megbocsátó szeretete alig várja, hogy átöleljen!

2000. 02. 10.

Feri bácsi: Nem tudom, mondtam-e nektek, hogy a Hang mit mondott nekem a csuklással kapcsolatban.

Ezt kérdeztem: - Uram! A Márk evangéliuma végén az van: az apostolok elmentek, hirdették az Igét, és az Úr velük volt, és jelekkel kísérte a tanításukat. Most mi a helyzet nálam?

Ő a következőket mondta: „Te a Hang-ban – mikor Engem tolmácsolsz – nagyon sokszor tudomására hoztad a testvéreknek – és az előadásaidban is –, hogy amiről nem tehetünk, az nem zavarhatja a belső békénket, nem zavarhatja a boldogságunkat. Most neked kell megmutatnod a testvérek előtt, hogy a te békéd, benső örömed, boldogságod egyáltalán nem zavarhatja az, hogy te éjjel-nappal csuklasz. És ez azért fontos, ha majd nekik fáj a fejük, a foguk vagy bármijük, akkor eszükbe fog jutni az, hogy a Hang azt mondta: Amiről nem tehetek, az nem válhat a káromra. Az nem érintheti a benső békém, boldogságom. És akkor sokkal, de sokkal egyértelműbben tudják majd elfogadni azt a keresztet, ami a földi élettel velejár.”

Mi a kereszt? A természeted és a körülményeid. Ezért erről leszállni nem lehet. Tehát amiről nem tehetesz, az feltétlenül csak javadra válik.

Testvérek! Egyszer rá kell döbbernünk arra, hogy ami kívülről jön, az a benső világunkat lényegileg nem érintheti. Ami bennünket érint, az belülről jön. Mi csak magunkat tudjuk boldogítani, és csak magunkat tudjuk boldogtalanná tenni. Mi nem a rajtunk kívüli eseményektől várjuk a boldogságunkat. A rajtunk kívüli események lelepleznek bennünket, hogy hol tartunk, mekkora a hitünk, mekkora a bizalmunk, mennyire vagyunk rugalmasak, mennyire vagyunk alázkodóak.

Nem lehet a kárára senkinek az, amiről nem tehet. Bajainknak, nyugtalanságainknak, zúgolódásainknak a forrása legtöbbször az, amiről nem tehetünk. A Hang arra tanít, hogy a benső békénk érdekében elsősorban a Jóistennek kell tudnunk megbocsátani. Mert a lelkünk mélyén Vele vagyunk haragban olyankor, amikor azért vagyunk mérgesek, amiről mi nem tehetünk. Én hiába szidom a szomszédot, mert lényegében a Jóistent szidom, hiszen úgy gondolom, ha én az Övé vagyok, akkor Ő velem szemben nem mindenható?! Nekünk elsősorban az Istennel kell kibékülni. Tehát nem befolyásolhatnak a körülményeim negatív irányban. Ezután kell kibékülnöm magammal: - Ez vagyok, Uram, nekem ezt kell szeretni! Ennek viszont csak az lehet a következménye, hogy másokkal is ki tudok békülni. Ha nincs szívbékém, az mindig azért van, mert vagy a Jóistennel, vagy másokkal kapcsolatban nem a szeretet él bennem. A döntő az, hogy a Jóistennel legyek kapcsolatban, a többi már majdnem automatikus.

2000. 05. 25.

Feri bácsi imája: Urunk, Jézus! A Te nevedben jöttünk össze, itt vagy közöttünk!

Azt énekeltük, hogy hosszú volt az utunk. Valójában, ha azt a pszichikai utat kellene lemérnünk, ami az evilágból hoz ide minket, hát az biztos nagyon hosszú. Fényévnyi távolságra van ennek a világnak a gondolatvilága a Tiédől. És mi eljöttünk ide!

Eljöhettünk, hogy Benned – Urunk – gazdagodjunk, hogy Benned töltekezzünk mindazokkal az okosságokkal, bölcsességekkel, erővel, nyugodtsággal, békével, bizalommal, amire annyira szükségünk van ahhoz, hogy Téged megfelelően tudjunk képviselni a körülöttünk lévő világban.

Hála Neked, hogy eljöhettünk ide! Kérünk szeretettel, áldj meg minket, erősítsd a nyitottságunkat, és segíts, hogy tudjuk befogadni mindazt, amivel ma meg akarsz minket ajándékozni! Amen.

Kérdező: Aki egy rászorulóban Jézust szereti viszont, ezzel a cselekedetével megdicsőíti az Atyát?

Feri bácsi: Mi majd odaát fogjuk ezeknek a titkoknak a mélységét látni.

Igazában minden teremtmény létének a lényege az Isten megdicsőítése.

Mi úgy gondoljuk – mivel meg kell dicsőíteni az Atyát – valami rendkívüli nagy dolgot kell csinálni. Nem! Aprópénzre váltva, az egyéni életünkben ez úgy néz ki, hogy azt kell tennem reggeltől estig, amit tennem kell. Mert amit tennem kell, az az Isten akarata. Az Isten az akaratával azonos. Nincs olyan, hogy van egy Isten, és van egy külön akarata. Csak a tudatunk próbálja az Istent így „megragadni” szellemileg. Ő azonos a tulajdonságaival. A jósága a szépsége, a szépsége az irgalma, az irgalma az akarata, az akarata az ereje, az ereje a bölcsessége, és mindez abszolút szimplex. Benne minden egybeesik.

Minden teremtmény lényege az Isten megdicsőítése. Tehát, amikor te tudod, hogy otthon mosogatnod kell, és mosogatsz, akkor te megdicsőíted az Atyát. Óriási dolog ez! (Különösen, ha nem szeretek – mondja valaki.)

Az Istent dicsőíted meg, ha megteszed azt, amit tenned kell. Az, hogy ez érzelmileg alá van-e támasztva, az nem tartozik a lényeghez.

Jézus megdicsőítette az Atyát, és pont akkor imádkozta ezt, amikor már megtörtént az Ő elárulása, és készült a keresztre. Tehát érzelmileg akkor is dicsőítette az Atyát, amikor ostorozták, pedig az biztos, hogy nagy fájdalmat jelentett. Ő a szenvedés elfogadásával dicsőítette meg az Atyát.

Viszont az Atya megdicsőítése erőforrás is. Tehát, ha te tudod azt, hogy nem szívesen mosogatsz, de muszáj elmosogatni, akkor erőt kapsz; Istent dicsőítem ezzel is! És ezzel már kaptál valami belső lendületet arra, hogy megtegyed azt, amit meg kell tenned.

Ennyit a megdicsőítésről.

2000. 05. 03.

***Kérdező: A Mk 8;34-ben a következőt mondja Jézus: „Ha valaki Utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel keresztjét, és kövessen Engem!”
Hogyan éljük meg ezt az Igét a gyakorlatban?***

Feri bácsi: Mit jelent ez az önmegtagadás? Testvérek! Ez egy nagyon jó kérdés. Ebben a témában nem a lényegét fogják meg az emberek. Úgy gondolják, ha valaki valamiben megtagadja önmagát, akkor ő kedves az Isten előtt. Tudni kell, hogy minden önmegtagadás olyan eszköz, mint az ima. A célt kell nagyon tisztán látni ahhoz, hogy az ember ehhez megfelelő eszközt használjon. Akkor helyes az önmegtagadás, amikor is a szeretet, a szeretés nem könnyű. Amikor olyannak is jót kell akarnom, aki nekem nem akar jót. Ez az igazi önmegtagadás!

Gondoljatok a munkahelyre! Mennyivel könnyebb az embernek hallgatni, amikor azt látja, hogy a főnök igazságtalan. Ugyanis, ha szól, akkor ki lesz rá rúgva, sőt nagyobb baj is származhat belőle. Holott a valóság az, hogy így viszont többé-kevésbé bűnrészessé is válik az illető, mert nem megfelelő tükör annak számára, akivel együtt dolgozik. Persze nem arról van szó, hogy az igazság bajnokát játssza meg valaki, de arról igenis szó van, hogy nem lehetünk megalkuvók semmilyen körülmények között az ú. n. rövid távú béke kedvéért. Az az igazi önmegtagadás, amikor valaki azt is vállalja, hogy igazságtalanul fogják bántani, mert szót emelt.

Egy egyszerű példa: annyira benne van a hétköznapijainkban, hogy nem is gondoljuk, hogy ez milyen káros. Beszélünk annak a hibáiról, aki nincs jelen. Erre nem kell mást, csak azt mondani: 'Te! Ha a másik jó tulajdonságait nem említed, ne is beszélj róla!' Ezzel máris magad ellen fordítod az illetőt.

Vagy azt mondják: 'Mondok valamit, de ne mondd el senkinek!' Erre a normális reakció sajnos az: 'Jó, persze hogy nem mondom.' Aztán mikor elmondta, adod tovább; mondok valamit, de ne mondd el senkinek...

Vagy: Valaki azt mondja: 'Most őszinte leszek hozzád, de maradjon köztünk.' A jézusi válasz: 'Maradjon csak közted! Nekem te ne mondj el semmit! Nekem csak olyat mondj el, amit mindenki tudhat!'

Más hibáját olyankor jogos felvetni, ha arról van szó, hogyan tudnánk rajta segíteni. Ez nem megjátszott segítség, mert csak olyannak szólok, akiről tudom, hogy ő is olyan segítőkész, amilyen én vagyok. De csak a másik hibájáról beszélni: azt még engedni sem szabad. 'Elöttem ne mondd a hibáját!'

A bölcsességet, testvérek, mindennap kérni kell, mert az ú. n. szeretet nevében nagyon sok szenvedést tudunk okozni másoknak. Mert ha mi valóban jézusi embernek akarjuk tudni magunkat, tudnunk kell, hogy nekünk elsődlegesen a jó hírt kell közölnünk másokkal. Az evangéliumot, az örömhírt! Más emberek esetén az értékeit kell tovább adni, nem pedig a hibáit. Mindenki van jó,

ezért tudjuk egymást tisztelni. Ugye ez a bizonyos univerzális hit: kötelességem, hogy a másikat embernek nézzem. Akkor is az emberi vonásokat kell fölfedezni benne, ha embertelen volt a viselkedése.

Az önmegtagadás tulajdonképpen azt jelenti, hogy ne legyek bűnrészes. Ezért olyan áldozatot vállalok, ami azzal jár, hogy kiállok a meglátott igazam mellett.

Sajnos, az első 3 század után az egyházban már nem lehetett zárójelbe tenni azt, hogy az önmegtagadást gyakorolni kell. Így aztán különböző önostorozásokat, böjtöket találtak ki. Így gondolták faragni magukat. Ha megmondták volna a hatalmasoknak, hogy gazemberek, keresztre feszítették volna őket. Nekünk arra kell törekednünk, hogy az önmegtagadásunk arról szóljon, ami velejár a szeretetnek igazságban, az igazságnak a szeretetben való megnyilvánulásával. Igen gyakran nagyon komoly keresztt, szenvedés elviselni otthon a másikat. Vagy a másik másságát elviselni a munkahelyen. Nem nekünk kell kitalálni az önmagunk megtagadását, mert az veszélyt rejt. Az ember hiúságát legyezni tudja azzal, hogy ő mekkora szent! Persze nem mondja ki, de a tudattalanjában ez van, hogy ő milyen mértékben képes megtagadni önmagát. Elég, ha valaki arra képes, hogy reggel keljen fel időben, meg napközben végezze el a feladatát, este meg a TV mellett legyen ideje imádságra is. Ez bőven ad lehetőséget az önmaga megtagadására, ha valaki ezt komolyan veszi.

Kérdező: *Én régen is azt mondtam: Építő bírálatot adj! Jó ez?*

Feri bácsi: Igen. Így igaz is. Igaz, hogy a szeretet és a gyűlölet szeme a legélesebb. A szeretet a legkisebb jót is észreveszi, a gyűlölet meg a legkisebb rosszat is. Ha valaki olyan mond rám valamit, aki gyűlölködő, érdemes odafigyelni. Hátha van benne valami!

Kérdező: *Feri bácsi! A Lélek indít minket, ha imáinkban egy új gondolat jön, egy új kérés?*

Feri bácsi: Biztos.

Kérdező: *Pár hete indult el bennem egy új ima, amikor azokért imádkoztam, akik már eltávoztak a földi dimenzióból. Mi nem tudjuk, ki az, aki már hazatalált, az Atyánál marad, és ki az, akinek vissza kell jönnie. Ez az üzenet született: 'Drága lelkek, akiknek még vissza kell jönnötök! Tanuljatok nagyon az Atyánál!'*

Engem nagyon megragadott Jézus szava: „Mindenki, aki hallgat az Atyára, és tanul Tőle, Hozzám jön.” (Jn 6;45) *Tehát tanultunk az Atyánál!!!*

’Drága lelkek, tanuljatok Atyánknál, hogy vágykeresztségekben, Jézus tanítására való nyitottsággal és nagy alázattal felvértezve gyertek vissza, hogy legközelebb már sikerüljön célba érni, az örök hazába.’

Feri bácsi: Nagyon jó! Nagyon jó ima ez, nagyon tiszta.

Úgy tűnik, mindennek az alapja az, hogy a halál utáni létezést valóságnak fogadjuk el. Nagyon szilárd alap legyen bennünk az, hogy nincs halál, csak egy átmenet! Ezer szállal vagyunk odakötvé mindannyian.

Nagyon jó azokért úgy imádkozni – akik már elmentek –, hogy megfelelő alázattal jöjjenek le, hogy az alapalázatnak legyenek a birtokában. E nélkül akármilyen nyitott és jó szándékú valaki, sajnos többnyire az történik, hogy leáll, és lezár egy meglátott jó mellett.

2000. 05. 18.

Kérdező: A Jn 10;17-18-ban Jézus a következőket mondja:

„Azért szeret Engem az Atya, mivelhogy én leteszem (odaadom) az életemet, hogy ismét felvegyem azt. Senki nem veheti ezt el Éntőlem, hanem Én teszem le magamtól. Van hatalmam, hogy letegyem, és van hatalmam, hogy ismét felvegyem. Ezt a parancsolatot kaptam az Én Atyámtól.”

Hogy értsük azt, hogy nem vehették el Jézus életét? Ő maga adta oda?

Feri bácsi: Jézus azt akarta érzékeltetni velünk, hogy azzal az életvitellel, ahogy Ő élt, annak ez a velejárója a Földön. Ő a mindent adás világából jött közénk. A mindent adó mindent odaad. A mindent vevés világába jött, ahol mindent elvesznek Tőle. De csak azért vehetik el, mert Ő mindent odaad. Ha nem onnan jött volna, és nem ezt akarná, akkor Pilátus előtt nem mondta volna:

„az én királyságom nem e világból van, ha e világból lenne az én királyságom, az én végre hajtó szolgálaim küzdenének azért, hogy ne adassam át a zsidóknak,” (Jn 18;36).

Jézus itt arról beszél, hogy – gyerekek! – ha használnátok az eszeteket, magatok is rájönnétek arra, hogy annak, aki abból a világból idejön, nem lehet más a sorsa itt a Földön. Ő mindent odaad, a mindent vevő meg mindent elvesz.

Jézusnak küldetése volt. Viszont azon a küldetésen belül addig nem vehettek el Tőle semmit, amíg Ő a mi számunkra – az övéi számára –át nem adott mindent, amit az Atyától hallott. Nekünk tudomásul kell vennünk, testvérek, hogy a bölcsesség nem azért olyan fontos, hogy védjem az életemet, hanem azért, hogy a feladatomat meg tudjam valósítani. Ezért szükséges az okosságot meg az óvatosságot nagyon komolyan venni. És nem azért, hogy nehogy bajba kerüljek. Nem tudjuk kikerülni, hogy bajba ne kerüljünk külsőleg, mint ahogy nem tudjuk kikerülni azt sem, hogy meg ne haljunk!

Kérdező: „Van hatalmam, hogy letegyem az életem...” Ez azt jelenti, hogy Ő a szabad akaratából adta az életét?

Feri bácsi: Igen. Nem az történt, hogy elvették Tőle.

Kérdező: Kívánhatom azt, hogy bár legyen nekem is hatalmam, hogy letegyem az életem?

Feri bácsi: Van is. Minden nap! Minden nap oda kell adnod az életedet! Amit én odaadtam a mai napon az életemből, arra én a halálom óráján nyugodtan fogok gondolni. Ez igazán az enyém volt, mert odaadtam! Valójában a szeretet – az adás – azáltal gyarapszik, hogy a természete szerint teszi azt, amit tennie kell. Minél több szeretetet adsz, annál több szereteted lesz! Ez a furcsaság. Evilági értelemben ez nem így van. Minél többet adsz, annál kevesebbed lesz. Ha az okosság és óvatosság vezérel téged a szeretetben, akkor minél többet adsz, annál több adnivalód lesz. Ez egészen biztos. Gondoljatok Teréz anyára! Mindig volt adnivalója!

2000. 06. 29.

Kérdező: Sokszor bizonytalan vagyok, azt teszem-e, amit kell.

Feri bácsi: Mi azért jövünk itt össze, hogy olyan szempontokat kapjunk, ami a gyakorlati életben eligazít bennünket. Van egy olyan Jézustól tanult és Jézussal alátámasztható feladatunk, hogy meg kell tanulnunk feladatokban gondolkodni. Itt és most mi a feladatom?

Az Isten a tulajdonságaival azonos. Ez nem úgy van, hogy van egy Isten, és vannak tulajdonságai, mint az embernél, hanem úgy, hogy az Isten jósága a szépsége, a szépsége a szeretete, a szeretete az igazsága, az igazsága az akarata, az akarata az irgalma. Úgy hívja a teológia: abszolút szimplex, magyarul: mindentől független, teljesen egyszerű.

Ha te reggel megkérdezed, ma mi a feladatom, és ezt átgondolod, akkor tulajdonképpen azt gondolod át, hogy hogyan éled meg ma az Istent. Mert az Isten tényleg a jelenben van. Ő az, AKI VAGYOK, és nem az, aki lesz, meg az, aki volt.

Az Isten úgy nincs jelen az elgondolásaidban, tervezgetéseidben, hogy ez lesz vagy az lesz. Ugyanígy az ember ígérete is a semmire épít! Az Isten nincs benne a múltadban sem, hanem csak a jelenedben van. Te csak a jelenben tudsz boldog lenni!

A boldogságnak különböző meghatározásait tanultuk, az egyik a benső béke.

Az, amit a világ nem adhat, de el sem vehet. Ezt csak én dobhatom el magamtól, pl. azzal, hogy elkezdek fantáziálni: mi lesz, ha...?

Nekünk tehát itt és most kell megtanulni azt, hogy azt kell megtennem, ami a feladatom, ami a dolgom. A boldogságot úgy határozza meg a filozófia, hogy a legnagyobb jó birtoklása az elvesztés félelme nélkül. Birtokolom a

legnagyobb jót, amiről tudom, hogy nem veszíthetem el. Más az, hogy jól érzem magam, és más a boldogság. Jézus sehol nem mondja azt, hogy boldogok, akik jól érzik magukat. Azt mondja, akkor is boldog vagy, ha üldöznek téged, ha sírsz, ha szomorkodsz Őmiatta.

Ha rátaláltam Jézusra, a hazataláltság öröme van bennem akkor is, ha fát vágnak a hátamon. Én akkor is boldog vagyok. Az érzélem, a jól érzem magam, egy hangulati hullámváz. Van, amikor jól érzem magam, van, amikor nem. Az Isten minden embert boldogságra teremtett. Ez annyit jelent, hogy boldognak lenni nem természetfölötti dolog, hanem ez az ember természete. Ha nem vagyok boldog, ha nincs benső békém, akkor embertelen vagyok. Akkor nem azt teszem, amit kell, mert kiléptem az Isten bűvköréből. Nekünk tehát feladatunk az, hogy a boldogságot mindig éljük meg. Azt a boldogságot, ami elsődlegesen a hazataláltság öröme, a Jézussal való élő kapcsolatom. Nekem tudnom kell, hogy reggeltől estig mit csinálok, és azt miért, kiért csinálok. Ez az én és mindenki feladata!

Kérdező: Valaki hívott egy közösségbe, hogy ott találkozom Istennel.

Feri bácsi: Az Isten kivétel nélkül minden teremtményében benne van létbentartó módon. Amiben nincs benne, az nincs. A szellemi lényekben az Isten nemcsak létbentartó, hanem boldogító módon is jelen van. Igenis, mi találkozni akarunk az Istennel. Igenis, mi mindennap az Isten jelenlétét akarjuk átélni. De ezért nem kell elmennünk sehová.

Mi nem azért jövünk ide, hogy az Istennel találkozzunk, hanem azért, hogy az Istent egyre jobban megismerjük. Azt az Istent, akivel találkoztam. Amikor valaki házasságra lép, nem azért lép házasságra, hogy találkozzon a másikkal (már találkozott vele!), hanem azért, hogy egyre jobban megismerje és egyre jobban megszeresse.

Nem tudsz kimenni a világból, hogy az Isten ne legyen jelen.

De van egy pont, amikor a számodra nincs jelen az Isten!

Akkor, amikor ellene mondasz annak, amit Ő kér, és ez a bűn.

A BŰNBEN NINCS AZ ISTEN.

Mert mi a bűn? A kereszttel tudom érzékeltetni. A kereszt függőleges szára: az Isten akarata nyúlik le az ember felé.

A kereszt vízszintes szára: az ember akarata.

Mikor a kettő metszi egymást, ez a bűn. Ebben nincs az Isten.

Jézusban az a döbbenetes, hogy – szinte könnyek nélkül alig tudom elmondani – ahol az Isten akaratát metszi az ember akarata, oda vitte a szívét. Oda feszült föl. S ez tényleg olyan, hogy ezt értelmileg alig lehet földolgozni.

Attól a pillanattól kezdve, amelyben ráláttam arra, hogy Jézus értem is meghalt, a bűn által tudok találkozni az Istennel. Igen, hiszen mindannyian – mi is, akik itt vagyunk – a bűneink miatt vagyunk itt.

A bűnödben döbbsentél rá, hogy Isten nélkül nincs értelme az életednek.

Ezért olyan csodálatos Jézusban az Isten megjelenülése, mert egyszer eljön az ideje annak, hogy találkozzak Vele. Aki tagadja az Istent – csak idő kérdése –, rá fog döbbenni, hogy a bűnben nem találja meg önmagát. Nem boldog.

Tehát az, amit neked mondtak, az annyiban igaz, hogy nekünk találkozni kell az Istennel. De találkozni mindenütt találkozhatunk Vele.

Viszont ott a Krampusz, aki egy sok ezer éves tapasztalattal rendelkező világzseni. A speciális hiteknek ő az éltető atyja. A vallásosság ördöge a legördögibb ördög. Az első testvérgyilkosság már oltárvita következménye volt. Káin ezért ölte meg Ábelt. Minden vallás úgy gondolja, az övé a többi fölött van, és nincs az a gyűlölet, nincs az a szörnyűség, amit a vallásosság nevében ne követtek volna el az emberek.

Tehát a Sátán, aki világzseni, úgy akar téged bevinni valamelyik vallás területére, hogy ijesztget, és rádöbrent, hogy csak ott találod meg a megoldást. Olyan jó, hogy Jézusnak van egy tanítása, amivel Ő magát azonosította, és ennek következtében Jézus tanítása által ki tudom védeni ezt a sátáni csapdát is. Bennünket nem a speciális vallások határoznak meg. Jézus az univerzális hitet jött felszítani és erősíteni bennünk, függetlenül attól, hogy melyik speciális hithez tartozunk.

Mi igenis az univerzális hitet képviseljük.

Közülünk legtöbben a katolikus egyházhoz tartoznak, de ott is csak azon a területen, ami az univerzális hitet jelenti. A felszínen egyetlen egy vallás sem tagadja az univerzális hitet – ember vagyok, és a másik is ember –, de már a különböző vallások vezetői igyekeznek a gyakorlatból ezt kiiktatni. Azt akarják, hogy az legyen a legfontosabb neked, amit a speciális vallásod főnöke mond.

Magyarul: engedelmeskedj!

Az ember, ha embernek éli meg magát, ne engedelmeskedjen senkinek, még az Istennek sem, hanem hallgasson az Istenre.

Jézus soha nem mondta azt, hogy Ő engedelmes az Atyának. Soha nem mondta, azt, hogy – gyerekek! – engedelmeskedjeteK Nekem, hanem azt mondta:

hallgassatok Rám; Én *hallgatók az Atyára*. S ez egészen más.

Tehát fölmérem azt, amit mondanak, és ha a szívem is igent mond rá, akkor oké.

A helyzet az, hogy mi nem húzkodjuk az oroszlán bajszát, s nem azt mondjuk, hogy ebben sincs igazad, meg abban sem, hanem ha olyat kér bárki tőlünk, ami az univerzális hittel nem egyezik, akkor azt mondjuk: 'toll a fülébe', és nem tesszük meg. Ha meg olyat mond, ami szinkronban van Jézussal, akkor nagyon örülünk. Hű, de jó! Abban egyek vagyunk, abban testvérek vagyunk!

Amíg mi Jézushoz tartozunk, addig nem születhet bennünk olyan gondolat, hogy kitalálunk egy új vallást. Viszont másnak sem mondjuk azt, hogy hagyja ott a vallását, hanem azt mondjuk, ha elfogadod Jézust – tetszik, nem tetszik – a vallásod főnökei nem fognak örülni neki. Alulértékelt leszel. Nem fognak kinevezni. Nem leszel szent, akit követni kell. Mert minden vallásban csak az

lehet szent, aki az engedelmeskedtetésben bajnok. (Az engedelmeskedtetésben a legsátánibb terület a katonaság!)

Ha te a saját vallásodban akarsz előre haladni, akkor az alapalázatról le kell mondanod, meg az univerzális hitről is.

De jól jegyezd meg, akkor nem leszel ÉGI BÉKE A FÖLDÖN!

Kérdező: Vannak emberek, akik nem foglalkoznak az Istennel, és mégis jó embereknek mondhatjuk őket. Hogy lehet ez?

Feri bácsi: Két dolgot meg kell tudni helyesen különböztetni.

Azt, akiről beszélsz, most nézzük úgy, mint akinek nincsenek emberi kapcsolatai, tehát csak önmagában vizsgáljuk.

Azt tudjuk Jézustól, hogy üdvözülni csak az üdvözülhet, aki újjászületett. Aki nem születik újjá, az nem mehet be a Mennyek országába. Ez azt jelenti, hogy itt a Földön élünk, alakítjuk a gondolkodásunkat Jézus szerint, és akkor, amikor Jézus jónak látja, akkor a Lelke által újjászül bennünket. Ez az egyik.

Most ugyanazt az embert nézzük emberi kapcsolataiban! A kérdés az, hogy: hogyan áll az alapalázattal?

Ha valaki neki jobbat mond, mint amit ő tud, és ezt elfogadja, akkor az alapalázat birtokában van. Akkor tehát lehet érvelni, amikor nézetkülönbségünk van. És akkor ő nem minősíteni fog – hogy engem nem érdekel a vallás, mert a papok ilyenek meg olyanok -, hanem meghallgatja az érveket, és az érvekre érvel válaszol. Ha ezt teszi, akkor az alapalázat birtokában van, és csak idő kérdése, hogy amikor Jézusról hall – aki azt mondta, hogy aki Őt látja, az látja az Atyát –, akkor rácsodálkozik, és érdeklődni kezd, hogy ki ez? Utána fog nézni, és rájön, hogy van Biblia. Ha csak odáig jut el, hogy van Biblia, hogy van egy szent könyv, akkor valamelyik vallásnál fog kikötni. A „Biblia” szó magyarra fordítva azt jelenti: a KÖNYV. Ha azt hallja, hogy a világon ez a könyvek könyve, akkor ez érdekelni fogja őt. Ha hall az evangéliumokról, és nem vetette még el az alapalázatot, tehát nyitott, akkor ő egy kereső ember, és meg fogja találni azt az utat, ami a Jézussal való kapcsolatát élővé teszi.

Én is, ti is sokszor hallottátok már azt, hogy olyan jó ember, meg még annál is jobb; és semmiféle valláshoz nem tartozik, de mindenkin segít. Ez addig igaz, amíg önmagában nézem őt. Mihelyt elkezdjük vizsgálni a kapcsolataiban, azonnal kiderül az, hogy az alapalázat birtokában van-e. Elfogadja-e azokat az érveket, amelyek cáfolják az ő érveit, vagy cáfolja a te érveidet.

Ha te Jézust kezded egyre jobban megismerni, akkor mindig alá tudod támasztani azt, ami Jézussal nem egyezik.

Van még valami, ami ha megkérdezi az embereket, akkor az ember nem tud rá hamisan válaszolni. Ez pedig a szenvedés. Az, amikor ő szenved, vagy a gyereke szenved. Amikor az szenved, akit szeret. Ehhez jön a legnagyobb

kérdésfeltevő: a halál. Amikor a halál valakit megkérdez, akkor nem lehet mellébeszél.

Azok az emberek, akik nagyon jó emberek, de függetleníteni akarják magukat a jézusi tanítástól, azoknál ki kell várni azt, amíg belekerülnek a földi élet mángorlójába. Meghalt az, akit szeretett, becsapták azok, akikben nagyon megbízott; egy olyan szenvedés jön rá, amivel nem tud mit kezdeni. Vajon akkor is megtalálja-e a szíve nyugalmát?

2000. 07. 19.

Kérdező: A lelki tisztulási folyamat mindig erős fizikai fájdalommal jár?

Feri bácsi: Nem. De az biztos, hogy a tisztulási folyamat fájdalommal jár. Lelki fájdalommal jár. Élő húsból faragni, az mindig fáj. Ahogy a kifícamodott lábat fáj helyre rakni, úgy a lelki „helyre rakás” is fájdalommal jár.

Egy negatív példa jutott az eszembe. Ha egy gyereknek jönnek a fogai, az fáj neki. Ugyanígy, ha a teherbíró képességünk erősödik, az fájdalommal jár.

Az ember csak bámul, amikor nézi a sportolókat, hogy micsoda áldozatokat hoznak! Az fáj, amikor annyira erőlteti magát, hogy majd összeesik a célnál. Tréningen is annyira elfárasztják, hogy mindene sajog, de tudja, hogy ezáltal fog edződni. A cél mindig feltölti az embert. A cél funkciója, hogy tökéletesíti a célba törekvőt. Ha egyszer látom a célt, látom, hogy amit csinálok, annak értelme van, akkor nagyon nagy dolgokra képes az ember. Ezért nagyon fontos kitisztázni a célt. Ilyenkor nagyon jó arra gondolni: *Mi ez az örökkévalósághoz képest?!*

A lelki fejlődés a Földön szükségszerűen fájdalommal jár. Ennek egyszerű a magyarázata:

Tudjuk, hogy az embernek mi a keresztje: a természete és a körülményei. Erről nem lehet leszállni. Viszont azt meglátni és feldolgozni, hogy igenis, ez a Mennysország kulcsa, amelyben nem a körülményeim megváltoztatása a feladatom, hanem a magam odaigazítása az engem boldogító Istenhez, az nem megy magától, az önmehtagadással jár. Mi azért jöttünk le a Földre, mert meg akarunk javulni. Kifícamodott a „lábunk”, és ezt most helyre kell tennünk. És ez bizony fájdalommal jár.

2000. 09. 07.

Kérdező: Mit értünk Isten iránti bizalom alatt? Úgy gondolom, azt jelenti, hogy Isten elé viszem a problémámat, és kérem Őt, bízom Benne, hogy segít a megoldásban.

Feri bácsi: Nagyon jó. Most legalább kitisztázzuk, hogy mit jelent bízni. Ne lepődjetek meg azon, amit most mondok, mert kicsit leleplező erejű lesz: mi nem is igen bízunk az Istenben.

Istenben bízni annyit jelent, hogy amikor olyan nem kívánt hatás ér, amiről nem tehetek, akkor tudok a legjobban örülni, mert ez: 'csak Tőled jöhet, Uram!' Amiről nem tehetek – fejemre esik egy téglá –, csak a javamra válhat. Amiről tehetek, az nem biztos, mert abban én is benne vagyok.

Kérdező: Akkor bízom, ha ezekben a döntő pillanatokban örülni tudok, hogy ez javamra válik?

Feri bácsi: Igen, vagyis teljesen kikapcsolódik az életemből a zúgolódás. Amikor rajta kaptam magam – volt már ilyen –, szinte el is bőgtem magam. Uram! Pont, amikor beszélnem kell a testvéreknek, rámjön egy marha nagy csuklás. „Hát erről nem tehetek! Hű, de jó! De jó! Ez nagyszerű!” Tehát az Isten iránti bizalmamat – levegőt csak ott lehet venni, ahol van levegő – csak akkor tudom kimutatni, amikor erre van lehetőségem. Olyankor van lehetőségem, amikor negatív hatások érnek, pl. ellopják a pénztárcámat.

Kérdező: Én is megjártam, mert nem figyeltem.

Feri bácsi: Na várj! Az, hogy én hülye voltam valamiben, de nem tudatosan, arról én nem tehetek. Ez két dolgot fog jelenteni a számomra. Megtanulom azt, hogy jobban vigyázzak, a másik pedig, hogy igenis, nagyon köszönöm, Uram, hogy ebből megismerhetem magam. Tehát a bizalom olyankor kell hogy megnyilvánuljon, akkor van élettere, amikor valamely esemény kapcsán kell feltennem a kérdést magamnak, hogy: miért jó ez nekem? Én úgy gondolom, hogy akik Medjugorjében voltak, és annyi mindenen mentek keresztül, amiről végül is nem tehettek, pont ez a bizalom lett próbára téve. Tehát el kell hinnem, hogy az Istent szeretőknek minden a javára válik.

Kérdező: A Jn 14;12-ben Jézus azt mondja: „Ámen, ámen mondom nektek, aki hisz Bennem, ugyanazokat a dolgokat teszi majd, amelyeket Én teszek, és nagyobbakat is tesz majd,”

Ugye ezt úgy kell érteni, hogy a magam szintjéhez képest teszek nagy dolgokat?

Feri bácsi: Persze. Tegnap volt itt valaki, aki azt mondta, hogyha valaki újjászületett, a természete nem változik meg. Pedig igenis megváltozik! Nem mehetek bele abba, hogy ugyanolyan gyarló maradok, mint amilyen előtte voltam. Legalább odáig el kell jutnom, el kell hinnem, hogy a rendelkezésemre áll az Istentől az a látás és erő, amire szükségem van ahhoz, hogy

megvalósítsam azt, amit tőlem az Isten vár. Nekem el kell hinnem, hogy az Isten legalább olyan jó, mint amilyen jó egy normális ember. Egy normális ember nem vár a gyerekeitől olyat, amiről tudja, hogy a gyerek azt nem tudja megtenni. Biztosítja a gyerekének mindazt, amire szüksége van, hogy meg tudja tenni azt, amit a szülő a gyerekeitől vár.

Ehhez először is el kell hinnem, hogy birtokomban van az, amire szükségem van. Ha mégse teszem meg azt, amit szeretnék, akkor lehet, hogy olyat akartam tenni, ami nem az én dolgom, amit nem nekem kell megcsinálnom.

Erre rálátni nem is olyan egyszerű!

Igen, mert úgy beleitatódott az egész életünkbe az, hogy felelősek vagyunk mindenkiért, és emiatt fölparázsluk az emberben a vágy meg a feladat.

A vágyaim és a feladataim nem fedik egymást. Nekem nem a vágyaimra, hanem a feladataimra kell koncentrálnom, amikor megbeszélem az Istennel azt, hogy mi a dolgom. Tudomásul kell vennünk, hogy az elvárás és a várakozni tudás nem ugyanaz. Még magunkkal szemben se legyenek elvárásaink. Még magunkkal szemben is tudjunk várakozni! Ehhez viszont az szükséges, hogy az eszmét ne tagadjuk meg. Azt, hogy ÚTON VAGYUNK!

Azt szoktuk mondani, hogy: szeretni annyi, mint törekedni arra, hogy szeressek. Jónak lenni annyi: törekedni arra, hogy jó legyek.

Türelmesnek lenni annyi: törekedni arra, hogy türelmes legyek.

Mindenképpen az a Jóisten vágya, hogy benső békénk legyen itt a Földön, hogy boldogok legyünk, hogy az Isten mibennünk, és mi Benne éljük meg a hazataláltság örömét. Ez az, ami a szabadság valóságos megélését kínálja nekünk.

A megköötöttségeink azért fájnak, mert azt akarják elhitetni az emberrel, hogy a legfontosabb feladatom az, hogy a másik ember boldog legyen. Ettől nagyon nehéz szabadulni! Főleg akkor, amikor valaki szülő, és a gyereket kettőről háromra akarja juttatni. E mögött mindig az van, hogy nekem mindent el kell követni azért, hogy a gyermekem boldoguljon. Nekem mindent el kell követni azért, hogy a házastársam boldog legyen!

Amikor azt halljuk, hogy senkit nem lehet boldoggá tenni, meg boldogtalanná se, akkor ez megütközést kelt. Itt jön az, hogy csak a gondolkodás-átalakítás által vagyok képes megélni azt, hogy: – 'Uram! Te annak örülsz, hogyha én a bennem lévő jelenlétednek tudok örülni!'

Ebben a megfogalmazásban úgy tűnik, kicsit bonyolult dolog boldognak tudni magamat, míg a másik oldalon pedig mintha talán túl egyszerű lenne, csak mi komplikáljuk.

Ennek az egyik oka az, hogy a Föld nem Mennysország. Ezért igaz az, hogy adósságtörlesztésre vagyunk itt a Földön. Mi, akik törekszünk arra, hogy befogadjuk Jézust, ÚTON vagyunk, és ezért van helye a látásmódunkban annak a kérdésnek, hogy: *Mi ez az örökkévalósághoz képest?*

Egy testvére mondta: „Feri bácsi! Halálra fogjuk röhögni magunkat, hogy olyan nagy problémát csináltunk a nem nagy problémákból.”

Utolsó közösségi együttlétünk Feri bácsival 2001. 12. 20-án, közösségünk karácsonyi szentmiséjén

Feri bácsi imája: Mennyei Atyánk! Gyermekeid vagyunk. A mai napon Jézus születésnapjára emlékezünk. Köszönjük Néked, hogy 6 milliárd emberből ez nekünk megadatott. Erről mi nem tehetünk. Ez a Te ajándékod. Kérünk szeretettel, érints meg Lelkeddel bennünket, hogy az a tiszta szeretet, amire teremtve vagyunk, az ragyogjon föl a szívünkben, mert ha Te, Atyánk, a szeretet vagy, és saját képedre teremtettél bennünket, akkor természetesen nekünk is azzá kell válnunk. Szüntesd meg a foltokat bennünk, legyünk valóban

ÉGI BÉKE A FÖLDÖN!

P r é d i k á c i ó

(Lk 2;15-20)

Kedves Testvérek! Az mindannyiunk előtt világos és tudott dolog, hogy Szentkarácsony az egyik bensőleg legmelegebb ünnep. A külső csillogásra nagy hangsúly van téve. Ez hasonló ahhoz, mint amikor az ember egy kedves vendéget vár. Ha egy különösen kedves vendéget várunk, akkor pszichikailag szinte kényszerítve érezzük magunkat, hogy jobban készüljünk. Tulajdonképpen az volna a jó, ha Jézust nem mint kedves vendéget várnánk, hanem azt, aki VÉGLEG hozzánk jön!

TEHÁT HAZAJÖN, ÉS OTT IS AKAR MARADNI!

Nem tudom, érzitek-e, mekkora különbség van egy vendégvárás, és annak a várása között, akiről tudjuk, hogy Ő az életünk megoldása, és végleg nálunk akar maradni. Jézus ilyen.

Ő VÉGLEG NÁLUNK AKAR MARADNI!

Tulajdonképpen ez a karácsonynak a mélysége. Az a bensősége, hogy Jézus nem csak vendégnek jött, hanem lakást akar venni nálunk, mint ahogy mi is Nála akarunk lakást venni. Igen, mert Ő szó szerint ezt mondta: „*Aki szeret Engem, Atyám is szeretni fogja, hozzá megyünk, és lakást veszünk nála.*” Tehát szó szerint elmondta, hogy

ÖRÖKLAKÁST AKAR VENNI NÁLUNK!

Hála Isten! Ezt kellene lélekben megélni nekünk, és a karácsonynak ezt kellene fölszítania bennünk. De az emberi természet sajnos olyan, hogy minden megszokottá tud válni. Gondoljunk csak arra, hogy amikor a jegyesek házasságra lépnek, a legkedvesebbet veszik el, a legkedvesebbhez mennek. De általában csak úgy, mintha vendéget fogadnának, mert hamarosan olyan megszokottá válik az az otthon, hogy az előbb-utóbb terhes is tud lenni.

Kívánom, hogy minden karácsony újítsa fel bennünk azt, hogy igenis

**JÉZUS AZ IGAZI OTTHONUNK,
ÉS MI ŐNEKI AZ OTTHONAI VAGYUNK!**

Én azt szeretném, ha ma ezt vinnénk el a szívünkben. Azt, hogy Jézus a mi benső otthonunkba végre hazaérkezett. Ez a karácsony ezt juttassa az eszünkbe, és ez az öröm érzelmileg is töltsön fel bennünket. Ámen.

**Fölséges és dicsőséges Isten,
Világosítsd meg szívem homályait!**

(Szent Ferenc)

TARTALOMJEGYZÉK

a kérdésekről

Ananiás, Szafíra és Péter történetéről
Az ember megváltottságáról
Az emberré válás nehézségéről
A döntéshozatalról
A boldogságról
A Szentháromságról
Mi van a megbánt bűneinkkel?
Segítsek egy fuldoklónak?
Ki van mérve a földi élet hossza?
Mi van azzal, aki tudatosan lesz öngyilkos?
Miért van néger, japán, fehér bőrű ember?
A tökéletessé jutásról
A nők szerepéről
A Napfogyatkozásról
A rosszról
Hogy értelmezzük a következő ígérést: Mt 23;1-4?
A Szentlélek hangjáról
Istentől kell bocsánatot kérnem?
Csak az Istentől kell bocsánatot kérni?
Jézus tanítványait választásáról
„Aki titeket hallgat, engem hallgat” – kijelentésről
Megtérésről – újjászületésről
Az újraszületésről
A lélekvándorlásról
A megváltásról
A vágykeresztségről
A Jézust elfogadás következményéről
A kettős hatás elvéről
Mi legyen a dawn kóros magzattal?
Mi a helyzet az euthanasiával?
Köteles vagyok-e magamat gyógyítani?
A szerv-felajánlásról
Vannak elmebeteg. Miért vállal valaki egy ilyen sorsot?
Medjugorjében jártunk
Lélekkeresztségről, Szentlélekről
A Mennysorszában senki sincs rászoruló módon?
Jézus szomorúságáról és boldogításáról
Bűnről és szabadságról
Az eskütevésről
Feri bácsi! Nem énekeltünk, és az ima is elmaradt!

Benső békéről, megkötözöttségről
Hogy imádkozzak egy ateistáért?
Az elfogultságról
Jézus ördöggel kapcsolatos magatartásáról
Munkakerülésről, lustaságról
Hogyan igazolható minden szentség Jézussal?
A közösségi összejövetelekről
Mi a különbség az újjászületés és a Lélekkeresztség között?
Miért gyűjtötte Jézus kettesével a tanítványait?
Beszélhetnénk a tíz leprás meggyógyításáról?
A szeretetnek igazságban, az igazságnak szeretetben való megnyilvánulásáról
Használta-e Jézus emberi életében istenségét?
Jézus másért élt. Nekünk hogyan kell másért élni?
Mit jelent az, hogy mindenkiben benne van Jézus rászoruló módon?
És aki a Sátán gyermeke?
Miért nem imádkozott Jézus a Sátán gyermekeiért?
Felvállaltam egy nehéz feladatot
Jézus önmagáról való kinyilvánításáról
A Lélekkeresztségről
A mások előtt mondott imáról
Mi a contempláció?
Milyen időközönként jöhetnek ezek az éjszakák?
Az imát zavaró körülményekről
Kik az aprószentek?
Kire mondható, hogy eretnek?
Miből lehet megállapítani, hogy valaki megszállott vagy elmebeteg?
Ki határozza meg, hogy mikor hal meg valaki?
Lehet azért imádkozni, hogy valaki még ne haljon meg?
Érdekes azért imádkozni, aki vágykeresztségben jött le?
A megbocsátásról
A mulasztással való vétkezésről
Júdásról
Az Isten-ismeretről
A Hang terjedéséről
Az engedelmeskedtetésről
Hiteles emberektől hallom, hogy csodálatos világ vár ránk
Egy közösségben semmit sem lehet számon kérni? És otthon?
Kiváltság az, ha valaki túlvilági élményt él át?
Áldozatvállalás és önszeretet
Fogságról és megkötözöttségről
A betegség hatásáról
Az elveszett bárányról
Hogyan készülünk Krisztus király ünnepére?

Az okos és a balga szüzekről
Az újjászületés és a Lélekkereszttség egyszerre történik?
Az álmokról
Van örök kárhozat?
Mit jelent az, hogy valakiért imádkozunk?
A rokonainkért mondott imáról
Egy könyvről
A jézusi iga tartalma
Mi az Isten akarata?
Az unokánk megkereszteléséről
A betegek szentségéről
Én igazán bánom, és mégis elkövetem
Mi az önfegyelem?
A Hiszekegy-et a te miséiden miért nem mondjuk?
Feri bácsi! Megkérdezted a Hangot a csuklásoddal kapcsolatban?
Az asztrológiáról
Az alázat és az irgalom valahol érintkezik?
És Júdás? Őt is Jézus választotta?
Rugalmasságról, egyértelműségről
Egy barátom elvitt egy keresztény közösségbe
Ha te az Isten gyermeke vagy, miért nincs jobb sorsod?
Hogy tudok én másért élni?
Meddig vagyunk bárányok, és meddig birkák?
Mi a pokol tornáca?
Sokszor hallottuk azt, hogy a hit és a tudás ellentétek
A Földön és a mennyben megélhető szeretet különbözőségéről
Hogyan támad minket az ördög?
Emberi bajról és Isten büntetéséről
Kik jelentkezhetnek be álomban?
Az evangéliumi fordítások különbözőségéről
Az Antikrisztus földi személy?
Mit gondolsz a szent koronáról?
A szentté avatásról
Az életodaadásról
Mi a breviárium?
A hit tárgyától függ a hitem?
Mi a különbség az egyéni és a közös gyónás között?
Az Atya megdicsőítéséről
Az önmegtagadásról és a keresztfelvételről
Az építő bírálatról
A Lélek indításáról
Ima az eltávozottakért
Hogy értsük az, hogy nem vehették el Jézus életét? Ő maga adta oda?

Jézus hatalmáról

Sokszor bizonytalan vagyok, azt teszem-e, amit kell?

Valaki hívott egy közösségbe, hogy ott találkozom Istennel

Kik a jó emberek?

A lelki tisztulási folyamat mindig erős fizikai fájdalommal jár?

Mit értsünk Isten iránti bizalom alatt?

Mikor bízom?

Én is megjártam, mert nem figyeltem

A hit által való cselekedetekről

Utolsó közösségi együttlétünk Feri bácsival: karácsonyi szentmise